

RMIr. O.

190.

Possest et vetus hujus Libri

Daniel Lösegy

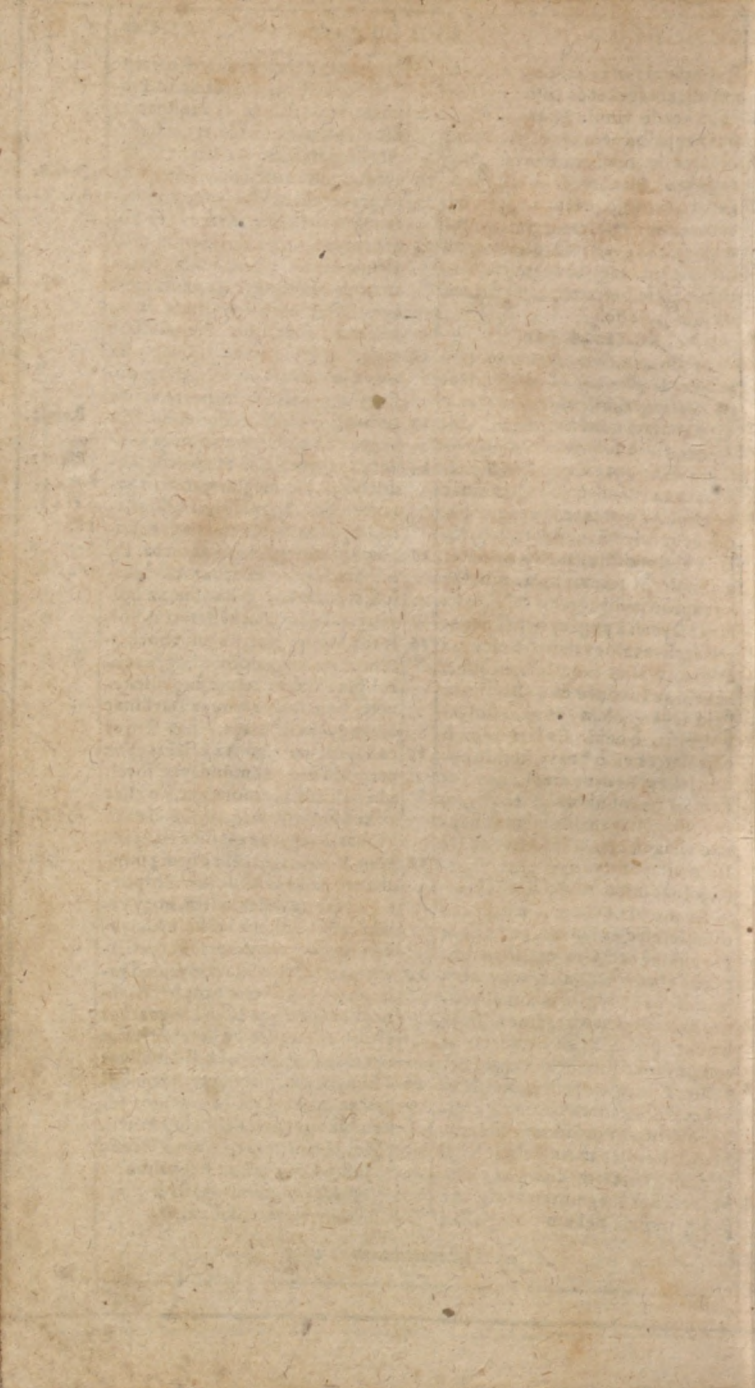
ab anno 1787.

Cujus Symbi Sine Divino Numine
Nil est in Homine.

~~_____~~

~~_____~~

~~_____~~
~~_____~~

S Z E N T
D A V I D N A C
S O L T A R I A Z F R A N C I A I
N O T A K N A C E S V E R S E K N E C
M Ó D G Y O K R A M A G Y A R V E R -
s e k r e f o r d i t a t t a c é s r e n -
d e l t e t t e c

A z

S z e n c i M O L N A R A L B E R T á l t a l .

E g y e l b r é g i s z o k o t t P s a l m o s o c k a l é s v á l o g a t o t t l e l k i é n e k e c k e l :
C a t e c h i s m u s s a l , k ö z ö n s é g e s i m á t s á g o k n a c , é s E g y h á z i
c e r e m o n i a k n a c f o r m á i v a l
e g y e t e m b e n .

O P P E N H E M I U M B A N

N y o m t a t t a t o t t G A L L E R H I E R O N Y M U S á l t a l ,

M D C X I I .

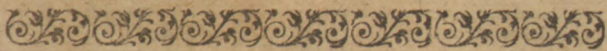
KEGYES OLVASO VEDD
eszedbe imezeket.

- I. *Az Soltároc fölött az C. M. Clemens Marotus
nevét; az T. B. Theodorus Bezaét jedzic.*
- II. *Minden soltarnac summaja vagy tzellya
rövideden vagy on eleiben irva.*
- III. *Az hofzszu Pſalmusokban, az vers elött,
Pausanac, az az, megszűnés nec jele imez * **

Az Soltároc, mellyeknek egymódo
notájoc vagon.

Az 5. és 64.	Az 51. és 69.
14. és 53.	60. és 108.
17. 63. és 70.	65. és 72.
18. és 144.	66. 98. és 118.
24. 62. 95. és III.	74. és 116.
28. és 109.	77. és 86.
30. 76. és 139.	78. és 90.
31. és 71.	100. 131. és 141.
33. és 67.	117. és 127.
36. és 68.	140. és az Tiz
46. és 82.	paranczolat.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

SZENT DAVIDNAC SOLTARI.

I. Soltar C. L. M.

Ez Soltár tanít hogy az oc bódogoc kic megüvén az Isten teleneknek erkölcsökét és tanácsokat, az Isten törvényének értelmében és megtartásában gyönyörködnek; és hogy bódogtalanoc az kic külbmben czelekeznek.

A Z ki nem jár hitlenec tanácsán,

Es meg nem áll az bünösök után,

Az czufolóknac nem ül ő békőkben:

De gyönyörködic az Ur törvényében,

Es arra gondgya mind éyjél nappal,

Ez illy ember nagy bódog bizonyyal.

2. Mert ő olyan mint az jó termőfa, Melly az viz mellett vagyon plantálva, Ő idejében meghozza gyümölcsét, Es el nem szokta hullatni levelét, Ecképpen az mit ez ember végez, Minden dolgában megyen jó véghez.

3 De nem igyen vadnac az gonofzac, Hanem mint az apro por és polyvác, Mellyec az féltül szélyyel ragattatnac, Így az itéletben meg nem álhatnak Az gonofzac, és kic bünden élnek Az igazac kőszet helyet nem lelnek.

4 Mert az Isten éfimeri utokat Az igazaknac érti dolgokat, Azert mind öröcké őc megmaradnac: De az kic czac az gonofságban járnac, Azoknac nyilván mind elvesz utoc, Mert Istenec nem kell az ő dolgoc.

II. Soltar, C. L. M.

Jóvendülés az Christus személyéről és országáról.

M Iért zugolodnac az pogányoc?

Mit forgatnac ő bolond elméjekben?

Az földi népeknek mi fándékok?

Czac hiaban valót üznek bivekben.

Ez világi királyoc egyben gyülnek.

Az fejedelmec tanáczor tartnac,

Az Isten ellen erős kötést tésznek,

Es az ő Christusára támadnac.

2 Nagy fönnyen mondgyác; Mit késsinc ezzel?

Jer szaggassúc él ezeknek kötelit, Es minden igájokat rontsúc el, Ne vífellyünc többé raytunc effélit.

De az UR Isten az magas mennyekbē Czac neveti dolgokat azoknac. Czufollya őket ülvén bent békiben, Kinec ezec semmit nem árthatnac.

3 Es végre hogy megindól haragja, Kemén' beféddelel kezd fölni azoknac, Rettenetes keppen megriaflya, Kij miatt tellyésséggel elbádgyadnac.

Hogy mertec, ugymond, ez ellen zugodni?

Az kit én kentem az királyságra, Es királyipáltzat én adtam neki, Az én szent hegymre á Sionra.

* * 4 Mond ez királyság; Im kihirdetē Az ő tanáczar és szent decretomat; Az fősleges Ur monda ennékem, En fiam vagy, ina szültelec fiamat.

Kérjed én tolem az foc pogányokat, Kiket örökségül néked adoc, Föld kerekségin foc tartományokat, Mindenütt én tenéked ajánloc. (dal,

5 Ronts meg őket te nagy hatalmod- Mint az földből égetett czerép edent,

Es az te királyi vas páltzáddal
Verd ősvé, és tord apró pozdorjánkét.

Azért fejedelmec, birae, királyoc,
Ezekből tanóságot vegyetec,
Es magatokat jól meggondollyátoc,
Kic ez földön regnáltoc, itéltec.

6 Szolgallyátoc ez hatalmas Urnac,
Igaz felelemmel, jámbor étellel,
Örvendezzetec ő nagy voltanac,
De ezekis legyenec rettegéssel.

Czokollyátoc ez néktec küldött fiat
Hogy erőssen meg ne haragudgyec,
El ne mulásátoc paranczolattyat.
Mert szörnnyá képpen el kell vesnétec.

7 Mert gyakorta hogy ingyé sē vélnéd
Mint az febes tűz fölgerjed haragja.
Te azért tellyes szívvel elhidgyed;
Bodog az ki magát ez Utra bizza.

III. Soltar C. L. M.

Könyörgése Davidnac az. Absolon ellen.

Melly sokan vadnac,
Az kie haborgatnac

Eugenet en Istenem?

Nagy söt ellensegim,

Es söt gyulólbim,

Tufakodnac ellenem.

Sokan azt alityác,

Lelkemtől azt mondgyác:

Vesett ennec ő dolga.

Segétsége ninczen,

Mert elhatta Isten,

Igy solnac bolond modra.

2 Mert te en Istenem,

Paisom vagy nékem,

Ki életem megmented,

Es nagy tisztelésegre

Fejem diczőségre

Idovel fölémeled,

Te hozzád Ur Isten,

Kiáltoc süntelen,

Es te megvidámitás,

Meghaltats kedvedből

Sion fent hegyéről

Nagy segedelmet nyuultas.

3 Ha agyamban nyugsom,

Czendeessen alúsom,

Ninczen semmi felelmem.

Midőn felszerkenec,

Semmin nem kefergec,

Mert Isten őriz engem,

Ha száz ezer népec

Mind környülvennécs,

Job és bal kezem fölöl,

Ha rám üténékis,

Nem rettegnéc mégis

Semmi vesfelelmtől.

4 Kelly föl Uram tarts meg,

Ellenségim vond meg,

Megtörtén ő fogokat.

Mind ősvé paskolod.

Es artzul czapdosod

Az Isten utalokat.

Czac te vagy az Isten,

Ki minden fuksegben

Megtudt sabaditani,

Ki az te fereged,

Megtartod, bterered,

Es megfoktad áldani.

III. Soltar C. M.

Davidnac könyörgése az. Saul ellen.

En igazságomnac Istene,

Halgald meg én kiáltasom,

Szanny meg, es tekents insegueimre,

Te vigy engemet tagas helyre,
 Midőn itt borongattatom.
 Ti nagy urac miglen gyaláztoe
 Engemet tíf. efségemben?
 Ez illy hívságban mig maradtoc?
 Hazudozatra mit vágyódtoc?

Mig gyönyörködtoe ezekben?
 2 De vegyétec jól efsetekbe,
 Hogy az Ur Isten engemet
 Révört kedvébe kegyelmébe,
 Ő adta királyi tíf tetemet,
 Es meghallya kérésemet.
 Rettegjetec hát és láfsátoc,
 Hogy ellene ne vététec,
 Magatokat megdondolyátoc
 Az agyasházban ha nyugof toc,
 Hogy leheffen czendésegtec.
 3 Igafságnac áldozattyával,
 Aldozzatoc az Iftenec,
 Jo élttel és igafsággal,
 Es az Istenben bátorsággal
 Bizzatoc és örvendgyetec,
 De fokan mondgyac azt minekünc;
 Ki vezérli miket az jóra?
 Azért téged Ur Isten kérünc,
 Mutafd kegyes ortzádat nékünc,
 Jöyjön el az áldott óra!
 4 Mellyel inkább vígaftalf engem,
 Es örvendeztetf fivemben;
 Hogynem kik nec foc müftyoc terem,
 Búzajockal rakva foc vetem,
 Kickel él nec bévségeffen.
 Azert élec jo békeségben,
 ebfem s' alufom kedvemre,
 Uralkydván lakom földemben
 Bátorságos örvendezésben,
 Mert az Ur vígyáz éltrem.

V. Soltar CL.M.

*Megszabadításért való könyörgése David-
 nac, az. ő kergetői ellen.*

U R Isten az én imátságom
 Kérlec vegyed füleidben,
 Es halgafs meg kéréseimben,
 En Istenem és én királyom,
 Erts meg mondásom.

2 Tekénted megcfezedésem,
 Es hald meg kiáltásomat,
 Midőn híylac királyomat
 Meghaltatod én könyörgésem,
 Bizonyyal hísem.
 3 Jo reggel meghaltatf engemet
 Uram, meg virrarta előtt,
 Idején az nap hogy följött,
 Elődbe fámlálom igyemet,
 Várván kegyelmet.
 4 Mert te egyedül vagy olly Isten,
 Kinec az gonofság nem kel,
 Es az ki gonofs bünben él,
 Nem mehet hozzád semmikeppen,
 Mig él vétékben.
 5 Az kábác és az efselenc
 Nem alhatnac fzinéd előt.
 Gyüölöfs minden gonofrévört,
 Es töled távul üzertet nec
 Az illyeténec.
 * * 6 Az kieczac hazugságot folnac,
 Szörnyen elvefted azokat,
 Es megátkozof gyilkosokat,
 Kie embert hamífsan megczalnac,
 Mind megrontatnac.
 7 En pedig nagy jo remésséggel
 Bémegegyc fent templomódban,
 Es imadlac fent házádban,
 Nagy jo voltodért félelemmel,
 Szolgállac fivvel.
 8 Vezérly Uram igafságodban,
 Ellenségim nec láttokra,
 Kie igyekez nec káromra,
 Oktals, hogy az te utaidban
 Járhasfjac jobban.
 9 Mert fájokban ninczen igaz fío,
 Szivec tellyes nyavalyával,
 Ő nyelvec föl álnoksággal,
 Torkoc olly mint a nyílt koporsó,

Hól nincz semmi jó.

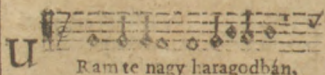
10 Büntesd meg Uram Isten őket,
Tedd semmivé tanácsokat,
Ronts el öltálmányokat,
Vedd meg veled ellenkezőket,
Az pártúttóket.

11 Es hogy azoc mind örüllyene,
Az kibiznac czac te benned,
Es fiúból feretic neved,
Engedd hogy vigan folségedne
Enekellyene.

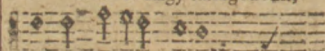
12 Mert az igazat te megáldod,
Te nagy irgalmasággoddal,
Környülvesed mint paissal,
Minden gonofs ellen megtartod
Es otalmazod.

VI. Soltar C. M.

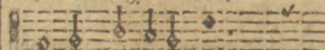
*Davidnac megcsorzulásért és egészéget
valo könyörgése.*

Ram te nagy haragodbán,

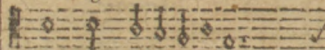
Ki miatt vagyoc búban,

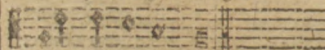
Engemet ne fedgy meg,

Es haragodnac tüze,

Szűnyéc meg sebesege,

Kiben ne bűnresz meg,

2 Nekem Uram légy irgalmas,
Mert vagyoc nagy faydalmas,
Ne hagy Uram kérlec,
Gyogyits meg sérelmimet,
Elrettent tetemimet
Uyits meg, hogy ellyec

3 Lelkem igen haborodic,
Insegiben bankodic,
Kefergec fivemben,
Uram meddig háds engem
Ecképpen vesfikednem
Ez nagy gyötrelemben!

4 Térj Uram kegyessen hozzám,
Mert jay elfogyatkozám,
Te nagy irgalmadból

Szánny meg nyavalyáimban,
Es ne hadgy kinaimban,
Ments meg az haláltól.
* * * Mert ha mindnyájan meghalunc,
S-ez vilagból kimulunc,
Nincz emelekezeted
Senkinél az halában.
Fekvén az koporsóban,
Ki diczné teged?

6 Elfáradtam bánatimban,
Egefz éyjel firtomban,
Köny hullatásimmal
Nedvesitem ágyamat,
Afszatom nyolzólyámat
Sűrő siralimmal.

7 En soc bossúságim miatt,
Az én ortzám elhírvatt,
Szemen homályosult,
Ezt ferzic ellenségim,
Vigadnac gyűlölöim,
Kin fiyem elbűfult.

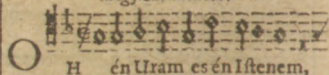
8 Azért tőlem elmennyetec,
Kic gonofságban éltec,
Tavozzatoc innen!
Mert az Ur kiáltásom
Meghaltatá sírásom,
Es bévön kedvében.

9 Könyörgesem meghalgattya
Az Ur, es elfogadgya
En imáságomat,
Es az mit tőle kerec,
Minden jokat megnyerec,
Ugy kívánnya jomat.

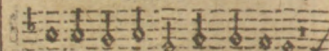
10 Azért minden ellenségim,
Es én háborgatoim,
Pironkodgyatoc el!
Már mind hátra térjetc
Es megfegyenyüllyetec,
Nagy hirtelenséggel.

VII. Soltar C. M.

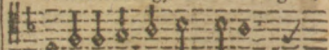
*Davidnac könyörgése, ellenségi allen valo
megszabadításért.*

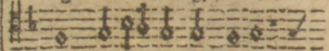
H én Uram es én Istenem,

Te benned vagyon reménségem,

Segedelmemre légy jelen,

Tarts meg ellenségim ellen,

Hogy engemet el né ragadgyon,

Mint eh oroflán meg ne ragjon,

Midön ninczen segétségem,

Az ki megmentene engem.

2 Hogy ha én ezt töttem Ur Isten,
Avagy hamiság vān kezemben,
Hogy ha gonofit töttem ennek,
Ki örült békességemec:

Hogy ha valaki abban megért,
Hogy gonofit fizettem az joert,
Söt ha jól nem töttem azzal,
Ki nekem völt bossfusággal:

3 Am bár kergessen ellenfegem,
Es bátor megragadgyon engem,
Eletemet földhöz verje,
Diczőségem porrá tégye.

Kellyföl azért nagy haragodban,
Ellenségim ellen támadvan,
Add meg az előbbi üstem,
Kit rendeltél Uram nekem.

4 Nagy fereggel ofstān az népec
Hozzad gyűlnec es környül vesnec,
Azért Ur Isten támadgy föl,
Magas helyre köfötöc állyföl.

Es ottan itéllyed az népet,
Ki jól rendelhetz mindeneket,
Es engem hivségem ferint,
Itélly igáságod ferint,
* * 5 Verd meg az istenteleneket,
Es védelmezd meg hivedet,
Mert mindeneknec titkait
Látod Uram fivét lélkit.

Te vagy paifom igaz Isten,
Es nem hadfel vesedelmemben,
Ki az hiveket megtartod,
Gonof ellen takaragod.

6 Igazán itéli az Isten
Az ártatlan embert ügyében,
De keményen fenyegeti
Kinec hamiságát érti.

Hogy ha pedig ő meg nem térend,
Soc büninéc véget nem vetend,
Előkéfėti fegyverit,
Idegbe veti nyilait.

7 Végre mint egy hadi erőben,
Halálos fegyvert fog kezében,

Nylaitis rantya elő,
Kiket elleségemre fő.

Kinec fāndeka vesfedelmes,
Szive nagy gonofsággal terhes,
Kibbi idétlen fiat fűl,
Mert fāndeka megfűgyenűl.

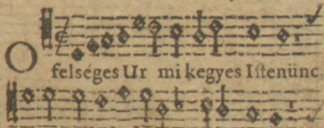
3 Szorgalmatoson árkot vājott,
Mās ember alá vermet áfott,
Kiben midön törékedic,
Önnönmaga beléefic.

Az gonof az kit nekem kívān,
Ő tulaydon fejere rohan,
Mindenemű czalārsága,
Nyakára fāll alnoksága.

9 Azért Istenne adoc halāt,
Hirdetem ő fentigāságāt,
Es fōlséges fent nevénc
Diczéreteket éneklec.

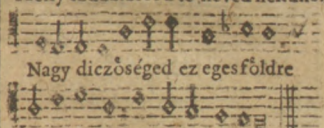
VIII. Soltar C. M.

*Czudálkoz vān diczéri Sz. David az Iste-
nec az teremtesben valo nagy hatalmāt, es
az teremett emberhöz valo jo kedvét,*

felsőes Ur mi kegyes Istenünc.

Melly czudálatos a te néved nekünc!

Nagy diczőséged ez egēs földre

Kiterjed, es földhat az egekre!

2 Diczérnec téged meg az czech szo-
pōkis,

Szājokban viselic nevedet őkis,
Kic által ellenséget megeytes,
Es bossfuállot megfűgyenites.

3 Nagy völtat ha megnézē dolgaidnac
Mellyeket az te uyaid formāltac,
Az eget, holdat, az fēnyes napot,
Es szép renddel az foc czillagokot:

4 Czudālvan mōdō: Miczoda az ēber,
Ki tetōled ennyi diczőségēt nyer!
De miczoda az embernec fia,
Kirōf fōlségednec vān illy gondgya?

* * 5 Az Angyaloknál noha egykevesé
Kissebbé rōd: de nagy diczőségésé
Teremtéd őtet, es magafalād,
Nagy diczőségre folkoronázād.

6 Kezed munkājān őtet Urā téved,
Hogy azockal birna, neki engedéd,

Hogy azockal birna, néki engedéd,
Valamit ez világra teremtel,
Mindeneket lába alá vetél.

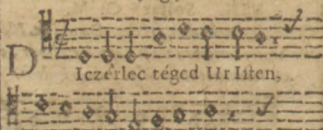
7 Juhot, ökröt, és egyéb állatokat,
Az hegyen és völgyön élő vadakat,
Kic az erdőkön fiellyel legelne,

8. Es az röpöső égi madarakat,
Kic hangiczálnak szép melodiákat;
Es sic halait az nagy tengernecc
Birtokában adad az embernecc.

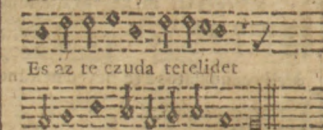
9. O folséges Isten kegyelmes Urunc
Melly czudálatos az te neved nálunc!
Folségednecc melly nagy diczósége,
Mellyel rellyes ez föld kerékége!

IX. Soltar C. L. M.

Az Izrael népének bálaadása és könyörgése.

Es a dlat rellyes sívemben.

Hirdetem jó tereményidei.

2 Te benned Uram vigadoc,
Nagy örömömben tomboloc,
Es az te folséges nevednecc
Szép diczéréreket éneklec.

3 Mert az éni ellenségimert
Megréitid veréd öket.
Kic rettegvén hátra esénecc,
Szined elől mind elvesénecc.

4 En igyemet megtekintéd,
Es kegyelmeffen felvöved,
ülven törvéntevő síkedben,
Megmentél igaz iteletben.

5 Az pogányokat megfeddéd,
Az gonofokat elvesítéd,
Semmive tód az ő neyöket,
Tellyességgel eltörled öket.

6 Te ellenség azt alitád,
Hogy te könnyen elronthatnád
Ez varosokat; Eltontádé,
Még hireketis eltörledé.

7 Nem lehete, mert az Isten
Megmarad diczóségeben,
Ő törvény síkíti kéfíteti
Az iteletre letéteti.

8. Dolgában tart igazságot,

Előhivja ez világot,
Es igazsággal mindeneket
Megítél minden nemzeteket.

9 Ó az fegénnecc ótalma
Örzője, minden jutalma,
Az ki síükségecc idejen
Hozzád ohajt könyörgésében.

10 Azért biznac czac te benned,
Az kie esmeric síent neved,
Kic toled várnac fegétséget
Ur Isten nem hagyod előket.

11. Enckellyetec az Urnac
Az Sion hegyen lakonac,
Sokságát czelekedetinecc
Hirdesítetec minden népeknecc.

12 Az ki nyilván megkerefi
Az igaz vért nem feleyti.
Es az sígényeket nem hadgya,
Kiknecc kiáltásokat hallya.

13 Uram legy kegyelmes nekem,
Es tekents meg nagy inségem,
Az ellenség életem gyötri,
Az hálal kapuiból végy ki.

14 Hogy diczetheslelec vígan,
Az Sionnac kapuiban,
Es örvendezheslec sívemben,
Hogy engem megtartál kegyelmeffen.

15 Az pogányoc pedig síorny
Éstec az önnön vermékben.
Az melly hálal ök máfnac hántac,
Önnön laboc abban akadtac.

16 Innen az Ur esmertetec,
Szent iteleti megterezic,
Hogy az gonof ő síándékában,
Önnön magát eyti hálóban.

17 Az gonof népec hírtelen
Bédölnecc az nagy mélységben,
Az pogányokis mind elvesénecc,
Kic Istenről elfeletkeznecc.

18 Az sígént elnem feleyti,
De mindenkor megtekenti,
Az nyomotulnac könyörgését
Még hallya sí megadgya kerését.

19 Kelly föl Uram, es légy jelen,
Hogy ember erőt ne végyen,
Az pogányokat hívd elődben,
Iteld meg erős törvényedben.

20 Sívekben Uram reitents meg.
Hogy magokat gondollyac meg,
Es esmerjecc az pogán népec,
Hogy ökis halando emberecc.

X. Soltar C. M.

*Az Izraelnecc meg síabadíásért való
könyörgése.*

M Irtávozol tölunc Ur Isten
 Ez so kideig való inségben,

Ily mefferes magad mit reyted el?
 Miért hoy minket így feleyteti el?

Im az Iftentelen kevelységgel
 Kegerti az fegént es nyomorgattya

Az önnön nyakaban elsőc haloja
 2 Mertez Iftentelen diczekedic,
 Es gyönyörködie kívánságában :/

Diczéri az fösvént, hízlekedic,
 Iftent káromlya fölfuálkodván,
 Az kir megatal nagy hívtségában,
 Söt kevelységében így gondolkodic,
 Hogy ninczen Isten, azzal czufolodic.

3 Ó bolondságában úgy elmegyén,
 Erős itéletedet nem féli :/

Es kevelységében föl nagy fennyen,
 Ellenségitis femminec véli.

Könnycen elfuhattya azt iteli,
 Végte mond: bátra lakó es czendefse
 Sohá nem efem ferencztelenségben.

4 Atockal fitockal rakva fája,
 Szól az ő nyelve czac álnoktságot, :/

Es nyelvét foktatta czaládsagra,
 Kivel ferez foc but es bánatot,
 Tolvay modra megáll barlangokat,
 Leshelyből az fegénre olálkodic,
 Hogy azt megkaphassa azon forgodic.

5 Barlágba magát megvönya titkó,
 Hogy az ártatlant megragadhatta :/

Min az oroflán vigyáz az likon,
 Hogy az fegént halóban hozhatta,
 Es ő torkában azt befalhatta,
 Abban forog öneki minden gondgya,
 Hogy az fegént megeytsé, es megfogja.

6 Mégaztis mondgya az ő sívében,
 Hogy Ité ezzel semmit nem gondol :/

Ortáját elreyri ezec ellen,
 Szemet behunnya máfuya fordol.
 Kérlec Uram ez dolgon megindoly,
 Nyúytski kezéd, a fegént ne feleyts el,
 Es az nyomorultnac légy segítségel.

Szivében möd: Számot Isten nem két,
 De te Uram értef es látfi mindent,
 Azért az fegény czac reád tekint,
 Az nyomorult arva te benned bizic,
 Es tőled kegyessen megsegitic.

8 Törd meg az Iftentelennec karját,
 Hivd elődben es idézd törvényben, :/

Vifgald es iteld meg gonofságát,
 Ecképpen nem mer jöni elődben,
 Es így öröcke regnál az Isten,
 Ez világot igazsággal vezérli,
 Az poganyokat földről mind eltörli.

9 Uram tekints meg az nyomorultat,
 Az felédeket kegyessen tarts meg, :/

Vedd füleidben kiáltáfokat,
 Erősíts síveket, vigasztald meg,
 Az fegény árvákat védelmezd meg,
 Zabolázd meg az erőfac tevöket,
 Gonofsoktul ez földön odd népedet.

XI. Soltar C. M.

Davidnac pánaßsz. a Saul ellen.

AZ Istenben bizom jó remenséggel,
 Miért foltoc hrt ilyen lelkenec?

Hogy en az ti hegyetekről fuffakel,
 Es mint egy madar meffere ropollyec?

Mert az kegyetlenec iveket ferezic,
 Hogy az tifta sívökört meglöyjec,

Mar az nyilakot az idegben vetic.
 2 De véghez né yihetic ok ez dolgot,
 Megromlan ac igykezetekben,
 Mert az hivéber vallyon s' kincé artot?

Az Iftennec temploma miennyekben
 Orfón vagyon fent feki, mellyből fel-
 lyel

Szémei mindent néz nec éleszen,
 Földi népetic megnézell es szemlél.

3 Az Isten meöprobállya az igazat,
 Esgyülöli az erőfac tevöt,
 Az káromlokra zaporeßsöt boczát,

Rájoc döyt tüzet, kénköves efsöt,
Az Isten telenekra háborut eyt,
Es nagy félvésszel itattya ökört,
Fejekre főrnü forgo felet bureyt.
4 Mert ő igaz, es igazságot szeret,
Es kedves ortzat mutat azoknac,
Kic igazságban rendelic élteket.

XII. Soltar C. M.

Davidnac, Saul ellen valo panaszkodása.

S Zabadits meg es tarts meg Urá Isté,
Mert sientid elfogyta, nincz jotévő,
Es ez földön már foc az tökéletlen,

Nincz emberek közt igaz befédő.
2 Ezec egymáfnac fölncz czac hívás-
Dolgokat fetic szép befédecel. (gót,
Hizelkedvén mutatnac nyájságot.
De nyelvec nem egyez ő fiveckel.
3 Czalárd ayakokat elvesti Isten,
Eltörli hizelkedő nyelveket,
Kic kevelységekben fölncz nagy fön-
nyen,

Es czac czufollyác az együgyöket.
4 Es azt mondgyác: Jer tegyác azt nyel-
vünckel,

Hog minket mindé nagyra béczüllyön
Miénc főjunc, aykunc, birunc ezeckel,
Kit uraillyunc? velünc ki poróllyon?

5 Azert mond Isten: Ime az segényec
Elhagyatnac, ölet nec, pusztulnac,
Azert öket meg főnóm es főlkelec,
Es kimentem kezekből azoknac.

6 Az Isten nec mondái olly igazac,
Mint az drága ezüst, kit az tűzben
Az ötvösöc kohokban tisztitotnac,
Es hétser megereftettec főpen. (fő,

7 Tarts meg azert népedet kegyelmef-
kerünc jóvóltdoból reanc tekents,
Öerizz meg öröcké ez nemzet ellen,
Hozzanc mindékor jökedvet jelents.

8 Mert az gonosóc nagy főnyen for-
godnac,

Udvaroltatnac nagy kevelységben,
Midőnc az robbac föl magasztaltatnac,
Es az jó ember nincz böczületben.

XIII. Soltar C. M.

Davidnac meg szabadulásert valo könyörgése.

M Iglén feleytetél el Uram,

Mig nem emlekezel rolam?

Az te ortzadat en előlem,

Öröcké elreytedé tölem?

Mire nem könyörülés raytam?

2 Mig tanácskozzam fivecmben,
Mig keferégjec elmémben,
Meg nappalis czac gondolkodvan?
Ellensegem reám mig rohan,

Mig uralkodie fejemen?
3 Tekénts reám kegyes Uram,
Szánnyad meg az én nyavalyám,
Szemeimet világosíts meg,
Hogy életemben vidullyac meg,
Halalban el ne aludgyam.

4 Hogy ellensegem ne mondgya:
Imé erőt vöttem rayta.

Es azon öc örvendezzenec,
Ha engemet eleythetnénc,
Es nem alhatnénc labamra.

5 Mert én bizom jó kedvedben,
Ki megvigasztalás fivecmben,
Örvendez azert az én lelkem,
Hogy az Isten én segedelmem,
Kiért diczérem énekben.

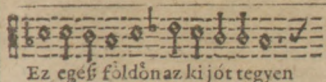
XIII. Soltar C. M. 53.

Panaszkodása Davidnac az Saul ellen.

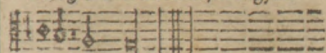
A Z bolond így föl az ő főzében:

Nincz ő Isten: azert gonoságban él.

Utalatos bünt tőben, semmit né fél.

Ez egész földön az ki jót tegyen

Senki ninczen.

2 Az Ur az égből alá tekinté,
Ez földön az emberec fiaira,
Hogy meglássa ha kinec esé volna,
Ha az Istent valaki keressné
Es tisztelné.

3 De azt jól látta diczőségében,
Hogy az jó útról eltérték mindenecc.
Mindnyájáfortelmes bűnbé hevernecc,
Az ki az Istent tisztelné híven
Czac egy sinczen.

4 De az hamisflac meg nē gondollyac,
Hogy népemet, mint az kenyért meg-

efic,

Meg nem térnecc, lőt magokat elhísbic.
Az Istent segítségül nem híjac,
Sem urallyac.

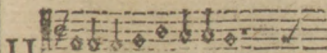
5 Itt azért erőssen megrémülnecc,
Midőn esekben vesic hogy az Isten
Az ő hibeit megtartya kegyessen,
Mert ő melléáll az jó nemzetnecc,
Mint híveknec.

6 De néktec semmi gondotoc erre,
Hanem ti czac czufollyatoc az szegént
Az ki tistta sívből féli az Istent,
Es czac őtét hívja segítségre,
Es mentségre.

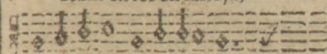
7 Az Sionról vallyon s' ki jövendel,
Ki az szent Israelt megszabadittya?
Ha Isten fogságból népet kihozza,
Örvend az Jácob es az Izrael
Tellyes sívvel.

XV. Soltar C. M.

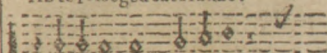
*Isteni félelemtől és jó élettről való
tanúság.*

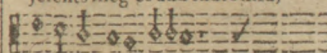
U Ram ki leszen lakója,

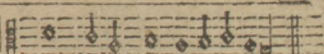
Az te fölséged sátoránac?

Jelents meg es add tudtomra,

Kilészenőröc lakosa

Szent hegyednec es haylékodnac.

2 Az ki jár igaz életben,
Szól es szolgálat igazságot,
Igazán forog mindenben,
Es hívséges ő sívben.
Es fereti az jámborságot.

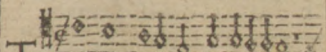
3 Ki az ő felebaráttját
Önyelével nem ragalmazza,
Kárral nem bántya szomszédgyát,
Nem rútollya attyafiát,
Es tisztességét nem gyalazza.

4 Az Istentelen utallya,
Az Isten felöket fereti,
Őket tisztességben tartya,
Esküvésér meggondollya,
Ha kárt vallis, azt meg nem szegi.

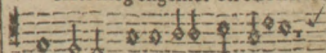
5 Az ki péhzível él híven,
Kölcsön ad, de nem kér usorát,
Az ártallan ember ellen,
Ajándékot ő nem vesiczen,
Az ki így teszen, az megalhat.

XVI. Soltar T. B.

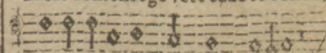
*Jövendölés az Christusnac szervenéséröt,
haláláról és föltámadásáról.*

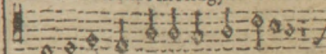
T Arts meg engemet oh én Istenét

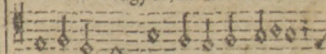
Mert reménségē vetē czac te behed,

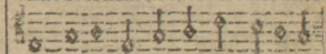
Azért az Urnac mondgyad ezt lelkē:

En Uram vagy te, örvendec tenéked,

Ez kivól nem kérkedherē semmivel,

Hogy néked használharnéc jó tétémel-

2 Az szenteckel ez földön jól teszec,

Es segitec jámbor istenfelöket;

De azoknac leszen nagy szerelmecc,

Kic követnecc idegeristeneccet,

Ő véres áldozattjokat nem nézem,

Es nevéket ayakimra sem vessem.

3 Az Ur Isten az én örökségim,

Melly nekē kiváltképpen réfbeltettett, Czalárdáságnélkül talátd.

Es ő megtartya hiven azt nekem,
Az én sorfom az legjobb réfre esett,
Hogy az örökség sinnórral oftatott,
Azzal az legfőbbic réf nekem jutott.

4 Diczeretet mondóc én az Urnac,
Ki engem tanácsával jól vezérel,
Még veséim is erre tanitnac,
Es az ágybannis megintenee éyjel.

Az Urat fűntelen előttem tartom,
Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

5 Öröme vagon fivem nec ezen,
Diczőségem örül, megnyugfic testem,
Noha az sírben fekvése leszen,

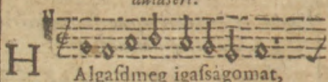
De azt fivemben nyilván én elhísem,
Nem hogyd az koporfoban fentedet,
De rothadás ellen megmented őtet.

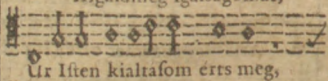
6 Az életre nekem utat mutat,
Melly életben vagon öröc bodogság,
Hól fient fined nec gyönyörű voltát

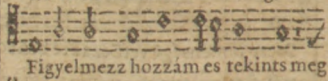
Láttatod; melly nagy öröm es vigáság.
Job kezened nec éreje, diczősége,
Öröcké megmarad, soha nincz vége.

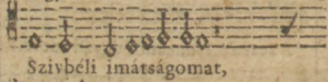
XVII, Soltar T. B. 63. 70.

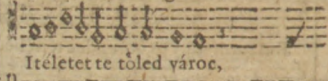
Könyörgése Davidnac az, megszabadulásért.

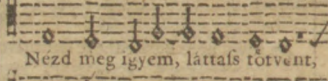

Algasd meg igáságomat,

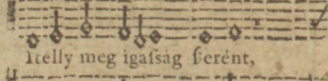

Ur Isten kialtádom érts meg,

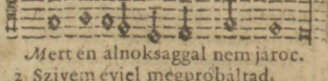

Figyelmezz hozzám es tekints meg

Sziybéli imátságomat,

Ítéletet te toled vároc,

Nézd meg igyem, láttás totvent,

Itelly meg igáság berént,

Mert én alnoksággal nem jároc.

2 Szivem éyjel megpróbáltad,
Es megvifálgatad tellyesféggel,
Láttad hogy egygez én nyelvemmel,

Az mit ember söl, avagy mivel,
En ayakid befédire

Gondot tartoc fient igédre,
Nem jároc az gonofrévövel.

3 Vezérlyed én járafomat,
Es tartis meg az te őfvényeden,
Másva senki ne térítisen,
Erőfited labaimat.

Téged hívlae én fegédségre,
Uram lásis meg fűksegemben,
Kérésem vedd fűleiden,

Es légy figyelmes befédemre.

4 Te vagy bizonyos otalmoe,
Az kic te benned remenlenc,

Mutásd jovoltodat ezek nec,
Hogy lássác az rád tamadoc.

Mint az te femeid nec fényét,
Ugy meg őrizz Uram engem,

Szárnyad árnyékában fejem
Takargásd, őrizvén őfvényét.

5 Otalmazz ellenségimtól,
Az kic vesédelmemre járnac,
Es mindenűnnen környűlfognac,

Ments meg engemet ezektől.
Kövér nyakoc czac fől nem pattan,

Kövélyen söl nac ellenem,
Les nec, kerget nec hogy engem

Megtapodgyanac az föld hatán.

6 Ollyac mint az vad oróflán,
Ki az lesből az predára fűc,
Es mint az eh oróflán kölyöc,
Olálkodic az barlangban.

Uram jövel vegyed eleit,
Verd földhöz éles töröddel,

Lelkem ments meg fegyverredel,
Ronts meg ellenfegim ereit.

7 Ments meg kezedd ezektől,
Az kic él nec czac ez világnac,
Es czac ő hasóknac sölgnac,
Ez gondgyoc tellyes fivéből.

Mert eleget ad ő testök nec,
Kikvel töltheric hasókat,

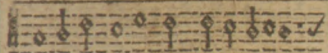
Hizlalhattyaé magzattyokat,
Még unokájokis eltes nec.

8 En pedig az igáságban
Szinét meglátom fűlséged nec,
Es ha álmomból fűlserkenec,
Megalégszem jo voltodban.

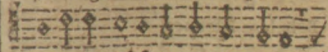
XVIII, Soltar C. M. 144.

Hála adása szent Davidnac az, megszabadulásért.

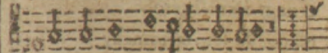

H én Uram, ki erőt ad ő ennekem,
En erős Istenem es bizodalmom.

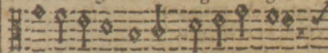
Szeretlek téged mig lészen életem,
Idvösszegemnek barva, én paisóm,

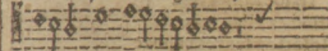
En magas kőfalam oh én Uram,
Midőn ez Urat dicz érvén kérem,

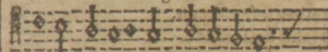
Erős bastyám és erős kőváram :
Ellenségimtől ő megtart engem.

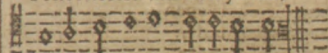
Halál fájdalomi hog' könnyűvenénc

Belial fiai rettegetnénc,

Pokol körele vála könnyűlem,

Czaknem az halál töriben esem.

2 Illy inségemben az Urhoz kiáltéc,
Nagy búkségembē Istēnc könyörgéc,
Szozatom templomába fölhatá,
Kiáltafom fuleibe jura : :

Legottan á föld bőnyé megindúla,
Az hegyec fundamentoma mozdúla,
Rengedeznec reszkenec sirtelen,
Mert haragra indult az Ur Isten.

Nagy sűrő füst megyē föl az ő orrán,
Rettegetes tűz fájából kirohan,
Ki miatt az ég sellyel villámic,
Mert az ő sebes haragja látzic.

3 Lehaylatá az eget és lejöve,
Lábai alatt homály fetétsége,
Alásállá Cherubimon ülven,
Es az félneccsárnyain röpölvén : :

Nagy fetét kődben magát befedezte,
Kiben mint sátorban magát reyette,
De az fényesség ki nála vála,
Az sűrő kődököt eloflatá.

Nagy köesőc hulnac, tüzláng vil-
láméc,

Az Ur menyörgéte égen hallatéc,
Rettegetes szó adatéc tőle,
Köesőt, villámást földre löve.

* * 4 Elféllefsté azokat nyilaival,
Es elrettente ő villámásával,
Megláttzánac az vizec mélységi,
Fölnyilánac az földnec feneki : 7

Az te feddésednec sulyofságatul,
Es haragos orrodnec fuvasátul.

Onnan folyúl kezeit lenyuyta,
Es engem az vizekből kivonya,
Megfabadita én ellenségimtől,
Megmenté hatalmas gyűlööl őimtől,
Kic rám rohánnac én in ségemben,
De gyámolom lön nekem az Isten.

5 Tér helyre hozá, s' kíméte engemet
Es én hozzam mutata nagy serelemet,
Meggizete igaságom s'erint,

Kezeimnec tisztasága s'erint :
Mert az Urnac utaról nem tértemel,
Az én Istennemtől nem szakadram el,
Iteletire süntelen néztem,
Es s'ent törvényét meg né vetettem.

De mindenkor híven előtte jártam,
Gonosztételtől magamat megóttam,
Meggizete igaságom s'erint,
Kezeimnec tisztasága s'erint.

6 Szent vagy, es jótévő az jótévőkkel,
Es igazat tés igazán élökkel,
Tifsta vagy azokhoz az kic tifstac,
Elfordulb tőlőc az kic gonosfac : /:

Az nyomorult s'egényeket segited,
Az kevely s'emböket megf'egyenited,
Nékem Uram s'ővénket gyuytasz,
Es az setétben világot nyuytasz.

Te általod ellenségin s'eregin
Altalfutóc, elfőköm keretéfin,
Tökélletes az Istennec ura,

Tifsta es próbált az ő mondása,
* * 7 Az benne bizoknac erős paiffa,
Ez Istennec de ki lehetne mássa?
De holott volna illy erős kőszál,
Mint az Isten az ki minket táplál ! : /:

Az Isten erejiben fölötözter,
Es utaimban jól vezérlememet,
Lábam gyorfitya, mint az s'arvasnac,
Hogy magas hegyimre fölghaghasnac.

O tanitya kezemet hadakozni,
Es az arzel kézivet elrontani,
Idvösségednec paisát nekem
Adod, es jobkezed megtart engem.

8 Az te s'elid es engedelmes voltod.
Öregbit engem, erősit jovoltod.
Es az hól jaroc helt adf lábamnac,
Hogy bokáim ne botránkozzanac : /:

Ellenségimet azért megkergetem,
Es meg né s'üñdöm mig né mind elveré,
Minden erőmmel addig paskolom,
Mig nem őket lábam alá haytom.

Az hartzra neké erős fegyvertadrál
Az földhöz vered ki én ellenem ál,
Megfutamtatod ellenségimet,
Széllyel kergeted gyűlöölőimet.

9 Kiáltanac, de fenki meg nem tartya,
Az Istenhezis, de meg nem halgattya,
En őket mind féli porrá rontom
Az utzakon az sárba morfolom :/:

Az népeknek ő patvarkodáfoktul,
Megfabaditá fufakodáfoktul,
Az pogányokon fővé téf engem,
Nem esmert nép is foglál énnékem.

Soc idegenec kic hiremet hallyac,
Hizelkedvén magokat alá magdyác,
Erős helyeken idegen népec
Az én hatalmaságo mtul felnecc.

* * 10 Eel az Isten, kineo legyen diczé-
Áldom én idvözítő Istenemet, (ret,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségimet megholdoltatta :/:

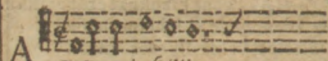
Megöriz engemet ellenségimtől,
Kiken engem emelt fejedelemtől,
Az erőfác tévőtől otalmaz,
Ki mindenkor halalomra vigyaz.

Azért diczeréte mondoc tenéked,
Az pogányoc közt magaztallac téged.
Szent nevednecc éneklecc büntelen,
Hogy te királyodat fölségeffen

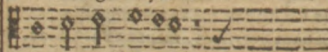
11 Megfegitéd, véle től kegyefséget,
Es néki jelentél illy idvöséget,
Ez megkenett Dayidnac főképpen
Es maradékinac mind öröcken.

XIX. Soltar. C L M.

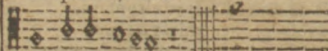
David diczeri az Istent ő teremtéséről és
törvényéről, ofztán könyörög hogy őtet
bűnétől megörizze.

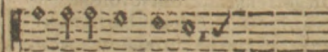
A Z Egoc beféllic
Az ég menyezeti

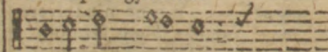
Es nyilván hirdetic
Szépen kijelenti

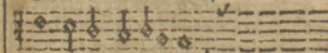
Az Urnac erejít :/
Kezinecc munkáit.

Az napoc egymásnac

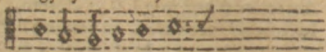
Tudománt mutatnac,

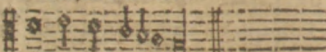
Az ő bölcseségtől.

Egy éy az más éynec

Befél, az Istennecc

Ő nagy diczőségéről.

2/ Nincz ffo sem tartomány

Holott ez tudomány
Nem prédikáltatnécc :/
Mindenfelé megyen
Esföld kerekésgeen
Beféde ezeknecc.

Irafoc kimegyen
Mind ez világ vegén,
Holott az fenyés napnac
Haylékot az Isten,
Hélheztetet fépen,
Ő lako állásánac.

3 Kiben mint völegén
Reggel fölkel fépen
Ő agyas házából :/
Es ugyan örvendez
Mint az erős vitez
Ha futáfra indol.

Az egnecc egy végén
Fölkel, es elmegyén
Gyorsan az más végére,
Sohol femmi ninczen
Ő hévsége ellen
Ki magát elreytheffe.

* * 4 Az Isten törvénye
Tiftra ő beféde,
Lelkeket megtérit :/
Hivség bizonsága
Kisdedecket abba
Bölcseségre tanit.

Ő paranczolati
Igazac mondási,
Kic fiver vigaztálnac,
Minden ő törvényi
Tiftrac fient befédi,
Szemet vilagositnac.

5 Az Isten felelme
Tiftra, mind öröcke
Megmarad es megál :/:

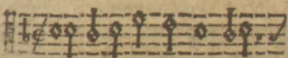
Az ő itélete
Igaz mindenekbe,
Tellyes nagy josággal.
Arannal, ezüftnél
Kedvesb drága kónél,
Es sockál böczületesb,

Öfferelmétsége
 Es gyönyörűsége
 Meg az mezelis édesb.
 6 Az ki foglal néked
 Utam tanól töled
 Nagy jo tanosagot :/
 Es azt ha megtartya,
 Jo' leffen ő dolga,
 Mert vesfen jutalmor.
 Ki tudná büninec
 Számát efitenee,
 Es ki gondolhatná meg!
 En soc buncimet
 Titkos vétkeimet
 Uram nékem boczáfdmeg.
 7 Szolgádat őrizd meg,
 Kevelsegtől tarts meg,
 Ne efséc ez bűnben :/
 Es én tíftra léfvec,
 Semmi bünt nem tefec,
 Jároc te kedvedben.
 Szájammac foláfa,
 Szivem gondolatya,
 Kedves legyen tenéked.
 Adgyad oh én Uram
 Es erős kofálam
 Hogy ne vétfec ellened.

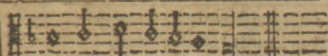
XX. Soltar. T. B.

Az Izratlitac könyörgése David királyért.

A Z UR tégedet meghalgásson

Te nagy inségedben,
 Az Jacob Istene megtartson
 Te vesfedelmedben.
 Küldgyön tenéked fegedelmet
 Az Ur ő bent házábol,
 Te reád forditfa kegyelmét,

Tartson meg az Sionból.
 2 Aldozatidat megtekintfe,
 Kikyel őt tífteled,
 Egő áldozatodat tüze
 Egeffe meg néked.
 Az mit az te fived kívánhat
 Adgya meg ő tenéked,
 Hogy mindennémü tanáczozat
 Te jo véghez vihesfed.
 3 Adgyad Uram hogy te nevedben
 Az mi záflokinkat
 Főlemellyüc nagy örömünkben,
 Es adgyunc hálákat.
 Mondván: Az Ur Isten megörzi
 Ez királt kegyelmével,
 Az menyből öter erőfít
 Job keze erejivel.
 4 Némellyec az ő fekerekben
 Es biznac lovokban,
 De mi az nagy Isten nevében
 Bizunc mint Urunkban.

Azért őc keményen megesűec,
 Mi pediglen megállunc,
 Óc mind az földöz verettetnec;
 De mi éppen maradunc.
 5 Tarts meg Uram, es engadd nekünc,
 Hogy ez kiraly hiven,
 Mikoron hozzá esedezünc,
 Segédségül legyen.

XXI. Soltar C. M.

Háláadásfa az Izraelitáknc az David királyért.

O Rvendez Uram az királ

Az te nagy hatalmadban,
 Es fhabaditáfodban,
 Es vigad nagy buzgofaggal,
 Hogy őt megségited,
 Inségből kimented.

2 Ugy vifeled néki gondgyát,
Hogy az mit tőled kérend,
Mindeneket metnverend.
Mihelt fölnyitva ő fáját,
Alég föl egy igét,
Már hallod kerését.

3 Előb hogy nem könyörgene
Meghaltogad, meglátod,
Irgalmaddal megaldod.

Es föltesz az ő fejére
Sár arany koronát,
Mint királyi pompát.

4 Azt kéri vala tőled,
Hogy czac valamennyire
Hoffabbollyon élete:

De ő életet terjeszted
Nagy foc estendőkre,
Sőt örök időkre.

5 Őt fölvd nagy diczőségte
Az te segedelmeddel,
Örök idővségeddel.

Ez nagy királyi fölségte
Tőled emeltetéc,
Es ekesztetéc.

6 Szereted őt minden jockal,
Es te fent áldomásod
Örökké néki nyuytod.

Örvenderes vigságockal
Őt gyönyörkötteted,
Szinedre nézeted.

7 Ez király mindenkor bizie
Czac az ő Istenében,
Es nem fél vesfélben.

Az magafságoznak nyugfic
Irgalmafságiban,
Es megmarad abban.

* * 8 Kezeddel megleled őket,
Az kic read tamadnac,
Boffusagodra jarnac.

Es az te gyüblöidet
Kezeidből fenki
Soha ki men menti.

9. Mint az hev tüzes kemeutze,
Haragod környülvéfi
Es őket mind ellepi.

Haragos ortzadnac fine
Őket megemefti,
Mint az láng elnyeli.

10. Mindennemü gyümölcszeket
Hirtelen te elvestöd,
Es az földről eltöröd.

Magvokat, czemetéjeket
Nékie megátkozod,
Nép közül kiirtod.

11. Mert gonofra igyekeztec,
Szándekoztac ellened,

Hogy boffontsanac teged.

Gonof tanáczor végeztec,
De hogy véghez mennyen,
Erejekben ninczen.

12 Mert minden ellenségidet
Erőfien megkergeted,
Es őket elfellefted.

Megvonofod Ived idegét,
Nyilad mint az tárgyra
Lövöd ortzajokra,

13 Azert Uram már támadgy föl,
Mutasd meg hatalmadat,
Láffuc erős voltodat.

Hogy diczőségtes erődről
Vigan enekellyünc,
Es benned örvendgyünc.

XXII. Soltar C. M.

Jövendülés az Christu-nac szünevéséről,
Haláláról és föltámadásáról.

E N Istenem én erős Istenem,

Miert hagyál el ennyire engem?

Kiáltásómtól az segedelem

Nagy távol vagyok.

En kiáltoc te hozzád egész napon,

De még sem félelf meg, nincz ki

megtartón, Még éyjel sem halga-

toc semmi modon, Ez inségben,

2 De te fent vagy, es az Izraelben

Te fenséged megmarad mindenben
Diczérterel ez gyülekezetben
Szívvel léleckel.

Az mi régi atyáinc tellycséggel
Te benned biztanac jo reménsséggel,
Szükségekben őket segedelmeddel

Megtartottad,
3 Haők fölből kiáltottac hozzád,
Mindgyárt őket megfabaditottad,

Benned bízta, és öket nem hirtad

Ésni fégyenben

En nem vagyok ember, de fereg lévén
Minden népeknel vagyok nevetségben,
Czufolnac, utálnac, és megvét minden
Es keferget.

* * 4 Az ki lát mindē czufol engemet,
Szájat elvonfa, föl merő merget,
Fejét rázza, hunyorgattya szemet,
Ream néz főnyen. (ben,

Mondván. Ez ember bizott az Isten-
Szabaditfa meg azért ötet innen,
Ha fereti az Isten, neki legyen
Segédsegöl.

5 Hogy te engemet anyám méhéből
Ki hozal, ottan segedelmem löl,
Czeczemő korombannis egyedöl
Czac benned biztam. (tam,

Sőt mielt anyám méhéből fármáf-
Isténem voltál, reád támaszkodtam,
Batorsággal te hozzád ragazkodtam,
En Isténem.

6 Ne távozzál azért méfse tőlem,
Ne hádgyal, mert nagy az én gyötrel-
mem.

Nincz segétöm, és azén sérelmém
Nem fay fenkinc.

Soc erős bikac engem környülvöttet
Az Basani nagy öktöc ream törnec,
Ökledezni, megölni igyekezne
Nagy méltatlan.

7 Az ö vájyokat én réam tátván,
Mint ragadozó sivo oroslán,
Agyarkodnac, hogy engem torkokban
Befalháffanac. (nac,

Könyhullatásim mint az vizec foly-
En czentáim helyekből kimozdólnac,
Szivem mint viáf olvad, belim faynac
Sebec miatt.

* * 8 Minden erőm mint czerep el-
faradt,

Szátáz nyelvem az inyemhez ragadt,
Porba vetél engem, érzem kinnyát
Halal mérgénec. (tec,

Mert engemet soc ebec környülvet-
Gonosz népec ellenem öfvegyültet,
Kezeimet és lábaimat ezec.

Altal gyaktac. *suggattak.*
9 En czontaimat megolvashatnac,
Szörnű femeket ream fordítnac,
Kinombā nem fánnac, de gunyolnac,
üznecc uzfásagot. (mot,

Elofrottac egymás közt én ruha-
Es öltözetemre vettetec forfot,
Hogy abbol ne metélnénec foltokat
Oftván réfré.

10 Azért Uram tőlem ne legy méfse,
Ne keffel, életemnec ereje.

Kérlec síes, tekénts inségemre,
Légy segedelmöl.

Ments meg életē az éles fegyvertöl,
Védelmezz meg ez soc dühös ebektöl,
Egyedöl voltomat ments meg ezektöl
Jo voltodbol.

11 Tarts meg az éh oroslán torkától,
Es az egyfarvu fene vadaktól,
Kic mostan környülvöttet nagy mor-
O tárts meg engem! (dol

Kiért fent nevedet hiven diczérem,
Az én atyámfiainac hirdetem,
Es az fent gyülekezetben tíftelem
Fölségedet.

* * 12 Diczérjétec Istenfelőc ötet,
Jácob fiai aldgjátoc nevét,
Izrael népe feld ez fölséget,
Mint Istenedet.

Mert nem utállja az fégeñnec ügyét,
Es tőle el nem forditya fent finét,
De ha kiált, meghalgattya kérését
Nagy kegyeften.

13 Azért diczértem rólad leszen
Minden előtt az gyülekezetben,
Es én fogadásim semmiképpen
Meg nem történecc.

Az fégyenec efnec, megelégetfnec,
Az Isten keresőc téged diczérnec,
Eel az ő lelket, és benned örvendnec
Mind öröcke.

14 Es földi népnecc minden sérega
Az Urhoz gyűl ez emlékezetre,
Es az pogányoknac nemzetsége
Neki hayt fejet.

Mert az Ur egyedöl bir mindeneket,
Övé az orfag, ő az pogány népet
Birja, raytoc megnautatvan erejét
Kezeinecc.

15 Az kövérec, kic megelégettecc,
Es kic mar porra lenni kéfűltecc,
Diczérnec téged minden fégeñyec,
Es nyomorulat.

Es minden ő maradeki azoknac
Neked fogalván terdet fejet haytnac,
Es firol fira ök teged uralnac,
Oh nagy Isten!

16 Az követkőző nép jövendőben,
Te igazságodat diczeretben
Magaztallyac, tíftelec bivekben
Ez|egeff földön.

XXIII. Soltar C.M.

Hálaadásfa Dávidnac az. Istennec reá gon-
visélesért és raplálásáért.

A Z Ur ennékem őriző pástorum,
 Azért semiben meg né fogyatkozó.
 Gyönyörű sűp mezőn égemet éltet.
 Es sűp kies folyovizire legeltes.
 Lelkemet megnyugotta sűt nevébē,

Es vezérl engem igaz őfvényében.
 2 Ha az halál árnyékában járnékis,
 De nem felne meg ő fetét vőlgýennis:
 Mert mindenütt te jelen vagy én velē,
 Vessződ es botod megvizgatal engem,
 Es nékem az én ellenségim ellen
 Aftalt kéfites, eldelit ad sűböven.
 3 Az én fejemet megkenőd olajjal,
 Es engemet itat sűtellyes pohárral,
 Jovoltod, kegyeséged környűlvesen,
 Es követ engem egef eletemben,
 Az Ur ennékem megengedi nyilván,
 Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

XXIII. Soltar. C. M. 62.95.111.

*Diczéri Dávid az Istent az Izrael népéhez
 való jo voltaért.*

A Z Ur bír ez egef földdel,
 Es minden benne élőckel.
 Öve ez földnek kerekése,
 Kit az tengeren építött
 Folyovizeckel környűlvött

Kiben meglátzic bölcsesége.
 2 Ki megyen föl az sűt helyre,
 Az Urnac ő sűt hegyére,
 Es vally on kitől tisteltetec?
 Az kinec tistta ő sűve,
 Es ártatlan az ő keze,
 Az ki hamissan nem eskűsic.
 3 Ezt az Ur megaldgya sűpén,
 Es az idvözérő Iten
 Igafságát adgya ő neki.
 Ez pedig az bodog nēmzet,
 Kiaz Jacobnac Istent
 Kerefi, es sűt sűt nézi.
 4 Világi kapuc nyillatoc,
 Fejetekeft őltartsátoc,
 Hogy ez dicző királytérjenbē.
 Miczoda dicző király ez?
 Seregeknek Istene ez,
 Nagy ennec hadi erősege.
 5 Ti kapuc emelkedgetec,
 Fejetekeft őlvessétec,
 Hogy ez király belétec térjen.
 Kiczoda ez nagy királyság?
 Ez á Zebaoth Uraság,
 Melly nagy az ő diczőségében.

XXV. Soltar C. M.

*Davidnac külbmbkülömb könyör-
 gése.*

S Zivemet hozzád emelem,
 Es meg nem sűgyenűtettem,
 Es benned bizom Uram:
 Nem nevet senki raytam.
 Mert sűgyént nem vallanac,
 Az kic hozzád esedezne,
 Azoc pironkodgyanac,
 Az kic hitetlenül elne.
 2 Utaid Uram mutatd meg,
 Hogy elne tevedgyem:
 Te őfvényidre tortnis meg,

Kiken intézd menésem.

Es vezérelly engemet
Az téstent igaz igédben,
Oralmazd életemet,
Mert benned bizom Ur Isten,
3 Emlkezzeél jovoltodból
Nagy kegyelmiségedre :/:
Emlkezzeél igralmadrol,
Melly megmarad örökké.

Ifjuságomnac vétkét
Kérlec hogy meg ne emlited,
Sőt nagy kegyelségedet
En Istenem megtekintfed.

4 Jó es igaz az Ur Isten
Mind öröcken öröcke :/:
Az bünösöket tértitven,
Ó igaz ösvényite.

Es az nyomotultakat
Eletekben igazgattya,
Nagy kegyessen azokat
Az ó utaban megtartya.
* * 5 Az Istennek minden üta
Kegyesség es nagy hívseg :/:
Azoknak kic mondasara
Gondot tartnac mind végig.

En nékem kegyelmez meg
Uram az te stent nevedért,
Es bünömet bozásídmeg,
Ne ostorozz nagy voltaért.

6 Az ki az Ur Istent féli,
Es tiszteli szívében :/:
Az ó nagy hiven vezérli
Ó igaz ösvényében.

Nagy békeségben annac
Minden jó bőven adatie,
Es ó maradékinac
Gazdag örökség hagyatic.

7 Az igaz Isten felökne
Megjeleni titkait :/:
Es az ó benne hívökne
Megmutattya kötéseit.

Istenhöz bemeimet
Fölemelem süntelenöl,
Ó megöriz engemet,
Lábam kivonja az tórból.

8 Azert térj hozzám Istenem,
Tekents ream kegyessen :/:
Es kegyelmez meg ennékem,
Mert elec fegenségben.

Nyavalyaja szívemnac
Naprol napra mind őregből,
Uram add végét ennek,
Vigy ki engem ez inségből.

9 Nyomoruságimot lasd meg,
Tekents meg fuksegemet :/:
Es büneimet hoczásídmeg

Kic szerzic ez sérelmet.

Tekents ellenségimet,
Kic ennálamnál erősbec,
Esgyülölnecc engemet,
Kergetnecc es kekergetnecc.
10 Tartz meg én lelkeket Uram,
Hogy én ellenségimtól :/:
Szörnyen meg ne czufoltassam,
Benned bizom egyedöl.

En ártatlan eltemet
Örizdmeg, mert bizom hozzád,
Es te Izraeledet
Minden énségből kihozzad.

XXVI. Soltar. T. B.

Könyörgése Davidnac az megszabadításért.

L egy itélőm Uram,
Mert hívséggel jártam,
Es éltem nagy ártatlanul,
Azert hístem az Istent,
Hogy ő engemet megment

Mindennémő háborutul.

2 Probály es kiserts meg,
Igyemet nézd jól meg,
Meglátod tisztaságomat,
Vizgáld meg yeseimert,
Es próbáld meg szívemet,
Hogy értsed indolatomat.

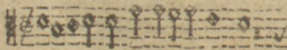
3 Latom szemem elöt,
Kegyelmiségedöt,
Es azon vagyoc süntelen,
Hogy minden dolgaimban,
Járjac igazságodban,
Ne vétlec fölséged ellen.

4 Az hazug emberec
Nálam nem kedvesec,
Az tettetö czalardokat
Szivem ferint gyűlölm,
Es nagy távol kerülöm

Az álnoksággal járokat,
 5 Az gonoftrévökne
 Es hamis népekne
 Társágokat gyűlölöm,
 Gyülekezetekben
 Nem ülök semmiképpen,
 Sőt előttem sem bennedöm.
 * * 6 Belső tisztaságban
 Es ártalanságban,
 En kezeimet megmosom,
 Tisztán téged diczerlec,
 Aldozván fölségedne,
 Oltárod körül forgodom.
 7 Eneki fölsővel
 Es víg hangofsággal,
 Magasztalom fölségedet,
 Néked adván hálaikat,
 Hirdetvén czudáidat
 Mindenütt aldlac tégedet.
 8 Uram haylékodat
 Szeretem házadat,
 Holott lakol diczőségvel.
 Szenf helyedet kedvellem,
 Es azt föllyeb böczüllöm
 Minden ez világi kincznél.
 9 Ostorodat Uram
 Fordíts el én romlani,
 Ne büntess az bünösöckel,
 Vélece ne ved lelkemet.
 Ne völdel életemet
 Az veronto embereckel.
 10 Kiknece az ő keze
 Rút bünnel tellyecec,
 Es azon hányac efeket,
 Hogy ssegent elnyomjanac,
 Ajandékon kapdosnac
 Kivel töltis jobkezeket.
 11 De én tisztaságban
 Jároc igafságban,
 Es élece nagy ártatlanol,
 Büntöl magam őrizem.
 Szabadits meg hat engem
 Te nagy irgálmafsagodbol.
 12 Az én lábam megál,
 Tágas helyet talál,
 Es megmarad ősvényiben,
 Azért Uram diczerlec,
 Es örömmel tífrellec,
 Az híveknec seregiben.

XXVII. Soltar T. B.

Davidnac könyörgése a meg szabadításért.

A
 Zár Istec az én világofságom,
 Ö életemnece ereje jól tudom;

Es idvőfségem, hat kitől félnece?
 Ki volna hat az kitől rettegnece?
 Midőn az kegyetlen gonoftrévök,
 Mint ellenségim én reám törnece,
 Hogy engemet ugyan megegyenece,
 Hirtelen mind hátra rohannak őc.
 2 Hogy ha táborral környülve énecis
 De meg sem félne semmit én sívem :/
 Ha sfinite az ellenség közt volnékis,
 Mégis benned verném reimségem.
 Egy dolgot kívántam én az Urto,
 Kit még mostannis kérece nagy bizvan,
 Hogy lakhassam az Urnac házaban,
 Mig ez földön élece jovoltodbol. (Iam
 3 Mellyet azért kérece hogy én lathac
 Az Urnac fölséges diczőségec :/
 Es ő sfinite emplotmat látogathassam,
 Melly tiszteléségere építetec.
 Mert engem haylekaba takaric
 En haboruságimnac idein,
 Es előyt engem rőytec helyein,
 Magas kőfialara fölemelit.
 * * 4 Es az én fejemet ő fölemeli
 Ellenségimen, kik környülvöttec :/
 Azért az ő haylekában ő néki
 Föl fővel aldozom es éneklece.
 Uram mikor hozzád fölkiatoc,
 Figyelmete ellen halgafs meg engem,
 Kegyelmezz meg, legy gyámo ló neké,
 Midőn te hozzád sívből ohaytoc.
 5 Te felölle mondgya ezt az én sívé:
 Keressétece az én sfinite sínemet :/
 Azért nekemisz igyekezetem,
 Hogy nézhessem Uram sfinite sínedet.
 Ne fordits el hát ortzadat tölem,
 Szolgádat ne ved el haragodbán,
 Te vagy vigasztalom nyavalyamban,
 Segets meg, Uram ne hagy el engem.
 6 Mert mind atyám es anyám elhagy
 engem,
 De az Ur kegyessen hozzá véssen :/
 Mutasd meg Uram te uradat nekem,
 Ellenség ellen, tarts ősvényeden.

Kivánságokra ellesegimnec,
Ne adgy engemet, mert foka vádnac
Kic ellenem hamiságot főlnac,
Hazudnac es erőszakot tesnéc.

7 Ha nem hittem volna hogy még életben

Jovoltár az Urnac meglátandom :/
Az élőknecc földén, hat immár regen,
Oda lórt volna minden én dolgom.

Várjad azért biztonnyal az Urat,
Legy vig es bátoraságos sívedben,
Mert tegeod megtart az nagy Ur Isten,
Czac őtöle várjad otalmadat.

XXVIII. Soltar T. B. 109.

Könjörgése Davidnac az, megotalmazásért.

H Ozzád kiáltoc kegyes Uram,
En segédségem es kőváram !
Halgafs meg kegyelmessen engem,
Ne halgassel, mert el kell vesnem,
Azokhoz hasonló lesnéc,
Kiknec az koporfo helyec.
2 Midőn te hozzád eszedem,
Es kezeimet főlemelem
Az te főentséges templomodban,
Halgafs meg én imátságomban,
Ne büntels az hitleneckel,
Ne vérj az gonosztévőckel.
3 Az kic főlnac nagy nyájassággal,
De fővec rakva álnoksággal,
Fizels meg azért ő nékic,
Az mint főinte megerdem lettéc.
Add meg ő kezec munkáját,
Es álnokságoc jutalmát,
4 Merr az Urral ők nem gondolnac,
Dolgairol nem gondolkodnac,
Keze munkáit nem tekintic,
Melly ő nékic megfizettetic,
Mert ők meg nem épitetnec,
Hanem főörnyen megtöretnec.

5 Aldott legyen az nagy Ur Isten,
Ki meghalgata kérésemben,
Az Ur ennékem erőségem,
En páisom es segedelmem,
Órül főivem, es énekbén
Diczérem ötet főüntelen.

6 Az UR én népemnec ereje,
Az Christusnac nagy erősfége,
Tarts meg azért az te nepedet,
Es aldyad meg örökségedet,
Legeltéssed es vigasztald
Es öröckefolmagasztald.

XXIX. Soltar T. B.

David inti az Izraelitákat, és ki vállképpen az főfő népet az Istennec dicziretire.

M Ostan ti hatalmasfac,
Tekintetes nagy urac,
Adgyatoc az Istennec
Diczőséget nevénc,
Mint hatalmas Istenteket
Fellyétec tistelvén ötet,
Szent templomában áldgyatoc,
Es térdet fejet haytfatoc.
2 Az UR főava megzendől,
Az vizeken megdördöl,
Menydörgő diczősége
Elhat az nagy tengerre.
Az URnac illy erős főava
Nagy hatalmát megmutattya,
Az Urnac dördölő főaván
Nagy volta meglátzic nyilván.
3 Az Ur Istennec főava
Az Cedrusfokat rontya,
Tőri az Cedrusfákat,
Libanufon állokat.

Az Libanus es Sirion,
Ugrándoznac borju fmodon,
Es mint az Egyfárvú vemhe,
Tombol az sűrű erdőbe.

4 Az Urnac fava félyell
Sebes tüzlángot lövell,
Az püstt megretenti,
Az Cadést megrendéti.

Az Ur fava úgy megzendül,
Hogy az farras idétlent fül,
Nagy harfagásátolannac
Az erdőc fölfakadoznac.

5 De az ő remplomában,
Ő hivi mindnyájan
Hirdetie nagy erejét,
Besélic diczőségét.

Az Ur ült az özönvizen,
Mint biro ítélő feken,
Az Urnac ő királysága
Öröcke megáll orfsága.

6 Az Ur az ő népénc
Erőt ad seregénc,
Oket hiven megtartya,
Békeséggel megaldgya.

XXX. Soltar T. B. 76. 139.

*Hálaadása Daviddnac az Absalon ellen
vab meg sz. szabadulásért.*

D Iczérlec Uram tégedet,
Mert te megtartál engemet,
Es kegyessen főlemelél,
Ellenségimtol megmentél
Es meg nem engedéd azoknac,
Hogy nyavalyámon vigadgyanac.
2 Hogy fölkiatéc tehozzád,
Nyavalyámot meggyogyitád,
Es hogy én ezac nem az sírbe
Esnem az halál töribe,
Istnet földtamaftal engemet,
Pokoltul megmentéd lelkemet,
3 Istenes hivec es fentec
Az Urnac enekellyetec,

Aldgyatóc ötet mind végig,
Mert nem haragfic fokaig,
Az ember alég gondollj atya
Melly hamar elmulic haragja.

4 De az ő kegyelmésege
Raytunc megmarad öröcke,
Néha olly dolgom erkezie,
Kin estye fivembankodic,
De reggel mihelyen földkelóc,
Azonnal vig örömet lelóc.

* * 5 Mikoron jól volna dolgom,
Ackor vala vigaságom,

Mert magamban azt itéltém,
Hogy ne lehessen esetem,
Mert érzettem kegyelésegedet,
Mellyel erőfited hegyemet.

6 De hogy tőlem fent ortzádat
Elforditad otalmadat,
Legottán én elijedéc,
Könyörgéc, es igyén fóléc:

Mi hasfnod Uram én veremben,
Az halál ha temet veremben,

7 Uram ha én porrá lesfec,
Tegedet hogy diczerhetlec,

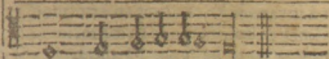
Igafságod hogy hirdessem?
Halgaldnég Uram kérésem,
Könyörülly raytam, fabadits meg,
Legy kegyelmes Uram es tartsmeg.

7 Az en firalmimat végra
Forditad bodog örömré,
Es fómoru sác ruhámat
Elvöd rolam bánatimat,
Kiért Uram öröcke áldatéc,
Mindenecc előtt magafstallac.

XXXI. Soltar T. B. 71.

*Könyörög David meg sz. szabadításért
az Saul ellen.*

U Ram en ezac te bennea biztam,
Örizz meg kegyessen,
Ne essem fegyenben,
Igafságodban fordülly hozzám,
Es tartsmeg jovoltodbol,

Ments ki nyavalyáimból.

2 Hayts én hozzám Uram füledet.

Oh én üdvösségem

Siefs tarts meg engem!

Mutasd meg nagy erősségedet,

Légy én erős kövaram,

Kiben bátran lakhaslám.

3 Te vagy kősziklám, erősségem,

Szent nevedért kérlec,

Vezérelly, hogy éllyec:

Sabadíts ki az törből engem,

Mellyet énnekem vetnec,

Mert megtartómnac híűlec.

4 Kezeden ajánlom lelkemet,

Mert nagy inségemben

Megtartal Ur Isten,

Azoktól megvonóm szívemet,

Az kik élnc hívásban,

Es czac bizom Uramban.

5 Örvendezőc nagy vigaságban.

Vigadoc szívemben

Irgalmadra nézvén,

Ha megtekintés nyavalyámban

Szívemet megfimered,

Sérelmit megenyhited.

6 Nem cyeűs engemet kezekben

En ellenségimnec,

Kic engem gyűlölnec,

Sőt minden ellenségim ellen

Utat adű labáimnac,

Hogy meg ne akadgyanac.

7 Nagy búkség nyomorgat engemet,

Kiben elbágyadtam

Kégyelmezz meg Uram,

Az én ortzám elrepedezet,

Lelkem elvajutt, elholt,

Az én háfám meghijolt.

8 Elfogyoc kéferűségemben,

Eletem rövidöl,

Sérelmem mayd megől,

Ez nagy méltatlan büntetésen

En szívem elfakadott,

Minden czontom megbomlott.

* * 9 Minden én ellenségim kőzött,

Gyaláznac srombédim,

Felnec efimerőim,

Kic midön látnac az ház előtt,

Félre térnec előlem,

Nem jönec sembe velem.

10 En rólam elfeletkeztenec,

Mint egy holt embertől

Czufolnac vesűttől.

Mint egy törött edént elvetnec,

Hallom hogy bídalmoznac,

Nekem félelmet hoznac

11 Mert tanáczot tartnac én rólam,

Végezűt végezűnec

Hogy elvesűssenec.

De te vagy az én bizodalmam,

Es megvigasztalűs engem

En kegyelmes Istenem.

12 Kezeden vagyon én életem,

Ellenségim ellen

Tarts meg kegyelmessen.

Ne adgy az oc kezében engem

Az kik sűrnyen gyűlölnec

Es sűntelen kergetnec.

13 Vilagosíts ortzádát raytam,

Es szolgáladdal tégy jól

Te nagy irgalmadból,

Hogy loha me ne czufoltassam,

Mert te hozzád kialtoe

Tőled otalmat vároc.

* * 14 Ségyeníts meg az gonosűakat,

Ronts meg sűandekokban,

Hánd az koporsóban,

Kic az istenes jáborokat

Nevetic es czufollyác,

Es sűrnyen ragalmazzac.

15 Fölötténagy az te jovoltod,

Kit tarraűs hiveknec,

Az kik téged félnc,

Es nagy az te irgalmasűagod,

Mellyet az oc jól latnac,

Az kik te benned biznac,

16 Te nálád azokat elreyted,

Megőzűd kegyűssen,

Az kevélyec ellen,

Haylekodban őket bévéűsed,

Hogy az kegyetlen nyelvec

Őket meg ne sérűhesec.

17 Dicűőség adasűec es Urnac,

Ki tart otalmaban,

Mint egy sűép városban,

Kincc erős baűyai vadnac,

Hogy az ki abban lakic

Senkitől nem bántatic.

18 Feelmes sűrafomban mondéc:

Tőled elvetettel,

Rám nem néűsű semmedel,

De tenálád kegyelmet lőléc,

Meghallad kőnyűrgűsem,

Es megadad kérésűem,

19 Szeresűsetec az Urat sűentec,

Ki megtart hiveket,

Bűntet kevélyeket,

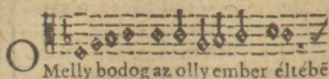
Hát jó remensűgben legyetic.

Hidgyetic sűivetekben

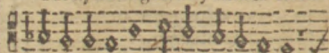
Megvigaztal az Isten.

XXXII. Soltar C. M.

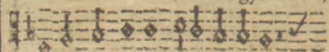
Tannaság az úd v'sséges bodogságvól.

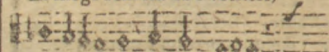
Melly bodog az olly ember éltébé

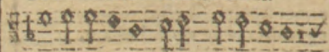
Az kit az Isten bevött kegyelmébé,

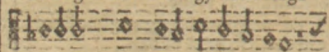
Es megboczáta az ő vétkeit,

Es b'fedezte minden bűneit.

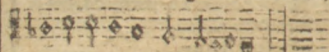
Bodog az kinec ő nagy hamisága

Istentől nincz néki tulaydonirva,

Es kinec czaládság nincz híveben,

Tettetés nélkül jár életében.

2 Hogy bűnömert el akarám halgatni

Es néked meg nem akarám vallani,

Ottan czontaim elb'aradának,

Soksága miatt én síralmimnac.

Mert éyjel nappal kezéd nehez vólta

Nagy bűneimért raytam fekk'ic vala,

Bennem elfogya minden erőfég,

Mint nyári hévségben az nedvesség.

3 De hogy bűnemet előtted megvallá,

Es nagy vétkeimet el nem halgatám.

De híven elő beféllem neked,

Ottan boczánotot nyeréc tőled.

Ezért az Ur Istennec minden hívec

Könyörögjenec mig vagyón idejec,

Mert ha nagy árvízec jönnénekis,

De nem árthatna ezeknec mögis.

* * 4 Te vagy otalmam, őrizz meg

engemet, (met,

Minden gonof ellen tarts meg lelke-

Vigaztally meg, hogy örvendezhesséc,

Es vigan néked énekelhesséc. (Isten,

Tanitlac téged, ugymond az Ur

Es vezerelecc az igaz öfvenyen,

Szememvel mindenkor rád vigyázoc,

Igazgatlac, réad gondot tartóc.

5 Ne legyetec ollyac mint az öfvérec

Es á lovac, kiknec ninczen értelmec,

Kiknec zabolát vetnec fájokra,

Hogy ne jargalhassanac fájokra.

Az gonofinac finte ez nyavalyája,

Az melly ötet fájára nem boczátyta:

De kőnyülvéfi az Ur kegyelme

Az kinec ő minden hiedelme.

6 Örüllyetec azért az Ur Isteben

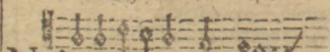
Igaz hívec, legyetec nagy örömben,

Vigadgyatoc es énekellyetec,

Az kiknec vagyón tista hívetec.

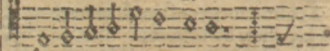
XXXIII. Soltar C. M. 67

Intés az Istennec diczeretysa.

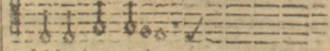
N Ofa Isten felő fent hívec

Mert illic hogy ötet diczerjec,

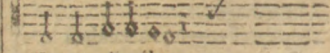

Övendeztetec az Urnac :/

Kic örülnecc igafságnac.

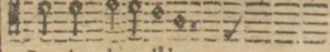
Aldgyatoc azértan,

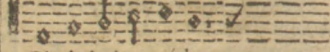
Hangos citerában,

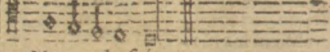
Az Ur áldáséc

Lantban hegedőben,

Cimbalmi zengésben

Magasztaltséc.

2 Enkellyetec néki vigan,

Gyönyörű sepy éneket. //

Szép hangizáló ferfamokban,

Mondgyatoc ékes verscket,

Mert igaz mondasá

Alhatatos dolga,

Az mit az Ur íol,

Megáll igafságban,

Minden dolgaiban

Czelekefic jol.

3 Szereti ő az igafságot.

Az írelet nala kedves, :/

Dolgában tart irgalmaságot,
Kivel mind ez világ tellyes.

Az Urnac igéje

Egeket teremte,

Mellyeket orfen

Szajanac lelkével,

Nagy szép seregekvel

Szerze ekefész.

4 Az Ur Isten mint egy tömlőbe

Szorította az tenger vizet. /:

Elrötyi mint egy kinczes helybe

Ő mondhatatlan mélységet.

Minden földi népec

Az Urat fellyétec,

Mind ez vilagon

Valakic hol laktoe,

Ő tőle tartatoc

Szorgalmason,

5 Mert mihelt ő czac egy igét fol,

Azonnal megleszen minden. /:

Es valamit ő megparanczol,

Nagy hamarsággal megleszen.

Pogányoc tanácsát,

Es minden fiándékát

Az Ur megtöri,

Es az mit az népec

Magokban végezne

Semmiye resti.

6 De az Ur Istenec tanácsa

Megmaradand mindöröcke,

Es megáll minden gondolattya,

Kiterjed minden időkre.

Bodog az á nemzet

Ki illy Urat szeret

Mint ő Istenét,

Bodog az nemzetség

Kit kedvell ez folség

Mint örökséget.

* * 7 Az Ur Isten magas mennyekből

Alá tekint fêmeivel. /:

Ez világra néz onnanfellyől,

Minden nemzetekre fellel,

Szép palotájából

Szeme alá fordol,

Ez feles foldre

Nagy diczőségessen

Vigyaz nagy fenyeffen

Az emberekre.

8 Mert önnönmaga erejével

Formálta az ő fíveket. /:

Es minden ő dolgokra nézel,

Láttya czelekedeteket.

Az országlo királ'

Nagy sűrő rabokkal

Meg nem tartatic.

Es az erős vitez

Az ő erejéhez

Itt nem bizhatic.

9 Az ki ő gyars lovában bizia.

Megczalatkozic dolgában. /:

Az ki karjával diczekedic,

Meg nem tartatic az hadban.

De az nagy Ur Isten

Népére fűntelen

Nez fêmeivel,

Az kic benne biznac

Es hozzá folyamnac

Nem feleyti el.

10 Gondortart rájoc, s' az haláltol

Megtartya őket eltekben. /:

Szükségtül és ehel halástol.

Őrzi az draga időben.

Lélkünc azért varja,

Szűntelen ohayta

Az Ur otalmát,

Ki paisul végre

Eljő segítségre,

Ad diadalmat.

11 Azért ő benne az mi fivünc

Igen örvendez fűntelen. /:

Mert ő minékünc remenségünc,

Es bizunc ő fent nevében.

Nagy kegyelmességed

Mi raytunc bővéytsed,

Légy mig jámolunc,

Ne hagy fűkségünkben

Segéts meg elrűnkben,

Mert téged varunc.

XXXIII. Soltar C. M.

Hálaadás Davidnac az Philistusoc királ-
látul való megszabadulásért.

M Indenkoron áldom

Az Urat, mig engem éltet,

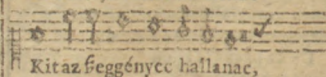
Es az ő fent diczéletét

Szajamban hordozom.

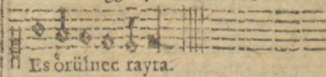
Diczekedven áldgya

Lelkem jo voltát az Urnac

Kit az fegényec hallanac,

Es örülneç rayta.

2 Magafrallyuc vigan
Az Urnac áldott fent nevét
Es végheterlen kegyelmét
Diczérjüc mindnyajan.

Mert midön keresném
Es kérném az én Urmat,
Meghallá kiáltásomat
Es megtarta engem.

3 Kic az Urta nézneç
Töle megvizagaltatnac,
Soha ottzajoc azoknac
Meg nem fegyenülneç.

Az fegény kiáltra
Ez meghalगतá az Isten,
El nem hagyá inségeben,
De megfabaditá,

4 Az Isten angyali
Hivec környül tábort járnaç,
Isten felöket megtartnac,
Mint Isten követi.

Lásátoc az Urnac
Jovoltát, es kostollyátoc,
Mert bizony bödgoc azoc,
Kic ö benne biznac.

* * 5 Fellyéteç az Urat
Mindnyájan hivec es fentec,
Merr nem lef soha füksegeç
Kic felic hatalmát.

Az oroflábnaknac
Gyakorta füksegeç esic,
De kic az Istent tífteleic
Meg nem fogyatkoznac.

6 En fiaim jertec,
Halgařatoc befédemre,
Meganitlac fent életre,
Hogy Istent fellyéteç.

Kiczoda az ember
Ki hořřu életet kíván,
Es minden ö dolgaiban
Jo állapotot kér?

7 Örizz meg nyelvedet
Az gonofř ragalmazástol,
Odd ayakid alnokságtol,
Meg ne sérts más hirét.

Tegy jol, gonofř gyűlöly,

Bekeseget kérj, es köveřs,
Es hogy Istennél légy kedveřs,
Tífteřségneç öröly.

8 Az Isten fimeci
Láttyc az gonofř tévöket,
Es ö emlékezeteket
Az földről eltörli.

Az jokat nem hadgya,
Kic ö hozzá tífta řivből
Kiáltnac nagy inségekből,
Mind megfabaditya.

9 Közel az Ur Isten
Az törödelmes řivekhez
Es az sérelmes lelkekhez
Segetseggel leřen.

Az igaznac itten
Ö nyavalyája fokafol,
De minden nyomoruságbol
Kimentic az Isten.

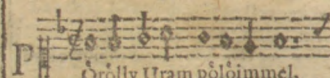
10 Mert megöriztetic
Az ö czontya az Istentől,
Es czac egyis azok közül
Néki meg nem fegic.

De az gonofřtevöt
Az önnön vétke megöli,
Ki az igazat gyűlöli
Elyeř idö elöt.

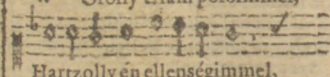
11 Megtartyc az Isten
Elteket ö řolgáinac,
Az kic czac ö benne biznac,
Nem eřneç řzékenben.

XXXV. Soltar. T. B.

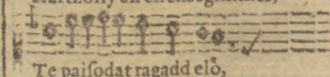
*Könyveře Davidnac az megřabadi-
tásért.*

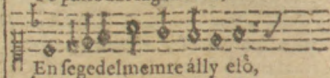
Öröly Uram póloimmal,

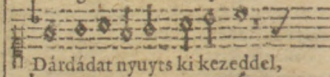
Hartzolly én ellenségimmal,

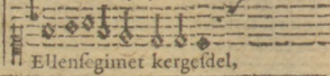
Te pařodat ragadd elö,

En fegedelmemre állj elö,

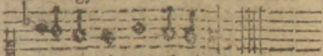
Dárdádat nyuys ki kezéddel,

Ellenségimet kergetdel,

Mondgyad ezt az én lelkemnek:

1 Tégedet én megígértlec.
2 Szégyenits meg Uram őket,
Kic kergetic életemet,
Es az kic réám fenekedacc,
Nagy ségyennel hártatérjenec.

Mint az fél az könnyü polyvát,
Széllyel borja az föld porat,
Igy az nagy lsten angyala
Öket féllel futantassa.

3 Ó utoc legyen ferétség
Es olly sikamol mint az jég,
Es az lsten angyala őket
Kergesse, rontsa meg fejüket.

Mert nékem hálót vetettec,
Es mélt árkot kefitettec,
Hogy életemben oknélkül,
Megeytsenec kegyetlenül.

4 Engedgyed hogy az hitetlen
Elséc vesfélben véletlen.
Es azon hálóban akadgyon,
Kit nékem verött hogy megfogjom.

Elsék bé azon árokban,
Kit nékem áfott utamban,
Es örvendez az én lelkem
Az Urban, ki megtart engem.

* * 5 Minden én tetemem mondgya:
Hazzad hasonlo ki volna
Utam, ki az fegént megtartod,
Az erősbtől mefabaditod?

Az nyomorult fükölködös
Az kóbozlótól megmentöd.
Hámis tancó fűfamadnac
Es foc gonofit réám fognac.

6 Az joert ok gonofit adnac,
Hogy lelkemtől megfosfianac,
Noha midön megbetegültec,
Sakban öltöztem ó érottec.

Ó inségeken böytöltém,
Es érettec könnyörgöttem,
Mint atyámfiat ugy fűatam,
Gyakorta hozzájoc jártam.

7 Gyázban jártam lehorgadva,
Nint ki az annyát sírattya,
De ok fomoru ésetemen
Örültec, es gyulnec feregben.

Hát megöl az gonofit népec
Engemet fűnyen nevettec,
Artatlan léven nem fűannaec,
Söt czufolnac es fagatnac.

8 Az képmutato galibác

Fogokat rám czikorgattyac,
Es raytam nagy czufságot liznec,
Kic czac zabáladást keresnec.

Uram mig nézed ezeket?
Jövel tartis meg én lelkemet,
Egyedül voltom tekénts meg,
Ez oroflánoktól ments meg.
* * 9 Diczerlec téged fűntelen.
Nagy sűrö gyűllekezetben,
Es nagy roppant fereg nép előtt,
Téged diczerlec minden felött.

Ne engedd hogy örülljenec,
Az kic oknélkül gyűllölnec,
Ellenségimet fordits el,
Ne hunyorgassanac fűemmel.
10 Mert nem fűolnac bekeségre,
De alnoc fűveec néz erre
Hogy ok azokat haborgassac,
Kic békével ez földet lakjac.

Az hitlen népec fűksága,
Száját fűnyen réám tártya,
Kialtnac raytam ha ha hát,
Mondván: fűemünc jó dolgot lát.

11 Ur lsten látod ezeket,
Fedd meg vakmerőséket,
Kezed fűajokra ne erőfűfe
Es tölem Uram ne légy mefűfe.

Serkenny föl Uram es kelly fel,
Es ments meg itélefeddel,
űgyemnac jó voltát láfűsac
Ellenségim, noha bányjac.

12 Itelly meg igafűsűgogodban,
Ne nevellenec meg vigan,
Es ne mondgyac nagy hahotával:
Bényeltűc ötet eh torkunkval.

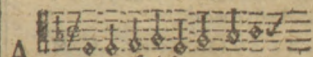
Mind megfűgyenitefűenec,
Kic örölnec insegemnac,
Öltözzenec gyalazatban,
Ellenem kevely voltokban.

13 Es azoc énekellyenec,
Kic igafűsűgnac örültec,
Mondván: hálá legyen az Urban,
Ki nyugalmat ad fűolgajanac.

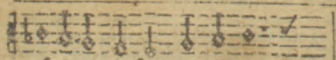
En nyelvem igafűsűgodat
Hirdeti nagy jó voltodat,
Es diczeretedet hiven
Enklelem minden időben.

XXXVI. Soltar C. M. 68.

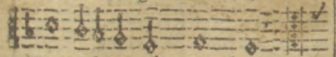
Davidnac panaszszűa, lsteni diczereti, kű-
nyörgűse és vigaűszűalűsa.

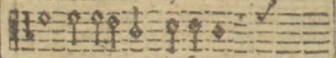
A Z gonofitűvűnec dolgan,
Magában fűfűalkeűdic,

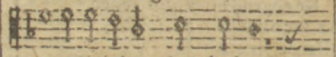
Efemben vesem azt nyilván,
Büncitől meg nem sünie,

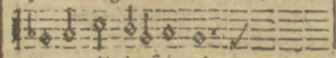
Hogy Istenre nincz gondgya:
Az hiveket utállja.

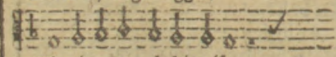
Hamis es hazug beszede,

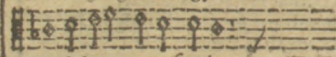
Jo tanosághoz nincz kedve,

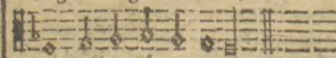
Es nem jár igasággal,

Hivságot gondol ágyában,

Foglalatos gonosf urban,

Semmi bünt ő nem utal.

2 Uram az te nagy jovoltod

Az egig ér igaságod

Mind az főlhökig fölhat.†

Mint az hegy te igaságod,

Törvényed melseg megtartod

Az embert es az barmat.

Te kegyefséged melly drága?

Azért az te fárnnyad alá

Az emberec folyamnac,

Kic jól meglegítetnec,

Mint bőv vizzel legettetnec

Javaival házadnac.

3 Nálad az élet kútfeje,

Világodnac nagy őfenyec,

Mellic nekünc bépen fenlic.†

Bővéys raytoc kegyefséged

Az kic jól esimer nec teged,

Neved bível tífrelie,

Na hadd hogy az kevély lába

Reám roha nnyon hatalma,

Netapodgyon az földre,

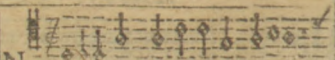
Adgyad hogy az hitetlenec

Megefsenec sülyyedgyenec,

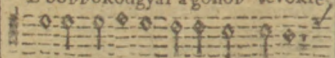
Föl se kellyenec többé.

XXXVII. Soltar. C. M.

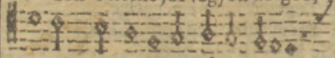
Vigasztalása Davidnac az Istenielekneec
szerezenec es állapattyc ellen.

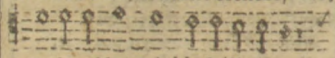
N E bossfökodgyal ágonosf tevökre,

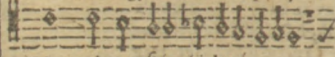
Midőn ő nékic jól vagyon dolgoz,

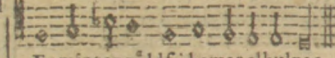
Nonézz buslakodván szerenzejekre,

Ha latod hogy jobbul állapattyc,

Mert mint az bēnafu levagattatnac,

Es miat az zöldfü hamar elhulnac.

2 Tégy jól es bizzál erősten Istenben,

Es bekevel élhetf ez orfágban,

Jo szerenczed lesf minden életedben,

Örvendgy az Urnac nagy jovoltában,

Es valamit kérf tőle mind megnyered,

Mindent megád az mit kíván bíved.

3 Tázad ez ac az Istēre mindē dolgod,

Es bizzál kétségnélkül ő hozza,

Mert ő megczelekedendi meglátod,

Artatlansagod világra hozza,

Hogy igaságod ugyan lassá minden,

Mint az fenyés napfénlic dēlfinben.

4 Bíz Istenre, es légy czendef bíved

Es reménségedet ved ő benne, (ben,

Ne haragudgyal jo szerenzejeken

Azoknac az kic él nec kedyekre,

Ne gondolly semmit az ő leteckel,

Hogy vélec együtt bünbe ne esel.

5 Mert ágonosf ac mind eltöröltetnec,

De az kic az nagy Istēben biznac,

Ez földnec az oc örökösü lesf nec,

Az gonosf tevóc bōrnyen elhulnac,

Maydan ha ő helyeket megrekēnted,

Az hól laktanac üressen leled.

* * 6 De az földet örökségül az hivec

Birjac, es nagy bekeséggel lakjac,

Es ok bíp czendéségben gyönyörköd-

De azon olálnac az hamisf ac, (nec

Hogy az igazat eythelsec vesfelben,

Czikorgattyc fogokat az ellen.

7 De az Isten ezeket megneveti,

Mert lattya hogy napja elkōzelget,

Melly nap ezeknec egyfer véget veti.

An hitetlen kivonf a fegyveret,

Kézijjét megvonf a, hogy ő meglője

Az bēgēnt, es azt bōrnyen megöllye.

8 De az önnön fajere viffa fordul,
Es tula ydon hivét általjárja,
Es az ő erőskezivje megromol,
Job az igaznac kised jofága,
Az mellyel ő ékes czendefésgben él,
Az ha nifláknac gazdag kinczeknél.
9 Az gonofáknac karjoc megrontat-
Terejéckel meg nem menekedne, (nac,
De az Ur otalmoc az igazaknac,
Mert idejeket tudgya ezekne.
Minden napjait nékie földjéztette,
Örökségec megmarad öröcké.
10 Gonofá idobennis károc nem leffen,
Es soha meg nem fégyenitetne,
Megelégitetne az fűc időben,
De az Iftentelene elvefnec,
Az fűtbe menne, es ugy elolvadnac,
Mint az kővére az kis baránnac,

* * * 11 Az Iftentelen foc kölczent föld-
De igazán soha meg nem fizet, (véffen,
Az igaz örömeft ad es jol téffen,
Annakokaért ez áldott nemzet
Örököfe leffen az fűros földne,
De az hitetlenec mind elvefnec.

12 Mert ő járását az Ur igazgattyá,
Es az ő utait jol vezérli,
Tantorodaftol őt megotalmazza,
Mert ő ennek életit kedvelli.
Noha efc néhá batránkozása,
El nem véff mert az Ur kézen tartya.

13 Gyermec voltam, es immar meg-
vénhüttem,

De én nem láttam soha fűkségét
Az igaznac, es én soha nem lóltam,
Hogy ő magva koldulna kenyeret,
Kölczön, ad es mind ő napon joltéffen.
Es ő magvat megaldgya az Isten.

14 Hadd el hát az gonofá, es tégy min-
den jót,

Hogy mind öröké te megmaradhafs,
Mert az Ur Isten feret igazságot,
Es az igazhoz igen irgalmas,
De az hamis es iftentelen ember,
Mind czeledéftől véfedelmet nyér.

* * * 15 Az igazac ez földet mind meg-
nyric

Es lakjác meint ő örökségéker,
Az igaznac faja nem hivolkodic,
Hanem mindenkor fól bölczeséget,
Ő nyelve nem fól semmi mulatságot,
De fűntelen befell igazságot

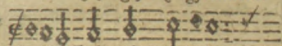
16 Az Ur befédét ő fűveben véffi,
Azért soha el nem téveledic,
Az gonofá, mint tolvay, az utat lefi,
Az igaz emberre olalkodic,
Azon gondolkodic hogy megfoghaffa,

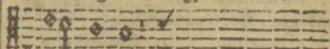
Es mint egy farkas megfaggathaffa,
17 De az Isten nem boczattyá keziben,
Az iteletbenis nem engedí
Hogy ő ügyénc gonofá vége légyen
Bizzal hát hozzá es engedgy neki,
Főlemel téged hogy bírjad az földet,
Megládd az gonofáknac véffteket.
18 En jol megfemlélem az gonofá-
Ki elfőleke es elterjede, (vot
Es hogy mint zold boroftyanfa ugy föld-
nöt,

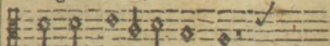
Es hogy máffor elmenéc mellette
Oda lön, az helyét fűllezellém,
De őt semmiképpen ott nem lelélem.
19 Elly igazán, legy hiv es tőkeletes,
Es nagy jol leffen tenéked dolgod,
Békeséged leffen nagy örvedetes,
Az gonofáac vallnac czalatságot,
Mert ők fűrtelen nagy inségben efcne,
Es végre tellyefséggel elvefnec.
20 Mert az Ur otalma az igazaknac,
Es őket megmenti énségekből,
Vélec vagyon, es tőle megtarratnac,
Es hogy ő hozzá folyamnac fűvből,
Az gonofáevőktől megfabaditya,
Es jelen voltával vizagtallya.

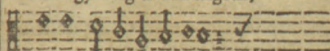
XXXVIII. Soltar C. M.

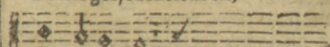
Davidnac kűlmbkűlmb panasz, az oe
melle adatos könyörgéfeckel egyetemben.

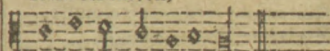
H
Aragodnac nagy voltában,

Megindolvan,

Ne fegy meg Uram engem,

Bűfult gerjedezefedben,

Rám tekintvén,

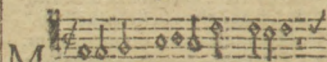

Ne büntefs meg Istenem.

2 Nyilaid belém lövettec,
Kic fűerezne
Ennekem nagy sérelmet,
Kezeid nagy tulyofsága
Hátam nyomja,
Es fanyargat engemet.

En Istenem,
Mert ezac te benned biztam,
22 Azert tölem ne állj megfe,
Szánny meg végre
En kegyelmes Istenem,
Segedelmeddel ne kétsél,
Siefs, jójiel,
En édes idvőlségem.

XXXIX. Soltar T. B.

Vallásfele Davidnac az ő tőrhetetlenségéről és szén vedéiben való zugalodásáról.

M Agamban elvégezém es módá,

Hogy dolgom megtartoztatnám,

Hogy nyelvem olly ígét ne cytene,

Ki énnékem bút ferzene,

En bájamra zabolát vetöttem.

Mig az hitlen áll előttem,

2 En mint az néma veszteg halgatéc,
Még az jórol sem befellec,
Sőt falydalmomis titkolnom kelle,
Kin serelmem öregbóle,
Eg valá fivem hogy meggondolám,
Eltuzesülvén ezt mondám,
3 Mutasd meg Uram eltem nec végét,
Es meddig eltetf engemet,
Az napoc báját jelents meg nekem,
Mig kell ez világon élnem,
Mert idöm nálad czacegyarabni,
Elötted életem semmi.

4 Bizonyára mulando az ember,
Ki maganac fokaj íger,
Mint az árnyéc az ember elmulic,
Mégis borigalmatoskodic,
Sokargüyt, es foc marhát rak őfve,
Nem tudgya kié lesf végre.

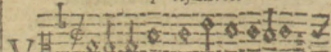
* * 5 Uram hát nekem kibem kell
biznom?

Nincz kivöled vigaságom,
Ments ki engem minden vétkeimből,

Es az bolondoc nyelvétől,
Órizz meg, hogy oc ne czufollyanac,
Midön ez inségben látnac.
6 Mint az néma, halgatoc erőssen,
Szájam föl sem nyitom, mert én
Tudom hogy ezt mind te czelekedted,
Czapásod rolam elvegyed,
Mert kezedenec kemény volta miatt,
Minden életem ellankatt.
7 Mert midön te megfedded az ébert,
Az ő nagy gyatloságaert,
Azonnal elvéf szép abrázattya,
Mint az molyrol az szép ruha,
Lám az ember melly igen mulando,
Semmi dolga nem allando!
8 Haldgasd meg Uram könyörgésemet,
Kéréseimre ne légy süket,
Mert előtted vendég es bharandoc,
Mint atyáim, olyan vagyoc.
Szünnyel meg tölem, hadd vegyec erőt
Az én kötumulásom előt.

XL. Soltar T. B.

Jövenásiles az Christusnac szénvedéséről és Papi tisztáról.

V Arvan vartam az folséges Urat,

Es imé hozzám fordula,

Kegyelmessen meghalgata,

Es megmutatá raytam jovoltat,

Kivön az mely veremből,

Es az sáros förtöböl,

Es én lábaimat

Szep egyenes köre

El fölhelyeztette,

† Testemnek semmi résziben
 Epség ninczen,
 Te nagy haragod miatt.
 Czontaim elhaborottac,
 Nem nyughatnac
 En nagy bűneim miatt.
 4 Mert ez én nagy gyarloságim,
 Es bűneim
 Fejem fölylül halladtac,
 Kiknecc nehez terhes voltát,
 Sulyosságát
 Tagaim nem birhattyc.
 5 En febeim elfenyvedtecc,
 Megbűfödtecc,
 Ki miatt nagy siralmom,
 De czecknecc indítója,
 Szerző oka
 Az én nagy bolondságom.
 * * 6 En nyavalyáim gyötrencecc,
 Legörbéytnec,
 Ki miatt nagy kint látoc,
 Minden napon gyász ruhában
 Jároc sírván,
 Sérelmimben ohaytoc.
 7 Mert elvajáttac ágyékim,
 Fáynac belim.
 Kic fíntén elfáradtac,
 Ugy hogy én egész testemben
 Epség ninczen,
 Tagaim elbádgyadtac.
 8 Igen elerőtlenettem
 Es törődtem
 Ez mondhatatlan kinban,
 Siroc, orditoc büntelen
 En szívemben
 Ez fertelen nyavalyán.
 9 Minden mostani kérésem,
 En Istenem,
 Vagyon feneid előtt.
 Es minden főházkodásom,
 S' ohaytásom
 Tőled elnem reytetött.
 10 Szívem nyugalmat nem lelhet,
 Igen resket,
 Minden erőm elfogyott,
 Szemeim világofsága,
 Vidámsága
 En tőlem eltávozott.
 11 Minden én felebarátim
 Es rokonim
 Tőlem elifonyod nac,
 Atyámsái, főmbédim,
 Esmerőim
 Mellőlem távolálnac.
 * * 12 Az kic életemre törnecc,
 Es kergetnecc,

Halót vettettec ritkon,
 Es az kic engem gyűlölnec,
 Bűt fereznecc
 En nékem mindem napon.
 13 Kiben süketnecc kell lennem,
 Es fülelnem,
 Noha nagy bűtkec halloc.
 Szájammal fölteni sem merecc,
 Czac veszteglecc,
 Mint az néma hagaroc.
 14 Mint az süket olyan vagyoc,
 Az mit halloc,
 Hallatlanná kell tennem,
 Mint az kinecc mentségése
 Ninczen nyelve,
 Ollyá kell nékem lennem.
 15 De én az Istenben bizom,
 Es elvárom,
 Hogy kérésem meghallya,
 Mert szívem hozzá emelem,
 Es elhísem
 Hogy bűkségem megláttya.
 16 Ezt mondom Uram, es kérlec,
 Hogy imezec
 Nénevessecc raytam,
 Mert ha lábam megbotlanécc,
 Vagy megessecc,
 Gaydolnának én rom.
 * * 17 Hogy ha így kéll fantikálnom,
 Es baylódnom,
 Félec azon hogy nékem
 En szívem ekeferedic,
 Es megsecc,
 Sirálmás lessecc életem.
 18 Hamífságomat megvallom
 Nem tagadom
 Gonosb teteményimet,
 Bűneim miá lött sebec.
 Kefergetnecc
 Es gyötrencecc engemet.
 29 Az én ellenségim élnecc,
 Es örülnecc,
 Erősödnecc oránkint,
 Az kic oknékül gyűlölnec
 Es rám törnecc,
 Sokáfolnac naponkint.
 20 Ezecc reám dühöttenecc
 Es kergetnecc
 Kikvel én foc jot törttem,
 De ezt czac azért mivelic,
 Mert irégylic,
 Hogy én az jot követem,
 21 Uram ne hadgy el engemet,
 Nézd ügyemet.
 Mert egyedül hegyattam,
 Kérlec legy irgalmas nékem,

Vezervén utamat,
 2 En fájamban ada ny éneket,
 Istenünc diczéterire,
 Hogy az kic halgatnac erre,
 Hidgyéc es féllýéc ö Isteneket.
 Bodog az ki az Urban
 Bizic, fémét elhgyrtvan
 Az kevély népektől,
 Kiknec minden dolgot
 Hazugságra hayloc,
 Tölóc távol keröl.
 3 Czuda tételidnec soc ö fáma,
 Es nagy bölcz gondolatidnac,
 Hozzanc valo jo voltodnac
 Sokságát fenki meg nem mondhattya.

Ha elkezdem fámlalni,
 Nem tudom kimondani,
 Mert te nem kívántad
 Az soc áldozatot,
 De hogy fogadgyac frot,
 Fülemet megfirtad.
 * * 4 Az ego áldozat nincz kedvedbē,
 Az bünért valóc sem kellóc,
 Ackor mondom: Im öljövóc.
 Rólam iras ván az törvénykönyben.

Hogy akarated tegyem,
 En kegyelmes Istenem,
 Az te törvényedben
 Gyönyörködíc lelkem,
 Es örvendez sívem
 Az te fient igédben.
 5 Nagy soc népec gyülekezetiben
 Igásagod kihirdettem,
 Meg nem tartoztatam nyelvem,
 Jól tudod, hogy én minden időben

Jovoltod magasztaltam,
 Soha el nem halgattam,
 Te idvóségedet
 Hívsséggel hidrettem,
 Mindennec beféltem
 Nagy kegyefségedet.

6 Uram tölem irgalmasságodot
 Ne vond meg, tarts meg kegyessén,
 Igáságod megörizzen.
 Szántalan gonof reám áradot,

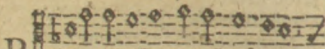
Soc nyavalya környülvört
 Reám nagy soc inség jort,
 Kiknec ninczen fáma,
 Mint hajam fálinac,
 Kic fejemen vadnac,
 Szivemis elhgya.

7 Könyörülly tnytam kegyes Istenem,
 Siels, joy segedelmemre,

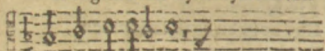
Es juttasd nagy fégyenségre,
 Az kic halalra kerelic lelkem.
 Szörnyen hátraterjence,
 Kic káromon örölnec,
 Es kic inségemen
 üznec nevétséget,
 Kialtnac veh, veh, vét,
 Jutalmoc dög legyen.
 8 Hogy te benned mind örvédezzene
 Az kic tiftelnec tegedet,
 Szeretic idvóségedet,
 Mondván: Diczóség legyen Istennc.
 Noha én fégyeny vagyoc,
 Es én fékségim nagyoc,
 De rám gondot vísel
 Az Ur, én megtartóm,
 Jövel fábaditóm
 Ur Isten ne kefsel.

XLI. Soltar. T. B.

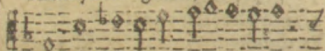
David előszámllyla betegséget és egyéb
 nyavalyáját.

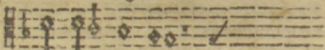
B Odog az ki az nyavalyáit híven

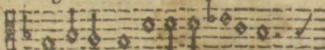
Szannya inségeben,

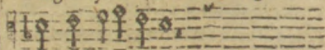
Mett fékségében ötet ísmetlen

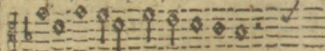
Megmenti az Isten,

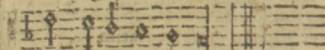
Megtartya eltét, es ez örságba

Les jó állapotya,

Ellenséginec kivanságaban

Nem adgya márk ban.

2 Faydalmaban az Isten megtartya,
 Szépen folyogyitya,
 Beteg agyát forditya örömré
 Es jó egefségre.

Azert így szóloc néked Istenem:
 Kegyelmez meg nekem,

Gyogyíts meg Uram én betegségem,
Mert igen vétkeztem.

3. En ellenségim bídnac engemet
Órólnéc vesztemet,
Mondgyác: Halála ennek ha jó el,
Neve mikor vést el

Meglátogattac engem nyájassan,
Hazugságot folyán,
Minden dolgaimat megfemleltéc,
Ostán kifőcözöttéc.
4. Mindnyájan én ellenem futtognac.
Reám olálkdnac,
Szerez nec, kérnec nekem bánatot,
Es háboruságot.

Mondván: Az ő büininc foksága
Fáydalmánac oka,
Ihón felkític az ő kórágýáb a
Már föl nem kél fo ha.

5. Egy pedig az ki barátom vala,
Kiben bizom vala,
Kit tápláltam, es ötte kenyerem,
Lábat vét ennékem.

Legy kegyelmes azértan Ur Isten,
Illy nagy búkségemben,
Gyogyíts meg, hogy valaha nékiec
En megfizethessec.

6. De hozzám jó kedvedet esmerem,
Ezennis jól értem,
Mert ellenségem nec oka ninczen,
Hogy raytam örvendgyem.

Tisztaságomban engem megtartaf,
Es megfabaditaf,
Es semeid eleiben állatf,
Órócké el nem hatf.

7. Aldott legy Izrael nec Istene
Most es mind órócké,
Szent neyed diczirtetséc mindenben
Amen, es ugy legyen.

XLII. Soltar C. M.

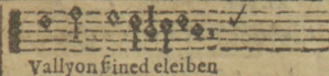
Külömbkülömb panasz Davidnac,

M Int az s'p hives patakra
Lelkem ugy ohajt Uramra,

Az barvas kívánkozié :/
Es hozzá foházkodié.

Te hozzád én Istenem

Szonjuhozié én lelkem,

Vallyon fined eleiben

Mikor jutoc élő Isten

2. Könyhullatásim énnékem
Kenyerem éyjel nappal :/
Midön azt kerdic én tolema
Hol Istened, kit vártal
Ezen lelkem kiontom,
Es házadat ohaytom,
Hol az hives seregiben
Örvendec s'p éneklésben.

3. En lelkem mire czüggedél el,
Mit keserege ennyire :/
Bizzál Istenben, s' nem hágy el,
Kiben örvendec végre,
Midön kozzám ortzáját,
Nyuytya s'baditását,
Oh en kegyelmes Istenem,
Melly igen kesereg lelkem!

4. Mert te rólad emlékezem
Ez Jordánnac földérol :/
Szent helydre igyekem,
Ez Hermon kis hegy mellöl,
Mélység kiált mélséget,
Midön en féjem felet
Az soc sebes viz megindol,
Mint egy erős hab megzudol.

* * 5. Sebesege ár yizedne
Es az nagy zugo haboc :/
En raytam öfve üt köznec,
Mégis hozzád ohaytoc,
Mert ugy megtartaf nappal
Hogy éyjel vigasaggal
Diczéreteket éneklec
Néked erős örízöm nec.

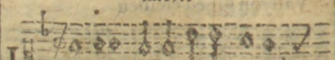
6. Mondván: Isten én kőfálam,
Mire feleitef igy el :/
Ellenségim vadnac raytam,
Gyázban jároc vesféllel,
Mert az ő hamis nyelvec
Czontaimban megsért nec,
Mert igy boffontac ellened:
Lássuc, hol vagyok Istened.

7. En lelkem mire czüggedél el,
Mit keserege ennyire :/
Bizzál Istenben: Nem hágy el,
Kiben örvendec végre.
Ki nekem s'emlátomáft,
Nyúyt kedves s'baduláft,
Nyilván megmutattya nekem
Hogy ezac ő az én Istenem.

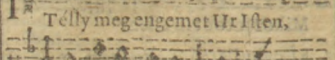
XLIII. Soltar. C. M.

Könyörgése Davidnac az meg szabadításáért.

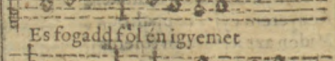
I

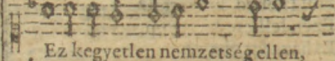
Telly meg engemet Ur Isten,

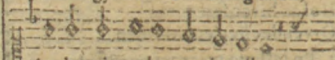
Es fogadd föl én igyemet

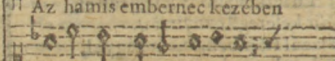
Ez kegyetlen nemzetség ellen,

Az hamis embernek kezében

Ne boczás Uram engemet,

Tarts még én fejemet.

2 Uram engem miért hagyál el,
Lám te vagy én erősségem?
Miért jároc kelersüséggel,
Minden öröömöm távozákel
Mert nyomorgat ellenségem
Es fanyargat engem,

3 Igátságodat add étnem,
Világosságod küld alá,
Ki megvilágosítson engem,
Szent hegyedre legyen vezérem,
Bémenésem igazgaitá
Az te háylakodba.

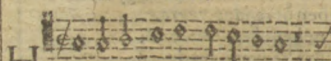
4 Isten oltarához bémegyéc
Az én Uram eleiben,
Az ki öröme én szívemnek,
Hegedővel neked éneklec,
Es hálat adoc búntelen
Tencked Ur Isten.

5 Miért vagy somoru én lelkem,
Mit keferégfi illy ferтелен?
Bizzál az Istenben mert hiszem,
Hogy még ötet vigan diczerem,
Midőn engem megment híven
En Istenem léven.

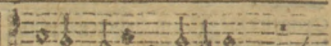
XLIII. Soltar T. B

Könyörgése az Isten népének az meg szabadításáért.

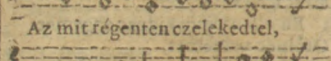
H

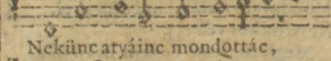
Allottuc, Isten, füléinckel,

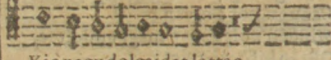
Az mit régenten czelekedtel,

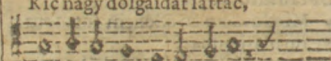
Nekünc aryánc mondottác,

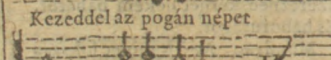
Kic nagy dolgaidat láttác,

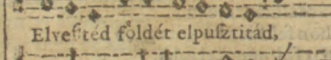
Kezeddel az pogán népet

Elveftéd földét elpusztítád,

Oftán más helyre vüd őket,

Holott ismét megfaporítád.

2 Mert nem ő fegyverec által let
Hogy ok megültéc ez jó földet,
Nam az ő keze sem karjoc
Volt nekic fabaditjoc.
De te ortzád tekintése
Es az te karod és job kezec
Oket igy megfegitette,
Mert ő hozzájoc volt jokedyed.

3 Ur Isten te vagy én királyom,
Es az én tellyes vigaságom,
Jacobnac küldd fegedelmed,
Az mint régenten mívelted.

Altalad ellenségünket
Megökledezzüc és megrontyüc,
Es az mi gyöblöünket
Az te nevedben letapodgyüc.

4 Mert én nem bizom kezivemben,
Sein az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem fabadit,
Ha az ellenség megfhorit.

De te tartác meg bennünket
Minden mi ellenségünk ellen,
Es az mi kergetöünket
Elvefred, es eyted ségyenben.

* * 5 Azért az Isten magastallyuc,
Es sient nevet öröcké aldyuc,
Mindennap diczervén ötet,
Hirdesüc nagy kegyefségér.

De minket te megvetöttél,
Es jutattál nagy ségyenségen,
Az hadba velünc nem jóvel,

Hogy megtartottál volna éppen.
6 Az ellenségtől elfuttattál,
Es velűnc nagy fégyentvallattál,
Minden marhánkat eldullyác
Kic éltünket háborgattyác.

Hogy minket ők megegyenec,
Mint az juhokot, ugy adál el,
Kic minket megfesse kergetnec
Az pogányoc közibe félyyel.
7 Népedet te semminec tartád,
Es őket czac óczon eladá,
Igen kévéfre bőczülléd,
Czac nem ingyen oda vetéd.

Azt tód hogy mi ellenséginc,
Es az kic mi környüllinc laknac,
Minden felől mi fomfédinc
Minket nevernec és czufolnac.

8 Az pogányoc példabefédet,
Szólnac mi rólunc neverséget,
Es mindenféle nemzetec
Czufolyan fejeckel intnec.

Gyalázat hitoc büntelen
Es fégyen forog én előttem,
Ugy hogy nagy fégyenletemben,
Az én ortzámat be kell fednem.

9 Nagy focsidalmat kell hallanom,
Ki miatt czac el somorodom,
Midőn hemem előt nézem
Bofbuálló ellenségem.

Mind ezec esnec miraytunc,
Mégis nem feleytunc el téged,
Kötefed ellen nem járunc,
Mindenben engedunc teneked.

* 10 Az mi féyűnc né fordul visssa,
De gondolatit raytád tartya,
Az mi lábuncki nem mozdol
Ósvényedről el nem hajol.

Mégis így büntetfi bennünket
Bévetel az sárkányoc közé,
Es már minden felől minket
Halál árnyéka környéköze.

11 Ha elfeletűnc volna téged,
Meg sem gondoltuc volna neved,
Ha más Isten fogalatra
Kezünket emeltuc volna.

Nyilván nem túrted volna el,
Sőt igen megbünrettél volna,
Mert mindent látfi semeiddel,
Minden féyűnc előtéd titka.

12 De mi te érottod naponkiut
Óldoztetűnc ez világ berint,
Mikent az ártatlan juhoc,
Kic az méfárfekre valoc.

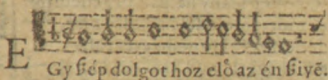
Kelly föl azért, mir alu föl?
Es álmodbol már serkennyű föl,
Támadgy föl es hatalmadbol

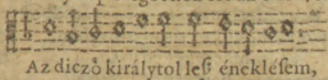
Ments ki minket ez nagy inségből.
13 Miért fordítod el hemedet,
Mire reyted el fént féinedet,
Minket miért feleytetfi el,
Nem gondoltfi inségünkel?

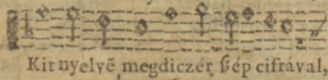
Lelkűnc es minden életűnc
Már féntén az földre lehajlott,
Az mi hafűnc es mi bélyűnc
Már féntén az földhöz ragadott.
14 Kelly föl azért es otalmazz meg,
Irgalmafságod berint tarts meg,
Es az te kegyefségedbol
Ments ki minden inségünkből.

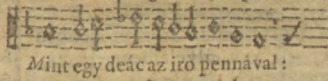
XLV. Soltar CL. M.

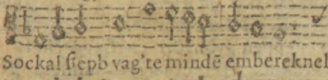
*Jövendölés az Christusról ugy mint az ő
gyülekezecincc völegemýből.*

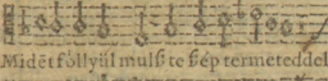
E Gy fép dolgot hoz elő az én féyű.

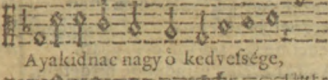
Az dicző királytol lefi éneklésem,

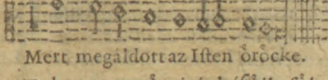
Kit nyelvű megdiczér fép cifrával,

Mint egy deác az írö pennával:

Socket fép vag te mindű embereknel

Midét félyűl mulfi te fép termeteddel

Ayakiđnac nagy ő kedvűsege,

Mert megaldott az Isten öröcke.

2 Te kegyes es erös vitéz kéfélyű föl,
Vedd fégyered es oldaladra kösd föl,
Ugymint királyi ékűsegedet,
Ez ékűségben végy gyozódelmet.

Az jó igazság vezérlye utadar,
Kegyűség, josag birja járásodar,
Es az te karodnac erejével
Nag' czudákat téfi, megládd fémeddel.

3 Mert hegyűsecc az te sebes nyilaid,
Kit megéreznec minden ellenségid,
Midőn ő féyűket altallóvód.

Es öket hatalmad alá vetöd.

Oh Ur Isten az te királyiféked
Megmarad mind öröcké diczóságod!
Páltzája az te királságodnac
Bizony páltzája az igazságnac.
4 Az igazságot te igen feretöd,
Az hamiságot visfontag gyűlööd,
Azért az Isten mindenecc felet,
Vigolajjal megkenett tégedet.

Myrrha és átoes fag jó ruhárol,
Cásta illat üt ki kamarádbol,
Elefant tetemes palotádban,
Néked mindenecc szolgálnc vigan.
* * 5 Az királyoc leányi ékességben
Drága öltözettel jönec elődben,
Jób felől áll az kegyes menyasszony,
Az kin fűp aranyas ruha vagyon.

O te fűp leány halgafs befedemre!
Nézz ide, füleiddel hayjolly erre,
Felerkezzél el te nemzedetről,
Atyád hazátis vesd ki esedből.

6 Es az király az te nagy fűp ségedben
Gyönyörködíc, es vigad ő fűvében,
O lesten immár teneked urad,
Azért tédret haytván őt urallyad.

Az Tyrusfűllec es egyéb népec
Néked ayándékor hoznac es küldnec,
Király leányi belső fűp séged
Tűfelic aranyas öltözeted.

7 Ó fűp himmel varros öltözetiben
Bévitetic az király eleiben,
Leány tarfainac fűp serege
Ó utanna vitetnec elődbe.

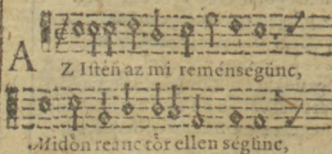
Ekekpen gyönyörű ékességgeckel
Az királohoz vitetnec nagy örömmel,
Bemennec királyi palotádban,
Es nagy örömben lefnec mindnyájan.

8 Az te elhagyott fűleid helyeben
Magzatokat ad teneked az Isten,
Kiket helyheztedic nagy méltóságban,
Fejedelmeccké tés fűc országban.

Az te nevedet mind ékon hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre beszéltem,
Es minden maradéki ezeknec
Tégedet mind öröcké diczernec.

XLVI. Soltar C. M. 82.

*Hálaadása az Isten népének az megotal-
mazásért.*

A

Z Isten az mi remenségűnc,
Midőn reanc tör ellen ségűnc,

Minden haborusaginkbat
Megtart erős hatalmában?
Azért az mi fűvűnc nem félnc,
Ha az egez föld megrendőlnec,
Es az hegyec az tengetnec
Közepibe bédőlnénc.

2 Ha az tenger fűrnyen zugnais,
Minden viz fűlzaratodnekis,
Es ha az sebes fűlvé fűl
Az hegyec hányatnac fűllyel.

Az fűp folyoviz mindazaltál
Az ő fűp tűfita folyásával
Az Istenec fűent városát
Megvigaztálná haylékat.

3 Mert közepén lakic az Isten,
Azertan romlása nem leffen,
Semmi énségben nem eyti
Az Isten jokor megmenti.

Az pogán népet dűlnakfűlmac,
Nagy fűc országoc fűltánadnac,
De az ő haragos fűva
Mind ez földet elolyafűtja.

4 De az Isten minden időben
Mivelűnc vagyon inségűnkben,
Jacob Istenec oralmunc,
Az Zebaoth mi badnagyunc.

Jertec láfsátoc ez nagy Urnac
Czuda dolgait hatalmanac,
Ki mind ez föld kerekseget
Elpűfűtja ékességert.

5 Éz földön fűllyel nagy hadakat
Ó megczendefit haborukat,
Iver kopjakot megrontat,
Tarfekereker fűlgyűnytat.

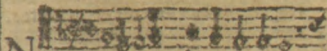
Igy fűlván: mindnyájan hallyátoc,
Hogy én erős Istenec vagyoc,
Es hogy birodalmom vagyon
Minden népen ez világon.

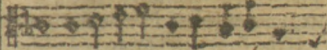
6 Summa fűerint ez erős Isten
Velűnc vagyon minden helyeken,
Az Jacobnac nagy Istenec

Dolgainknac fejedelme.

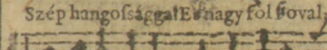
XLVII. Soltar. T. B.

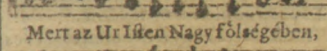
Hálaadás az Izraelitáknac, az Istenec
sac féle jótéteményiért.

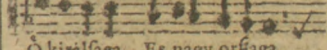
N O minden népec Örvendezzetec,

Es tapfolyatoc Istent áldgyatoc,

Szép hangofsággal Es nagy fölfoval,

Mert az Ur Isten Nagy fölségében,

Ó királfaga Es nagy orfaga,

Kiterjed messze Ezeget földre.

2 Hatalmunkba vét

Nagy sac népeket,

Mi nekünc végre

Ó nagy ereje.

Es megholdoltat

Sac pogányokat.

Minket ó fölívott,

Órökévé tört,

Nékünc engedte

Ó kegyessége

Jacobnac tisztét,

Kit igen feret.

3 Imé az Isten

Szépen fölmegeyen,

Nagy vigaságban,

Trombita fokban,

Urunc fölmegeyen

Nagy diczóségben.

Enkellyetec

Az Ur Istenec

Zengő verseket

Szép énekeket

Ez nagy királnac,

Mint mi Urunknac:

4 Önéki minden

Jol énekellyen,

Mert minden népec

Néki engedne,

Királyi fekbén

ül nagy kegyessén.

Az fejedelme

Ó hozzá gyűlne,

Mint Abrahamnac

Istenét áldgyac

Alázatoslan

Néki fölgalván,

5 Ez erős Isten

Ur mindeneken,

Népét megörzi

Es jol vezérli,

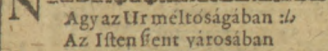
Nagy diczósége,

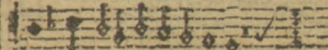
Kinec nincz vége.

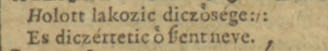
XLVIII. Soltar T. B.

Hálaadás az Jerusalembélieknes az
megtalmarásért.

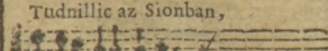
N Agy az Ur méltóságában :/:
 Az Isten fent városában

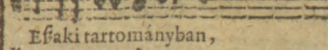

Holott lakozic diczósége :/:

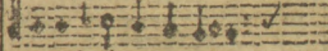
Es diczértetic ő fent neve.

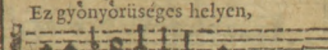
Tudnillic az Sionban,

Es faki tartományban,

Ez gyönyörüséges helyen,

Holott helyhezterett fepen

Az nagy királnac városa,

Kinec ez földön nincz mássa.

2 Itt joll esmeric házonként

Erős oltalmul az Isten,

Holott királyoc egybe gyűlne,

Es ők sereggel előjöttec,

Erössen megállottac,

Hogy megvegyec elbántac,

De ottan megrettenéne,

Megtutamodni kezdéne,

Város mellől ellállanac,

Nagy rettege faladánac.

Ezt mi szemünkel láttuoc,
Mint az előtt hallottuoc,
Az Isten városa mellett
Melly ő néki fienteltett
Kit magának foglalt Isten,
Hogy néki fogálljon minden.
4 Kit ugy erőltet Isten,
Hogy romlása ne lehessen,
Nezúne itt te kegyeségedre,
Szent templomodnac közepette.

Mint neved diczósége
Elhat az féles földre;
Acképpen te diczéteted
Nagy messze tekintetted,
Jobkezed merő igazság,
Minden dolgod irgalmaság.
5 Öröl az Sionnac hegyi
Es az Judanac leányi,
Az te igaz ítéleteden-
Szive ferint örvendez minden.

Az Siont járjátoc meg,
Tornyait látsátoc meg,
Nézzétec meg ő bástyáit,
Es szepten épült házeit,
Hogy ezt megbeszélhesétec
Következendő népeknek.
6 Mert ez az igaz Isten,
Ki minket minden időben
Megtart es vezérli eltünkert,
Mind halálüg őriz bennünkert.

XLIX. Soltar C. M.

Vigazsalósa az istenfelknek az Isten ostora
es büntetése ellen, es az istentelenec gaz-
dasága ellen.

H Algasátoc meg ezt minden népec,

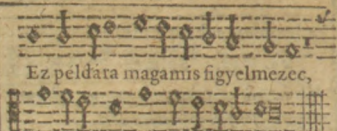
Ertsetec meg kic ez földön éltec,

Köz népec es ti fő renden valoc,

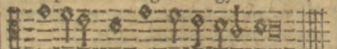
Minden begenyec es az gazdagoc.

Az én hájám ból nagy bölcseséget.

Es elmém gondol jó értelmeket,

Ez példára magamis figyelmezc,

Hegedő sóban szept mesét jelentec.

2 Mit felnéc én az gonosf időben,
Hogy gyaróságom engem eleytsen,
Midon ellenségem azon vagyoc
Hogy engemet láb alá tapodgyon?

Nemellyecigen biznac pénzekben.
Es diczekednac az ő kinczekben,
De senki nem váltya meg attyafiát,
Nem adhattya meg Istennel váltságát.
3 Mert drága az leleknek váltsága,
Eletét senki meg nem válthattya.
Hogy az halált ő elkerülhethetné,
Es az sírbe menni ne kellene.

Mert láttya hogy sem bolód sem ebes,
Az halál ellen nincczen mentséges,
Es holtoc után minden gazdagságoc,
Más emberre marad ő foc jószágoc.
4 Ez ő nékiec fő gondolattycoc,
Hogy mind öröcké tattson szept házoc,
Hogy az ő nemzetec el ne fodgyon,
Es nevóc öröcké megmaradgyon.

Mert noha vagyoc pénzec es tíftec,
De nem sokáig tartnac mind ezec
Mert végre minden jokról elfakadnac,
Es mint az oktalan állat meghalnac.

* * * 5 Merő bolondság mind ő dolgoc
Azon bolondságban maradékjoc.
Elmennec, es olyan fokásokban
Gyönyörködne attyoknac utánban.

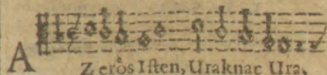
Mint az barom az sírben fekefcnc,
Az öröc halálban legeltetnac,
Mayd az igazac raytoc uralkodnac,
Jo idein ezec alá adatnac.

6 Mert oda lesen minden ő dolgoc,
Az koporsó lesen ő haylékjoc,
De az haláltól engem az Isten
Megment, es kegyessen hozzá vesen.
Annakokáertazzal ne gondoll.
Hogy ha némelly igen meggazdagol,
Mert minden ő kinczét mátnac kell
hadni,

Es nagy diczölégétől meg kell válni.
7 Lelket élteben bódognac vélte,
Es diczér téged ha jól tés vele.
Végre elmegyen attyai után,
Soha többé világot nem látván.

Az kinec itt nagy ő szeptenczéje
Es tíftecsége, de nincczen ebes,
Hasonlo ez az oktalan állathoz,
Es az veszendő goromba baromhoz.

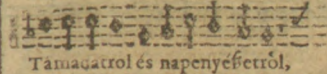
L. Soltar C. M.

Tannid az, igaz Isteni szolgálatairól.

A Zerős Isten, Uraknac Ura,

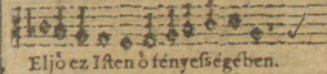
Szól, és mind ez földet elő hívja,

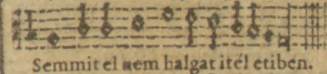
Támadatrol és napenyefetről,

Nagy fépséggel az Sióh hegyéről

Eljő ez Isten ő fényességében.

Semmit el nem halgat itél etiben.

2. Eméftő tűz megyen ő előtte,
Nagy forgo felvész lefen környüle,
Szolittya az eget es az földet,
Hogy megítélje minden ő népet,
Mondván: Gyűtséteccide az hiveket,
Kic áldozattal vottéc kötefemet.

3. Az egec hirdetic igazságát
Az Istennec, mert itél igazat,
En népem halgald meg, foloc néked,
Izrael ezt jól eszedben vegyed,
En teneked erős Istened vagyoc,
Áldozatiddal keveset gondoloc.

4. Ego áldozatid im előttem,
Ókridet házadból én nera kértem,
Aklodból bakokat nem kívánoc,
Mert minden állatokkal én bíroc,
Hegyen, völgyön, erdőken az vadakat
Ésmerem, es bírom az madarakat.

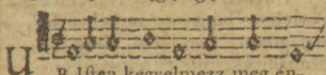
* * ; Ha éhez néem, sem módanám néked
Mert nékem az föld es minden enged,
Azt véledé hogy okör hust essem,
Avagy az bac vér ivalom nékem?
Az Istennec áldozzáal hálá adást,
Ófölségenc tégy sívből fogadást.

9. Szükségben tölem fegetéséget kérj,
Es megfegitlec, hogy engem diczérj,
Az gonofnac mond Isten: De mire
Veszed törvényem az te nyelvedre?
Kötéssem fáddal vallod? de gyüölöd
Intésemet, es ígemet megveröd.

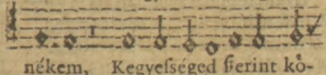
7. Es mikora te az lópot látod,
Véle együtt futsz, dolgar jóvallod,
Az paraznákkal örömeft mulatsz,

Buja tárfaságnac gyakran helt adsz,
Szajaddal bufitasz foc jámborokor,
Nyelveddel szerzed foc háboruságot.
8. Le ülsz, es atyád fiát megfölod,
Az Anyád fiatrs ragalmazod,
Ezt miveled, de én czac halgatoc,
Azt veled hogy énis olyan vagyoc
Mint finte te, de téged elő veslec,
Es szemlatomást bünödről megfölec.
9. Ezt mostan esfetekbe vegyétéc,
Kic az Istenről esfeletkeztec,
Hogy el ne rántsalac mentségnélkül,
Az ki hálát ad, engem az böczül,
Mond Isten: az illy ember jár jó úton,
Es néki fegedelmem jelen vagyon.

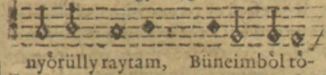
LI. Soltar C. M. 69.

Külmb külmb kegyörgése Davidnac.

U R Isten kegyelmezz meg én-

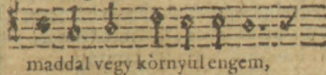
nékem, Kegeységed serint kö-

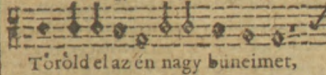
nyörülly raytam, Bünceimből tö-

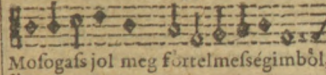
led megtisztalttam, Nagy irgal-

maddal vegy környül engem,

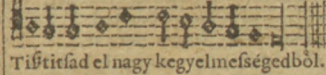
Töröld el az én nagy bünceimet,

Mofogasz jól meg förtelmességimből,

Kickel förtéfttettem életemet

Tisztítsad el nagy kegyelmességdből.

2. Mert jól esmerem gyarló voltomat,
Es bünöm mindenkör forog előttem,
Mellyet czac te ellened czelekedtem,
Ki miatt tébec én nagy siralmat.

Vétektem az te bemeid előt,
Kiért égemet méltán megbüntethetsz,

Rám vethed kemény ítéletedöt,
Mindazáltal igaz ítélő lehetű.

3 Mert im látom es nyilván jól értē,
Hogy én az gyarłoságban fogantattam,
Es bűnben az én anyamtul hármaztá,
Szüleim bűnös vérekből lettem.

De te az igazságot szereted,
Es igen kedvelled az tíftha fívet,
Es az te titkos bölcseségedet
Nagy kegyelmessen néké megjelentéd.

4 Uram hints meg engemet Isoppal,
Es én azontul tífthán megnyjoloc,
Mofs meg engē, es fípen megtíftróloc,
Ez fejbérb léflec az tíftha hónal.

Hogy örvendezheffen az én fíyem,
Add ífínét értenem nagy igralmadot,
Es megvidúl minden én tetenem,
Kiket az te haragod öfyerontot.

* * 5 Reyts el fínedet vérkeim elől,
Förtelmes bűneimet ne tekéntféd,
Haragos ortzádat rolam elvegyed,
Szabadíts ki minden bűneimből.

Uram tetemts bennem tíftha fívet,
Minden dolgaimat jora vezérlyed,
Uyíts meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves légyen előttd.

6 Ne vefs el engemet fíned elbl,
Es ne vedd el fíent lelkedet én tölem,
Sőt tellyes örömet ferezsz én bennem,
Tégy bizonyosá engedelmédről.

Indíts fíyembem nagy vigáságot,
Es vidám léleckel engem erőfíts,
Hogy örömmel értsem igralmadot,
Kegyelmességeddel engem bátoríts.

7 Es példa léflec ertől mindenec,
Az bűnösöket utadra tanítom,
Bűnőkből hozzad téréffe indítom,
Hogy ők czac te benned reménylenc.

Oh én Istenem, én idvöségem,
Szabadíts meg ez vérrel buzgó büntől:
Kiert öröcke teged én nyelvem
Diczér, es énekel kegyefségedről.

8 Nyísd meg azért az én aiaimat,
Hogy az én bajam diczérheffen téged,
Ha az áldozat kedves volna néked,
Nem kimelleném áldozatomat.

De nem kell néked égőáldozat,
Az alázatos lelket te szereted,
Az te nálad az kedves áldozat,
Az törődelmes fívet meg nem veted.

9 Jovoltodból tégy jól az Sionnal,
Hogy kő falaji az Jerusálemnec
Nagy diczőségesen megépüllyenc,
Ekesüllyenc magas tornyocakal.

Ackoron áldoznac igazságot,
Az melly kedves léffen te fölségednec,

Es kéfítnec égőáldozatot,
Az te őltarodra tulkokat téfnec.

LII. Soltar T. B.

Panaszolkodása Davidnac az. Doeg
ellen.

M Irdiczekedel gonofságban,

Te hatalmaskodo?

Mit fuvalkodol föl magadban

Nagyra vágyakozo?

Mert az Istenec jo volta

Az jokat megtartya.

2 Mint fínt az éles beretva,
Olyan az tenyelve,
Mert az fíveket általjárja
Rágalmazo mérged,
Inkáb szerets hamíságot
Hogy nem igazságot.

3 Te czalárd nyelv föls czac nyava-
lyat,
Azértan az Isten
Téged kigyomlá es elfaggat,
Házadbol kivessen,
Es az élőcseregiből
Tegedet kitoról.

4 Midőn az hívec es az fíntec
Látandgyac ez veséit,
Ó magokban megfélemlenc,
Mindnec ez kevelt
Megnevetic es czufollyac,
Es végre ezt mondgyac:

5 Im ez az Isten megvetette,
Es benne nem bizott,
Gazdagsággal magát elhitte,
Ahoz ragazkodott,
Es az ő alnoksághoz,
Bizott hatalmahoz.

6 De én, az ki jo hittel bizom
Az nagy Ur-Istenben,
Az ő házában plantáltatom,
Es zöldellem fípen:
Mint az ékes zöld olayfa,

Ki meg nem aſt ſoha.
 7 En téged öröcké diczleres,
 Mert megtartál engem,
 Es az te nevedben reménles
 Mig leſen életem,
 Mert te az te hivedne
 Vagy jó ſegedelnee.

LIII. Soltar. T. B. 14.

Ez Soltárnac értelme és notája egyez az odaföl való XIII. Soltárral, és máj ugyan azon igékből áll.

AZ bolond így ſól az ő ſívében:
 Ninczen Iſté, azért gonnságba él,
 Utálatos bünt tefen, ſemmit nem fél,
 Ez egez földön az ki jot tegyen
 Senki minczen.

2 Az Ur az égből alá tekinté,
 Ez földön az emberc ſaira,
 Hogy megláſſa ha kincc eſe volna,
 Ha az Iſtent valaki keresné.
 Es tiſtelné.

3 De azt jól láttya diczőségében,
 Hogy az jó utrol eltértec mindene,
 Mindnyajan förtelmes bünben hever.
 Az ki az Iſtent tiſtelné híven (nec
 Czac egy ſinezen.

4 De az hamisſac meg né gondollyac,
 Hogy népemet mint az kenyért mege-
 ſic,

Meg nem térnecc ſor magokat elhíſic,
 Az Iſtent ſegédſégül nem hívjac,
 Sem uraljac.

5 Az hol nincz félelem, ott rettegnec,
 Mert megtöri ő czontyokat az Iſten,
 Es boſut áll az te ellenségeden,
 Töled, Sion, meg ſégyenitetnec,
 Kic rád törnec.

6 Az Sionról valyon s' ki jövendél,
 Ki az ſent Izraelt megſabadítja
 Ha Iſten fogságból népet kihozza,
 Örvend az Jacob es az Izrael
 Tellyes ſívvel.

LIIII. Soltar T. B.

Könyörgéſe Davidnac az megſabadítáſért.

I Arts meg Uram Iſten engem,

Es ſent nevedért védelmezz meg,

Artatlan igyemet tekints meg,

Artatlan igyemet tekints meg,

Artatlan igyemet tekints meg,

Hatalmaaddal támadgy mellém,

Kérem te ſent ſelſégedet,

Halgafsmeg én könyörgéſemben,

Es kegyeſſen vedd füleiben,

Az én ſajamnac beſédet.

2 Mert ellenséğim kevelen
 Reám támadnac es kergetnec,
 Es engem halálra keresnec,
 Eſekben ſem jut az Iſten.

De az Iſten megtart engem,
 Kegyelmeſégét megmutattya,
 Es ſegedelmet hozzam nyuytya,
 Jora vezérli életem.

3 Ez nékem ſánt nagy nyavalyac
 En ellenséğimre téríti,
 Es ezt nékiec megfizeti,
 Megmutatván igáſágát.

Actoron néked vig ſívvel
 Háláadásokat áldozom,
 Es ſent nevedet magafatalom,
 Mert ő tellyes kegyeſſéggel.

4 Mert minden en inſegemből
 Te megſabadítál engemet,
 Megbüntetéd ellenségitet.
 Kit én meglátéc ſememmel.

LV. Soltar T. B.

Davidnac megſabadítáſért való könyörgéſe.

H Algaſdmeg az én könyörgéſem

Ur Iſten, ne fordully el tőlem,

Imátsagom vedd füleiden,

Mert nagy kinokat ſenvedec,

Szivemben igen kefergec,

Ur Iſten, ne fordully el tőlem,

Imátsagom vedd füleiden,

Mert nagy kinokat ſenvedec,

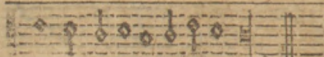
Szivemben igen kefergec,

Ur Iſten, ne fordully el tőlem,

Imátsagom vedd füleiden,

Mert nagy kinokat ſenvedec,

Szivemben igen kefergec,

Előtted panaszolok rebketven.
 2. Mert fenyeget én ellenségem.
 Az hitetlen retteget engem,
 Mert én rolam tanácot tartnac,
 En ellenem kötést tesnac,
 Nagy haraggal rám gerjednac,
 Hogy engem megnyomottifnac.
 3. Nagy inségben kesereg szívem,
 Retteget halalos félelem,
 Tellyesfeggel elfomorottam,
 Félec, retteget, gyótródóm,
 Rebketven sórnyen vesödóm,
 Ugy hogy immár sokszor kivántam.
 4. Oh ha bánnyaim lehetnénc,
 Mint az galamb ha röpiülhetnénc,
 En elröpiüléné messze földre,
 Elmennénc ez népec közöl,
 Pasztát keresnénc ezentől,
 Az hól nyugodalmom lehetne,
 5. Elsaladnénc nagy sietséggel,
 Ez sebes forgo felvéf elől,
 Ez zuzavatbol én elfutnénc.
 Ó nyelveket hafogafid el,
 Kic hamis pórlódéseckel,
 Ez egész várost betöltöttéc.
 6. Az nagy hamiság éyjel nappal
 Ez város kőfalain jargal,
 Közepette vagyón álnokság,
 Es köröskörnyül az utzac
 Minden gyalázattal rakvác,
 Eláratt köftóc az czalárdság.
 * * * 7. Hogy ha ellenségem volt volna,
 Es szemlátomást gyüölöt volna
 Örizedtem volna ó tőle,
 Ha rám törött volna nyilván,
 Es ha nem illy alattomban,
 Eltérhettem volna előle.
 8. De te az ki én velem láktál,
 Nálam nagy tisztességben voltál,
 Kivel tanácomat közlörtem,
 Titkaim megmondtam bátran,
 Együtt jártunc az templomban,
 Nagy nyajafságban veled éltem.
 9. Bécsnénc az halál kézeben,
 Es az föld alá elevenen.
 Az nagy mélységbe bevettetnénc,
 Mert nagy az ó gonofságoc,
 De én Istenhez kiáltoc,
 Mért ó megtartója éltemnénc.
 10. Mind estve reggel ót ohaytom,
 Délkorbannis ótet kiáltom,
 Es meghalgattya könyörgésem,
 Megtart engem békeségben,

Minden ellenségim ellen,
 Kic feregben gyultec ellenem.
 11. De az öröc hatalmó Isten
 Meghalgat engem kérésemben,
 Es oket megbünteti végre,
 Mert nem jobbolnac élteken,
 Semmi gondgyoc nékic ninczen
 Az Istenec tisztéségére.
 12. Az hitetlen kezét emelte,
 Az békeséges hiv emberre,
 Az barátság frigyét megfiegte,
 Beféde sikos mint az vay,
 Belől kegyetlen mint tolvay,
 Nagy ellenséges az ó five.
 13. Mindenben ó tettetes sava,
 Mint az olay lágy és olly sima,
 De mérgesfob az éles tornél,
 Vésd Istenben reménséged,
 Es nyilván megsegit téged,
 Az igazat ó nem hadya el.
 14. De az gonofsakat, Ur Isten,
 Te bétafitod az mély sírben,
 Holott nagy vesél rajoc terjed.
 Az gyilkosoc és hamisfac
 Eleteket felben hadgyac.
 En pedig bizom czac tebenned.

LVI. Soltar. T. B.

Könyörgése Davidnac az megszabadulásért.

K Egyelmezz meg nekem én Istené,
 Mert az ember igen kerget engem,
 Nagy hatalommal támad ellenem,
 Hogy engem eleythesfen,
 Soc ellenségim haborgatnac sórnyé,
 Elsántac hogy bényelleyenec hirtelé,
 Ur Isten én illyen nagy félelmeiben

Bened te ménségem.

2 En az Ur Istenben diczekedem,
Szent igéjében nem kételkedem,
Mit tehetne az ember ennékem
Az inelly kerget engemet?

Vissza fordítva az én befédemet,
Es naponkint abban hányva cefeket,
Hogy nékem ferezzenec veszedelmét,
Czac gonost gondolnac.

3 Ellenem ok ösvejárulnac,
Hogy megkapjanac azon forgódnac,
Es életemtől megfoszthassanac,
Ez minden ó sándekoc.

Az gonoszlásban nagy ó bizodalnoc,
Azt velic hog' jól leszen mindé dolgoc,
De ha Uram haragod esic raytoc,
Oket mind levered.

* * 4 Minden futásimat megemlited.
Könyhullatásim rómlódben siteded,
Az te laystromodban följedzed.
Minden én inségemet.

Midőn hozzád nyuító könyörgese-
Ottan futni látom ellenségimét, (met,
Velem vágy és te megtartaf engemet
Kegyelmes Istenem.

5 Ur Isten folségedet diczerem,
Es fent igédet nagynac böczüllem,
Aldom az Urat mig les életem,
Bizván ó befédében.

Rémenségemet vetem az Istenben,
Irgalmasságara nézec süntelen,
Azert felelmem senkitől nem leszen,
Ki atthatna nekem?

6 Fogadásom tartya azt énnékem,
Hogy joyoltodert neved diczerjem,
Mert kegyelmessen megmétéd lelkem
Az halál kötéléből.

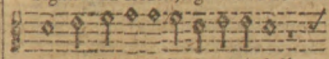
Eslábaimat megrattád eséstől,
Hogy én elhessec teneked kedvesöl
Az előc világóságán, és fentől
Járjac te előtred.

LVII. Soltar. T. B.

*Megszabadításért vala könyörgése
Davidnac.*

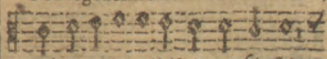
Irgalmazz Uram, irgalmazz nekem,

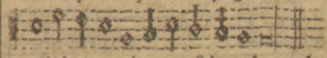
Mert te benned bizic az én lelkem,

Töb segedelmé neké niinczen sohol,

Szárnyad árnyékábá nyugfic fejem,

Miglen az nép gonofsága elromol.

2 En az folséges Istenben bizom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá inségemben,
Az ellen leszen nekem ótalimom,
Az ki engem kerget hog' bényelheszen

3 Az én lelkem oroflanoc közr ül,
Kic sebes lángal vörtenecc környül,
Fogok olly hegyessec mint nyil és dár-
Napökint nyelvecc ugy megelesül, (da.
Mint az jól megköfőrült eles sablya.

* * 4 Magasztaltással Uram ez égre,
Nagy düczöséggel ez egész földre.
Mert én járásomra hálokat hántac,
Szegény lelkemet elnyomtat sinter,
Es én előmben ok mély vermet ástac.

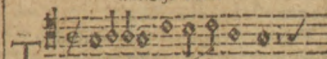
5 De önön magoc belé estenecc,
Kin tellyes sziyemből örvendezec,
Az én sziyem kéff mindennec előtte
Hogy diczeretite fent felségednec
Szüntelen énekellye életébe.

6 En nyelvem és lantómár ferkenny-
Isten diczeretite zöndöly föl, (föl,
Jo haynalban én ágyamból fölkelec,
Es éneklecc nagy diczöségedről,
Uram téged minden népnecc hirdetlecc.

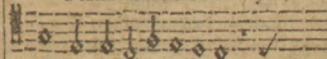
7 Mert mind az égig fölhat jó voltod,
Az fölhököc eri igáságod,
Diczöségedet láttaf meg az égen,
Es jelents meg nagy hatalmasságod,
Minden embereknec ez egész földön.

LVIII. Soltar. T. B.

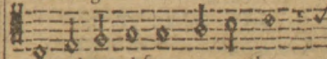
*Panaszszá Davidnac az Saulta-
náczi ellen.*

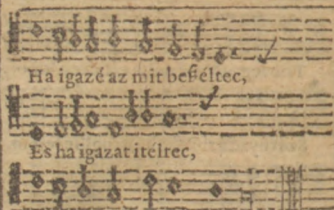
I tanáciban ülő femelyec,

Kic zugolódtocc ellenem,

Mondgyatokfia meg ennekem,

Ha igazé az mit beféltec,

Es ha igazat itéltec,

Adamul bármazott népec?

2 Sőt ha ember jól megtekinti,
Szivete jár alnoksággal,
Kezete mér hamis fúntal,
Nincz dolgoroknac tökélleti,
Az gonofac eltevöttec,
Mihelt annyoktul fülettec.

3 Az ő annyoc méhétül fogya
Czac ha zugságor befeltec,
Az ő rágalmazo nyelvec
Merő kigyó méreggel rakva,
Elnec süket ápsí modra,
Az melly füleit bedugja.

4 Hogy büvölését ne halhassa
Az bölcz bővelő mester nec.
Törd meg fogokat ezek nec.
Haragod Ur Isten megrontsa
Ő zápfogokat ezek nec,
Az eh orofán kölkök nec.

* * 5 Adgyad hogy félyyel loczannya-
Mint az viz, mellyet kiönt nec, (nac,
Mint nyilac kiker föllö nec,
Pozdorjankint törve lehulnac,
Mint az olyatt nyálás cziga,
Elfollyon ezek nec dolga.

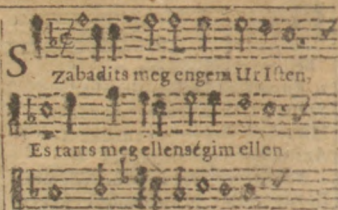
6 Mint az idétlen gyermek meghal,
Ki nem látta az nap fényét,
Mint az éretlen gyümölcszet,
Elyesfri Isten nagy haraggal,
Mint az töviskéc elves nec
Minekelötte föllö nec.

7 Ezen az igaz es hiv ember
Igen örül ő fivében,
Midőn láttya hogy az Isten
Afféle nepet igen megvér.
Lábait mossa az ilyen
Az gonofoknac véreben.

8 Végre inner mondhattya minden,
Hogy jo az igaznac dolga,
Soe es nagy az ő jutalma,
Azt minden itt vesbaesében,
Hogy Isten mindent megítél,
Az ki jól vagy gonoful él.

LIX. Soltar. T. B.

Könyvzese Davidnac az. meg szaba-
ditásért.

Szabadits meg engem Ur Isten,

Es tarts meg ellenségim ellen

Ments meg azoktul életem,

Kic főtamadta ellenem,

Otalmazz meg az hamis néptül.

Ki én vesfedelmem nec örül,

Melly somjuzic ártatlan vért.

Ments meg attul bent nevedett.

2 Mert főnyen életemre tör nec,
Es én ellenem kötést tes nec,
Fatalmassac vadnac raytam,
Kik nec soha nem ártottam,

Az oc kéfül nec én ellenem,
Kic ellen semmit nem vetöttec,
Kelly föl azért Uram lás meg,
Es kegyelmessen örizz meg.

3 Zebaoth Isten téged kérlec,
Oh Istene az Izrael nec!
Látogasd meg az népeket.

Visgally meg minden nemzetet,
Ne vedd azokat kegyelmedben
Az kie él nec hitétlenségben,
Estye mint az eb ugatnac,
Az város környül futofnac.

4 Mint az éles kard az ő nyelvec,
Mordályság minden ő befédtec,
Sőt még föl nac illy bolondol:
Ki hallya az mit nyelvünc föl?

De őket Uram megnveted.
Es őket mind megfégyenited,
Az pogányoknac jutalmot
Adsi fégyent es gyalázatot.

5 En ellenségim nec ereje
Kezédben minden tehersege,
Bened bizom én Istenem,
Mert te vagy én fedelmem,
Az Isten jo voltat jelenti,

Nyavalyamnac eleit veszi,
Es meg lártattya én velem,
Hogy elvess én ellenségem.

* * 6 De őket Uram ne vesséssdel,
Hogy népem ezt ne felejtse el,
De megemlitsé ezeket,
Hanem csak kergesd el őket.

Uram mi pailunc kergesd el,
Szellefssdel őket nagy erőddel,
Azt érdemli hámságoc,
Kevélségoc, fitkos fájoc.

7 Önnön hálojokban esfenec,
Vesséssdel álnoc kevélségoc,
Fogja meg átkozódáfoc,
Es ő gyalazatos fájoc,

Haragod azért gerjedgyen fel
Es őket bünökérré vesséssdel el,
Töröltesfenec el földnyen,
Hogy mé csak hírec se legyen.

8 Ugy hogy tégedet esmerjenec,
Kit hiynac Jácob Istenénec,
Hogy néked hatalmad legyen
Ez egész föld kerekességén,

Eltve midönök visszatérnec,
Nagy haraggal fenekedgyenec,
Mint az eb úgy ugassanac,
Az váraon futossanac.

9 Es végre meglásác mindenec,
Hogy őket futva kenyérré keresnec,
Es fekünni mennec késén,
Morgolodnac nagy éhségben,

De én diczérem hatalmadat,
Enekben áldom jóvöltodat,
Es én fölkeleg jó reggel,
Magaftallac nagy örömmel.

10 Mert te vagy Uram én otlalom,
Remésségem es bizodalom,
Azért oh én erősségem,
Mindenütt neved diczérem,

Hogy nékem az én féküsségemben
Segedelmem vagy inségemben,
Te vagy én erős kövaram,
Kevélségoc nagy én hozzám.

LX. Soltar. T. B. 103.

*Könyörgése Davidnac, az Izrael népének
jó állapotjáért.*

M Inket Ur Isten elhagyál,

Es réanc megharaguttál,

Töled féllal eloflatánc,

Terj kegyessen ísimét hozzánc,

Mind ez földet meginditád,

Nagy hatalmadal megronrad,

Epits meg az ő nagy romlását,

Mert romlás miatt alég alhat,

2 Népedet keményen tartád,
Es igen megfanyargatád,
Minket mint egy czipös borral,
Itatál keserű buval,

De az kic tégedet félnec,
Az zafilot a dád nékiec,
Mellyet őket fölemelne bizvan
Az te igaz fogadáfodban,

3 Hogy az inálad kedves hívec
Vegre megmenekedgyenec,
Job kezdéddel tarts meg engem,
Halgafs meg, es tégy jól velem.

Szola Isten benségében,
Örvendec igeretiben,
Az Sichebet réssül elvessem,
Az Suchot völgyét megmértéklem.

* * 4 Galaá lotis ezennel
Megvessem erősségemmel,
Az Manassésis ecképpen,
Ephraimis én vim leszen.

Ezéc az nagy fereg népec
Fejmenec ereji leszenec,
Az Judais én ői ökségem,
Estörvenberzém leszen nekem.

5 Az Moábisa z én népem,
Mint egy lábmosó edenyem
Kiben labaimat mosóm,
Eben én nem gy anakodom,

Es azt én nyil ván elhibem
Edomta sárumot vetem,
Es kic Philistéal an lakroc
Gyözödelmem én vigadozroc.

6 Ki vihetne én gem bátran
Az nagy keréttel városban?
Utamat ki igazg atná

Az erős EDOM orfára?
 Nem te tévedé Ur Isten,
 Ki minket üz helyből helyben?
 Hogy el neim jövél seregincel,
 Megüzetél ellenségincel.
 7 Légy minékünc ségéségöl,
 Örizz meg ellenlégüinktől,
 Mert az emberi ségéség,
 Hijában valo epeffég.
 Az Isten által minékünc
 Léfen erős győzödelmünc,
 Es ő megüabadit bennünket,
 Megtapodgya ellenséginket.

LXI. Soltar. T. B.

*Könyörgési Davidnac az, meg szaba-
 dítáért.*

K

Iáltá som hald meg Isten,
 Vedd füledben
 Az én könyörgésemet,
 Mert én sívem nagy inségből
 Mészé földről
 Kialtya őlségedet.

2 Végy föl engemet kőhátra,
 Magalságra,
 Hol bátorságom legyen,
 Mert te vagy én erős tornyom,
 Vigaságom
 En ellenségem elien.
 3 Te halyé kodban lakásom
 En kívánom
 Es ohaytom süntelen,
 Szárnyaidnac anyekában,
 Kivánkozván
 Vagyoc jó remenségben.
 4 Mert meghalgarfi kérésemben
 Oh Ur Isten,
 Nyuytván kegyésségedet.
 Örökségeket megadod
 Es megaldod,
 Az kie félic nevedet.
 5 Naphoz napoc adállanac
 Az királnac,

Nagy foc nemzetségekre
 Sokesitfad estendecit
 Nyuyts élettit
 Véghetetlen időkre.
 6 Orfára érjen foc időt
 Isten előt,
 Szép czendefi békeségben,
 Igalságodnac hívsége
 Elől vegye
 Es örizzze kegyessen.
 7 Es oftan vigan éneklec
 Szent neved nec,
 Mind öröckön öröcke:
 Es az melly fogadaft tettem,
 Megfizetem
 Naponkint ő nekie.

LXII. Soltar. T. B. 24. 95. III.

*Tanasz. sz. a Davidnac az, Saul szol-
 gái ellen.*

Az XXIII. Soltar notájára.
AZ én lelkem fép czendesfen,
 Nyugfic czac az Ur Istenben,
 Mert czac ő az én idvőségem,
 Ő nekem erős kőváram,
 Megtartóm és én otalmam,
 Minden gonofitul megment engem.
 2 Mig inzelkedtec ennyite,
 Az artalan hiv ember?
 Im megjövendölöm tinectec.
 Hogy mint az régi romlott fal,
 Az melly már dőlő félben ál,
 Mind lerohantoc, es elvesztec.
 3 Azon vadnac mindenképpen,
 Hogy az kit főtemel Isten,
 Azt ő k visfontag lenyomhalsac,
 Hazugság minden elmejec,
 Atockal rakva ő füvec,
 Noha jó favokat mutartyac.
 4 Azért sívem remenséged,
 Czac az Ur Istenben veszed,
 Elly czac az ő fegedelmével,
 Ő nekem magas kőhálam,
 Otalmom és erős bástyám,
 Hogy soha ne tantorodgyam el.
 5 Az Isten én idvőségem,
 Erőfégem, diczőségem,
 Bizzatoc azert czac übenne,
 Elotte ti síveteket
 Töltítec ki lelkete ket,
 Ő legyen lelkünc hiedelme.
 6 De lám az földi emberek
 Czac hazugoc minden rendec,
 Hogy ha valoban megláttanac,
 Es az mértékben vettet nec,

Ninczen semmi nehezség,
 Az funtban egy czepet sem nyomnac.
 7 Ne bizzatoc hívságotokban,
 Hamis ragadózásokban,
 Mulando dolgon ne kapijatoc,
 Hogy ha fokaful kinczetec,
 Ahoz ne bizzéc hívetec,
 Mert nem állandó gazdagságot.
 8 Az Isten egy fió folt egy fió,
 Mellýet én hallottam két fió,
 Hogy nagy ereje vagyon néki,
 Uram az kegyelmség riéd,
 Es te nyilván megízéted,
 Az kincz dolga mint érdemli.

LXIII. Soltar T. B. 17. 70.

Könyörgése Davidnac, hogy Isten néki szubadságot engedjen az Isteni szolgalatban való jelen létele.

Az XVII. Soltar notájára.

Isten te vagy én Istenem,
 Jo reggel kereslec tégedet,
 Hozzád ohayván elepedet
 Szomjuság miatt én lelkem.

En testem hozzád ahétozic,
 Szomjuságban elholt vínten.
 Ez puszta és száraz földön
 Hol semmi viz nem találtatic.

2 Mert látni igen kívánnya
 Az te erős diczóségedet,
 Es Isteni tísteteledet
 Az te diczó templomodba.

Mert nekem kedvesb életemnél
 Az te nagy kegyelmességed,
 Kiért én ajakim téged
 Diczerjencz íép énekléssel.

3 Magasztallac én tégedet
 Elemenec minden rendiben,
 En kezeimet fölemelvén
 Aldom te diczó nevedet.

Órül mintha drága étkeckel
 Jól lakott volna én fivem,
 Szent fölségedet diczerem,
 Eneklec rólad nagy örömmel.

* * 4 Rólad el nem felelkezem,
 Még agyambanis emlegetlec,
 Es midőn reogel én fölkelec,
 Czak te rólad emlekezem.

Mert te, én yelem fiókfió jóltól,
 Es megfabadalt engem,
 Azért moitis én életem
 Szárnyaid árnyékában öröl.

5 Hozzád ragaszkodic lelkem,
 Soha el nem fakad te rólad,
 Mert megtart engem te job kezéd,
 Midőn kerget ellenségem.

Es az kic engem háborgatnac,
 Hogy engem eltöröllyenec,
 Azoc hirtelen elvefíne,
 Mélyen az föld alá burúlnac.
 6 Ellenség miatt elhulnac,
 Éles fegyver által elvefíne,
 Ó testec elsem temettetnec,
 Kickelaz rokács ofítoznac.

De az király az Ur Istenbe
 Örvendez ez gyözödelmen,
 Es diczekedhetic minden,
 Az ki esküfíe íent neyére.

7 Mikoron minden csalárdoc,
 Az kic hazugságot beíélnec,
 Valóban megíeígyenitetnec,
 Bédugatic az ó bá jóc.

LXIII. Soltar T. B. 5.

Könyörgése Davidnac megotalmazásért.

Az V. Soltar notájára.

Halgasd meg Uram könyörgésem,
 Tarts meg ellenségem ellen,
 Az melly reám dühötrt fíornyen,
 Öriz meg félelmétől engem,
 Ments meg életem.

2 Róyts el engem az gonofíoktul,
 Az kic reám fenekednec,
 Czac gonofíra igyekeznec,
 Tarts meg ó hamis tanáczoctul,
 Haborgafíoktul.

3 Az kic nyelvekét élécíte,
 Mint öldöklő fegyvereket,
 Mint á nyilat, beíédeket
 Az ártatlan emberre lövic,
 Es azt megsértic.

4 Lövöldözc reytec helyekből
 Az ártatlant és igazat,
 Hittelen az ó nyilokat
 Elreálövic kegyetlenöl,
 Vakmerőségből.

5 Hamiságban hányyac éíbekett,
 Es czac azon igyekeznec,
 Hogy ók tört titkon vessenec,
 Diczekedvén íolnac illyeket:
 Ki látna minket?

* * 6 Ez dologban íorgalmatosoc,
 Jarnac okos ravalsággal,
 Elméjéc íoc íortélt talál,
 Sok az ó álnoct talalmányoc,
 Kikre nagy gyozíoc.

7 De az bóbíu álfo Ur Isten
 Hirtelen ókgt meglövi,
 Nyilaival meg íententi,
 Nagy íebeket eyt ó testeken,
 Kit meglát minden.

8 Őket az önön gonos nyelret
Eyti az vesfedelembe,
Es kic ezt vesic efsékbe,
Ez dolgon igen megijednee
Es elémülnee.
9 Es nagy felelemmel mindnee
Hirdetic az Isten dolgát,
Beszéllic annac nagy voltát,
Mellyet innen efsékbe vesínee
Es megértenee.
10 De five igaz embernee
Otvend az erös Istenben,
Ki öt vötte kegyelmében,
Örülnee az jo sívö hívec,
Es diczekednee.

LXV. Soltar T. B. 72.

*Háladása az Izrael népének az Istennek
sokféle jó teteményéről.*

A Z Sionnac hegyén Ur Isten
Tied az diczeret :/:

Fogadait tévnee neked itten,
Tisztelven tegedet.
Mert kéréseket az híveknee
Meghallod kegyessen,
Azért tehozzád az embernee
Jönee mindenünnee.

2 Raytam az bün elhatalmazéc
Terhelvén engemet :/:

De nagy volta kegyeségednee
Eltörli vétünkűket.
Bodog az kit te elválastál,
Fogadván házadban,
Hogy előttd nagy buzgosággal
Járjon tornázdodban.
3 Javaival az te házadnac

Megelégitetűnc :/:

Szép dolgain te templomodnac
Gyönyörködíc sívűnc.
Az te czuda igáságodbol
Megfelelű minékűnc,
Halgals meg Isten, velűnc tégy jol
Oh mi segedelműnc!
4 Mindenec czac te benned bizna
Ez föld kerekiségűnc :/:

Az kic félyyel meg se lakozna
Az tengernee belen.
Te mondhatatlan hatalmoddal
Az magas hegyeket,
Környűl fogod mint egy abronczal
Erösítvén őket.

5 Az tengeri haboc zugásár
Te megezendeftited :/:

Az pagan nép zugolodásár
Ottan elenyéftited.
Nagy felelemekben elbadgyadnae
Mindenee ez földön
Nagy voltán az te czudaidnac,
Kiknee báma ninczen.
* * * 6 Te megvigasztalű mindeneket
Reggel az nap fényűnc :/:

Biztatű minden élő tenecket
Czillagockal éyjel.
Aldásfiddal meglátogatod
Az elsaratt földet,
Hafnos esőckel meglágyitod
Gazdagitván ötet.
7 Az te kutaidbol az vizoc
Soha el nem fogynac :/:

Hogy az szép földi veteményec
Szaporodhasínanac.
Az barázdákat megitatod
Az sánto földeken,
Az vetéstű szép esővel aldod,
Hogy bőven teremjen.
8 Megkoronázod ad estendöe
Nagy loc javaiddal :/:

Lábaid nyoma kövérségöt
Czöpögget nagy fírral.
Lako heleyi az pusztáknac
Folynac kövérséggel,
Hegyec es halmoc vigadoznac
Nagy bőv termeséckel.
9 Az szép sic mezöc ekesednee
Soc barom czordákkal :/:

Villagnac az szép sánto földec
Sűrö gabonákkal.
Az hegy oldalac, mezö földec
Szép buza nevesűel
Orvendeznee, es énekelnee
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. Soltar T. B. 98.118.

*Háláadás az Izraelitáknac az, meg-
szabaduláséért.*

Örvendgy egész föld az Istennek,

Es énekelly szép zengéssel.

Nagy diczóséget fient nevénc,

Mindenec diczerjéc féellel,

Mondgyátoc ezt az Ur Istenmec,

Czudálatosoc dolgaid,

Erőféséged nagy, hozdad esnecc

Hizelkedyen ellensegid.

2 Az te Isteni felségedet
Ez földön mindenec aldyác,
Es diczóséges fient nevedet
Enekleffel magasztallyác.

Jertec, es ezt jól megfásátoc,
Minden jól ide figyelmezz,
Istennec melly czudálatosoc
Dolgaí az emberekhez.

3 Az tengert es az folyvizet
Megfásatya, hogy az népnec
Láboc fázazon általmehet,
Kin fivéinc örvendeznecc.

Orfaga megmarad öröckce,
Szeme lát minden népeket,
Az kic foltámadnac ellene
Elömenetec nem lehet.

4 Aldgyátoc az mi Istenünket
Ez földön minden emberec,
Diczerjétec az ő fient nevét
Nagy zengéssel minden nepec.

Mert életünket ő magada,
Az ő nagy kegyelésegből,
Lábainkat meggyamolítá
Oltalmazván eleséstől.

5 De minket igen megpróbálál,

Es megkefergetél Isten,
Mégolvástál es megfistítál,
Mint az ezüstöt az tűzben,

Te minket fegeny fólgaídat
Adál ellenség törtiben,
Kic hevederrel ágyekinkat
Meg kötözéc nagy erőssen.

* * 6 Mi fejünkre népet ültetel,
Mint az tevec terheltetténc,
Nagy arvizeket ránc ereftél,
Sebes tűzön általménecc.

De te kivezerjél bennünket,
Megenyhítél megnyugotál,
Templomodban azért tégedet
Diczerlec szép áldozattal.

7 Az melly fogadáft néked törttem,
En fíralmas ajakimmal.
Inségemben mire feleltem
Esfedzvénc én fíayammal:

Soc hizlalt szép kövér barmokat
Aldozatra adoc néked,
Kosokat ökröket bakokat
Megégetec te előtted.

8 Jertec, hallyátoc, hadd befélljem
Tinektec Isten felöknecc,
Az miket Isten tört én velem,
Melly kegyessen tört lelkennecc.

Hogy fíayammal hozzá kiáltéc,
Ottan meghalgata engem,
Azért befedével nyelvemnecc
Mindenkor ötet diczerem.

9 Hogy ha hámláságot fívemben
Valaha gondoltam volna,
Soha engem könyörgéscmben
Ö meg nem halgatott volna,

De bizonyára az jó Isten
Kérescmben meghalgata,
Es panafimat jól megértven
Könyörgéscmnecc helt ada.

10 Legyen áldott az nagy Ur Isten
Az ő nagy kegyelésegiért,
Ki meg meghalgatott kérescmben,
Es kegyelmessen hozzám tért.

LXVII. Soltar T. B. 33.

*Könyörgése az Izraelitáknac, az Istennek
kegyelmes vételekhez azéért.*

Az XXXIII. Soltar notajara.

U R Isten áldgy meg jovoltodból,
Es kegyessen fordully hozzáncc, :f:
Oltalmaz meg minden gonostól,
Szent bínedet fordits reánc,
Hogy ez földön minden
Megesmerje fíepen
Az te utadat.

Es az pogány népec
Téged tisztellyenec
Megtartójokat.
2 Es akkoron diczernec téged,
Diczérnec téged az népec, :/:
Nagy tiszteléstet tesznek néked,
Az pogányok is örülnek,
Midőn mindeneket

Es az pogány népet
Szent igasággal
Bírod es iteled
Es jóra vezérled
Nagy hatalmaddal.

3 Diczérjen téged minden nemzet,
Ur Isten téged diczérjen, :/:
Az föld teremten bev gyümölczet,
Aldgyon meg minket az Isten.

Adgya szent malasztat,
Nyuvla a' domását,
Es őf íségeit
Fellye és rettegje
Ez föld kerekége
Mint ő Istenét.

LXVIII. Soltar. T. B. 36.

Könyörgése Davidnac az Izrael népéért, Isteni dicséretre intessel egybe.

Az XXXVI. Soltar notájára.

1 Hogy ha fölindol az Isten,
Elkergettetnec szertelen
Minden ő ellenségi :/:
Es elfutamodnac félyyel,
Ő haragos sine elől,
Minden ő gyűlöloi.

Ugy elüzetnec hirtelen,
Mint az füst semmivé lefűn,
Elvéf minden ő dolgoc,
Mint viaf olvad az tűztől,
Ugy az ő kemény finétől
Elvéf nec az gonosoc.

2 De az igazac mindnyájan,
Örvendeznec nagy vigsagban
Az kegyes Isten előtt :/:
Es vig sívvel énekelnec,
Hogy ő kevély ellensegec
Meg fegyenült, elvéfött,

Nagy örömmel az Istennec
Enekellyetec nevénc,
Diczérjétec aldgyatoc,
Ciaz sűp földhökön megyen,
Cinec neve erős Isten
Dtet magasztaljátoc.

3 Ő előtte vigadgyatoc,
Mert ő az árváknac attyoc,
Ciket táplál kegyessen :/:
Zvegyeknec otalma

Az ő Isteni hatalma
Lakván ő bentségeben.

Megáld egyes embereket,
Ad nékic sűp czeledeket,
Ház nép tenyisűfűre,
Az foglyokot ő kimentű,
Az pártütököt rekeszti
Pusztá és parlag földre.

* * 4 Hogy az te néped kivivéd,
Az pusztán altal vezérled,
Es ő előttoc menél :/:
Az föld rendőle, czöpöge
Az egeknec veréyteke,
Hogy haraggal tekintél.

Az Sina hegy megrendőle
Hogy az Izrael Istene,
Rá szálla diczőséggel.
Ur Isten az te földedet
Meglátod örökségedet,
Harmattal es elsőckel.

5 Ez örök földet megáldod,
Mihelt pusztulását látod,
Kin te seregid laknac :/:
Az fegeyneknec jószágát
Megőregbited marhájat,
Hogy ők megtartassanac.

Ur Isten az sűz sívket
Fölinditád elméjeket,
Hogy erről beűellyenec,
Kic hogy az ellenségfurna
Es ő seregec faladna,
Ecképpen éneklénec:

6 Az királyoc nagy sereggel,
Gyalazzattal fegyenséggel
Megfutamánac sűrnyen :/:
Az kic othon maradánac
Az prédával oštozánac,
Martaléc reűt von minden.

Hogy ha megnyomorodtokis,
Es ha minden gyalaznais,
Es sarnyargatna sűrnyen,
Hogy ha az kőfal romlásban
Fekünnétekis bagyadvan
Az kormos fennyefsűgben :

7 De mindazattal ti leűtéc
Mint az galamb sűrny olly sűpec,
Melly mint ezűst feűrtlic, :/:
Es tollainac sűpsűge
Mint arannac fennyefsűge,
Olly ekeűssen tűndöklic.

Hogy az királyokat Isten
Meggyözű nagy ereűeben
Nagy diadalmat szerze,
Az föld feűrtléc olly sűpen
Mint az Salmon heűy kőrnyékűn
Az honac feűrsűge.

* * 8 Az Istenec dicző hegye,
Az gyümölcsös Báfan hegye,
Kifölhat az főlhókra :/:
Ti egyéb, es kisebb hegyec
Ez hegyre mit fenekettec,
Mit törtöc ez nagy hegyre ?

Mért ez fient hegyet az Isten
Elválásta jo kedvében
Önnön lako helyénc,
Es ez helyen mind öröcke
Lakozásta vagyon kedve
Isteni fölségénc.

9 Az mennyei fient angyaloc
(Soc tömény ezer ö fámac)
Seregi az Istenec, :/:

Vélec yagyon az Ur Isten,
Mint néha az Sina hegyen,
Lakója az fient helynec.

Uram felménél magassán,
Es fogva vüd hatalmassan
Az te ellenségidet,
Kegyeségednec nagy volta
Az embereknec kiöfta
Szép préda nyereséget.

10 Ellenségidet megbírod,
Köbötöc helyhetvén haylékod
Lakozol diczőséggel, :/:
Aldott legyen az Ur Isten,
Ki velünc illy nagy jól tésen
Lárogat kegyességgel.

Isten az mi segedelmünc,
Kegyessen lakozic velünc,
Óriz minket népeit,
Halál es élet ka. ében,
Ó az erős öröc Isten,
Megtartya ő híveit :

* * 11 Az Isten ő ellenségét
Megveri, megtöri fejét
Az gonosf ellenségénc, :/:

Es mindagyon veri őket,
Kic nem jobbityae eltöket,
Hanem czac bünben élnc.

Mond Isten : Az én népemet
Meghozom én seregemet
Az Báfannac földéből,
Meglátom nagy irgalmammal,
Kihozom nagy hatalmammal
Az tenger mélységéből.

12 Hogy östán az ő vérekben,
Az kie levágarnac törnyen,
Moshaffad lábaidat, :/:

Ugy hogy az soc ellenségénc
Véres sebeket az ebec
Nyallyác sebes tagjokat.

Oh én Uram, erős Isten!
Ki lakozol az fient helyen,

Láttác elmenédedet,
Elöl mentec az éneklőc
Az utan az hegedősöc,
Ekefityén szép rendet.

13 Kezépben mennec az füzec
Dobot vernec, zengedeznec,
Enekelnec mindnyajan :/:
Ti, az kie mint egy kufőből
Származtoc az Izraeltól,
Istem áldgyátoc vigan.

Ez szép seregénc közepin
Vagyon az küsdet Benjamin,
Az fölséges táborral,
Az Juda es az Zabulon
Az Nephthalimis itt vagyon
Egyebfő hadnagyokkal.

* * 14 Az Isten téged Izrael
Széretet ez erősséggel,
Nagyob erőt adgy Isten :/:
Hogy az miként elkezdted
Es dolgunkat elővitted,
Vidd véghez kegyelmessen.

Az Jerusaleml városért
Es az te fient templomodért,
Néked szép ajándéctoc
Az kiralyoc vigan hoznac.
Seregit az kopjafőknac
Véfcscd el hatalmakot.

15 Töröld el az sereg tulkot,
üzdcl az erős borjukot
Uram kie rád támadnac :/:
Verd meg mind az pártütököt,
Es holdoltasd alá őket
Hogy ádo pénzt adgyanac.

Az Egyiptomi nagy Urac,
Es az Szerecznec nyunyác
Az Istenhez kezeket.

Orfiágoc es fejedelmec
Istenec, énekellyetec,
Es diczérjétec ötet.

16 Enekellyetec Istenec
Ki lakója az Egknc,
Kiket teremtett régen :/:
Holott nagy hatalmaval ül,
Honnan fáva ugy megdördül,
Hogy zöng es harilag minden.

Diczérjétec nagy hatalmát,
Ki fölsöges méltóságát
Izraelen látatattya,
Kinec nagy erejét ötfőn
Az egeken es főlhókön
Senki nem tagadhattya.

17 Oh czudalatos az Isten
Az ő dicző sentségében!
Az Izrael népénc :/:
Erőt ad nagy kegyelmessen

Azértan minden időben
Mi tőlunc diczertéséc.

51 LXIX. Soltar. T. B.

Jövendülés az Christus szenvedéséről, az
David személye alatt, az ki Chri-
stus ábrázolta.

Az LI. Soltar notájára

UR Isten segits, es tarts meg engem,
Mert a vizec fintin lelkemig ernec
Közepin vagyoc az sáros mélyseg nec,
Kiben czac nem elsüllyed én fejem.

Az árvizec öfve üt nec raytam,
Azkiáltás miatt torkom eltekot,
En fimeimben meg fogyaktokztam,
Midőn várom az te segedel medet.

2 En hayam fialánál tobben vadnac
Az kie engemet oknélkül gyűlölnec,
En ellenségim fertelen erőfsec,
Es engem eltörteni akarnac.

Noha femmit nem vöttem fenkitől,
De mégis ennékem kell megfizetné,
Nincz Uram elroyve sfined elől
Azén bolondságom, es minden vetké.

3 Seregek nec Ura, erős Isten,
Az kivezérled az te segedet,
Kie benned vetettéc reményeket,
Ne hadd miartam esni szégyenben.

Izrael Istene, kie te benned
Szivből biznac, ne szégyenits meg őket,
Mert nagy sfidalmat szenvedec érted,
Az gyalázat elburittya sfinemet.

4 En rokonim idegennec tartnac,
Anyam gyer meki né esmér nec engem,
Mert fent téplomodon gerjédec sfivé,
Megeméft nagy sfereime hazadnac.

Téged gyalazoknac foe sfidalmac
En ream esé nec: én pedig firtam
Es böytöltem: de ök czac czufoktac
Engemet, noha minden jot kiyántam.

* * 5 Bánt miatt én sákban öltözté,
De ök én rolam mesét költörtenecc
Az kapun ülóc, es az refégefec
Czufenekléfíel nevet nec engem.

De én te hozzád nagy buzgo sfivből,
Oh kegyes Isten, könyörgoc oránkint,
Halgats meg Uram kegyélségedből,
Es kegyelmezz megfogadafod sferint.

6 Vegy ki engemet ez förtös sárból,
Hogy el ne süllyedgyéc, gyulólóimtól
Mets meg ez nag vizek nec örvényiből,
Tarts meg ellenségim háragjától.

Hogy az mely viz engé el ne nyellé,
Se pedig föllyül ream ne burúlylon,
Ne merüllyec tengeri mélységben,
Az kútnac faja engem bé ne zárjon.

7 Ur Isten nagy az te kegyélséged,
Halgasdmeg azért az mit töléd kérec,
Irgalmas sfimeid ream nézzenecc,

Had láthassam nagy kegyelmécséged.
Ne roys el Uram kegyes örtzadat
Szegény fölgádtul, mert megnyomó-
rodtam.

Ne kesfél, hald meg kiáltafomat.
Add meg kérélem, vigaztally meg Urá.
8 Uramhajolly somoru lelkemhez,
Ez nagy inségből mets meg életemet,
Ellenségim ellen tarts meg engemet,
Mest czac bizom kegyelmécségedhez.

Miként gyaláznac, engem jól érted,
Látod mély förnyc engemet rutolnac
Ellenségim nincz roytve előtéd,
Minden ellenségim előtéd vadnac,
9 Ez gyalázatban élfakadt sfivem,
Kefereg lelkem ez nagy ohaytásban,
Várván, ha talaltat nec ez nagy kinban,
Az ki sfive sferint sfanna engem.

De imé sohol egy ember sinczen,
Az ki engemet sfannna yavalyamban
Epével étet nec éhségemben,
Etzettel itatnac somjuságomban.

10 Adgya Isten, hogy ő áftalokon
Az önnön értektül megfulladgyanac,
Ömagoc hálojában akadgyanac,
Békesécc vesfélre fordólylon.

Setetüllyenecc meg az ő sfimecc,
Hogy azockal egy czépet se lassanac,
Törd meg derekokat ő nekícc,
Hogy egyeneffen föl se alhassanac.

* * 11 Bufult haragodat onts ki rájoc,
Es nagy haragodbán ragadd meg őket,
Töröld el minden ő lako helyeket,
Hogy éppen ne maradgyon ő házoc.

Mert igen keget nec mindeneket,
Az kiket Uram te immár megvertél,
Ha kire boczáttal vereséget,
Annac sérelmit beféllie örömmel.

12 Szédd öfve mindé gonof bünökét,
Hogy kegyeldmébe béne vétesse nec,
Az elő könyvből kitoróltesse nec,
Ne ird az igazac közé őket.

Mivelhogy én moft nyomorult va-
gyoc,

Emelly batorságos helyre engemet,
Es néked tellyes sfivből vigadoc,
Haláadással mondóc dicz éretet.

13 Es az inkább tettzc az Istennecc,
Az farya indult es körmös tuloknál,
Kit az sfegényec meglát nac vigsággal,
Es az ő sfivekben örvendez nec.

Örvendez azoknakis ő sfivec,
Kie az Ur Istent ohaytván keretic,

Mert meghalattatnac az fejenyec,
Az foglyokrol o el nem feletkezie.
14 Meny, föld, tenger az Istent diczerje
Es mindē benne valo. Mert megmenti
Az Sion hegyet. Judat megēpēti,
Szép városokkal lakohelyekre.
Ez helyet megūlic o szolgāji,
Bekēvel lakjāc mint ōrksēgeket,
Es azoknac minden maradēki
Birjāc, az kic feretic te neved.

LXX. Soltar T. B. 17. 63.

Jōvendōles a Christus szenvedéséről a David személye által ki őret ábrázolta. Melly jōvendōlés ez en igēekkel vagyon az, negyvedic Soltar végében.

Az XVII. Soltar notájára.

Siefs ments meg Uram Istent,
Mert benned bizom tellyes szívvel,
Azért hamar légy segédséggel,
Minden ellenségim ellen.

Az kic törnec én életemre
Mind megfēgyeniteffenece,
Kic nyavalyámon ōrūlnec
Térjenec meg nagy fēgyenekre.

2 Szēgyennel legyen futāfoc,
Az kic fidalmaznac engemet,
Es reám kiāltnac hehēhēt,
Gyalázat legyen jutalmoc.

Hogy azoc benned ōrvendgyenece,
Kic fededelmedet várjāc,
Es magokat reād bizzāc,
Mondván: Diczōség az Istennec.

3 En nyomorult fēgyeny vagyok,
Tarts meg azért oh én Istenem!
Mert czac te vagy én fededelmem,
Ne kéfsél, mert mayd elfogyoc.

LXXI. Soltar T. B. 31.

Davidnac szabadulásért valo könyörgése.

Az XXXI. Soltar notájára.

Tebenned bizom én Istenem,
Kérlec őtalmazz meg,
Gyalázatul ments meg,
Hogy ōrōc fēgyenbe ne effem,
Az te nagy joyoltodbol
Tarts meg minden gonofitol.
2 Hayts hozzām fūled, tarts meg engē,
Mutasd fededelmedet,
Az mint megigētted,
Hogy segétsēgūl léfj ennékem,
Légy azért én kōfiklam,
Es én erōs kōvāram.
3 Ments ki az hamisnac kezēből,
Es annac markābol,

Az kic el czalardol,
Ōtalmazz meg az kegyetlentől,
Benned biztam Uramban
Gyermekségemtől fogva.
4 Hogy fārnazām anyam mēhēből,
Legottan ennékem
Vlāl remēségem,
Anyām mēhēből engem kirōl,
Azert néked eneklec,
Es fūntelen diczerlec.
* * 5 Engem czudānac tārtnac fokan,
De te vagy ennékem
Erōs remēségem,
Adgy enekléft az én fāyamban,
Hogy birdeffem nevedet,
Aldgyam diczōségedet.
6 Ez én nyavalyas vénkoromban,
Erōtlenségemben
Ne vessel Őr Istent,
Ne hadgy el én nyavalyáimban,
Midōn fēgyeny testemben
Semmi erōség ninczen.
7 Mert én ellenségim befēlnec,
Rólom tanāczkoznc,
Alattomban jārnac,
Es az kic lelkemben kergetnec,
Noha nincz semmi vētkem,
Kōtēft tēfnece ellenem.
8 Mondván: jertec fogjuc meg őtet,
Mert Istent elhatta,
Nincz semmi őtalma,
Vārom az te fededelmedet,
Ūr Istent ne légy mēfse,
Siefs fededelmemre.
9 Szēgyenīts meg, kic életemet
Kergetic fertelen,
Butīts nagy fēgyenben,
Az kic várjāc vededelmemet.
Mert én czac téged várlac,
Es diczerettel āldlac.
* * 10 Szūntelen hirdeti én nyelvem
Szent igazsāgotad,
Es nagy joyolodat,
Jo tētid minden nap befēllem,
Soksāgāt nem titkolom,
Noha fāmāt nem tudom.
11 Az Ūrnac erejēre tērec,
Es ő nagy hatalmāt
Szemlelem joyoltāt,
Nagy igazsāgāt az Istennec
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem feleytem.
12 Gyermekségemtől fogva engem
Hiven tanítottāl
Czuda dolgāiddal,
Es hogy immāran megvénhūttem,

Es az hayam megőfűl,
Légy mostis fegettségül.
13 Miglen az te karod erejét
Hirdetem mindennec
Jövendő nemzetec,
Es igazságnac hívségét,
Mellyet nyílyan lát minden,
Magaftalom büntelen.
* * 14 Hozzád hasonlo ki lehetne?
Engemet Ur Isten
Eytel nagy inségben,
De az föld mélségéből végre
Istinét kívonál engem,
Es megadád életem,
15 Erősfégemet öregbitéd,
Es földmagasztalál,
Diczőségre hozál,
Hozzám tere Uram főltségéd,
Megvigasztala engem,
Midőn valq inségem,
16 Az te hívségedet Ur Isten,
Hirdetem éneklek,
Mindennec befellem,
Diczérlec citera zengésben,
Oh szentec diczősége,
Izraelnecc hívsége!
17 Ayakimnal vigan diczérem
Az te hatalmadat,
Es nagy irgalmadat,
Lelkemet te hozzád emelem,
Kinéc megtartád éltét,
Hogy diczerjen tégedet.
18 Szüntelen néked az én nyelvem
Vigan énekellyen
Nagy kegyefségeden.
Mert te, az kie gyűlölnec engem
S' varjác veszedelmemet,
Megfegyentőd öket.

LXXII. Soltar C. M. 65.

Jövendülés az Christus országáról a Salomon szentelyenec példázattában.

Az LXV. Soltar notajara.

URam az te itéletidet
Adgyád az királynac:!
Igazságnac add értelmét
Az király fianc,
Hogy ő az te nagy seregedet
Igazan itéllye,
Es az te főc szegény népedet
Törvennyel vezérlye.
2 Az nép megláttya az hegyeken
Az békeség sirjat:!
Az halmokon me gláttya miden
Az igazság hasznat.
Erőfaktul megotalmazza

Az szegény kőfiséget,
Es nagy hatalmával megrontya
Az kegyetleneket.
3 Diczér es retteg téged minden
Teneked engedyen:!
Mig az nap es holdtart az égen,
Szép fenyezségében,
Alaboczátt szép kedves elsőtt
Az kasált mezőre,
Czöpögget nagy szép nedveségöt
Az elfaratt földre.
4 Az igazknac jól leff dolgoc,
Mert megvitágoznac:!
Szép békeségben leff lakáfoz
Jártaig az holdnac.
Uralkodic az tenger félén,
Mind az más tengerig,
Az Euphrates vize környékén
Az föld határaig.
5 Előtte tédet fejet haytnac
Az idegen népec:!
Az földet előtte czokollyác
Minden ellenségec.
Az tengermelleki királyoc,
Es figetbéllec,
Es az Arabiai dúfoc
Ayándéckal jönnec.
* * 6 Nagy alázatoson imádgyc
Öt minden királyoc:!
Minden népec ötet foggallyác,
Es ő leffen uroc.
Mert ő az szegént megfégéti,
Az ki ötet hívja,
Es az nyomozulat megmenti,
Kinéc nincz gyámola.
7 Az búkólkodókot megfánnya
Nagy kegyefségében:!
Es az szegént hozzá fogadgya
Megörizven hiven.
Erőfaktul megtartya öket
Es az czalárdáságtul,
Nagyra böczüllli ő véreket,
Megmenti gonofutul.
8 Elteben ayándekoztatit
Sébai arannyal:!
Diczőségeffen kőfontetic
Nagy szép áldáfockal:
Teremnecc szép südő gabonác
Az hegy oldalakon,
Az szép vetefec ingadoznac
Mint faq az Libanon.
9 Az városbéllec nagy szépen
Nönnec viragoznac:!
Mint az szép zöld páfit mezőben
Az füvec villagnac.
Ez királnac nagy diczősége

Mind öröcké megáll,
Kiterjed fölségenc neve
Mig az nap fény folgáll.
10 Ez földön minden nemzetségeg
Öret áldgyác vigan!:
Es fivec ferint diczekednec
Ez kegyes királyban.
Az pogányokis így diczérie:
Diczőség Istennec,
Az ki nagy czudát czelekefic,
Ura Izraelnec.
11 Az ő neve nagy diczőséggel
Mindenütt áldatic!:
Széntségenc diczéretivel
Mind ez föld eltelic.

LXXIII. Soltar. T. B.

Vigaztatás az istentelenöknek jó szerenczés
állapattok ellen.

B

Izonyára jó az Isten,
Az Izraelnec jelesben,
Az kik fivöket tiftán tartyac
Az ő joyoltát azoc láttyac,
De én czac nem félre hayléc,
Ugy megrántorodéc lábam,
Jaraſomban úgy megbotlam,
Hogy csaknem fönyen ledöléc.

2 Mert bossfonkodom az népre,
Kinec nagy eſteliensége,
Midön látom hogy az hitlenec
Illy nagy jó ſerenczében élne.
Az halállal nem baylódnac,
Semmi faydalmat nem látnac,
Erös kövérec testekben,
Elne nagy jó egéſségben.
3 Nincz nékic mint egyebeknec:

Semminemü gyottródéſec,
Midön más embert vér az Iſten,
Ök élne nagy jó bekeſégben.
Azért kevélség nyakokon
Mint aranylantz környül vagon
Öltözne mint ſép ruhába
Negédségbe erőſakba.
4 Fénlic ſemec kövérségtöl
Kidülletrec a fejkéből,
Nagyob az ő jó ſerenczéjec,
Hogy nem mint kiyánhatna ſivéc.
Azért gonof az ő dolgoe,
Kevélség minden ſándekoe,
Gonofſággokkal kérkednec,
Nagy gögel fönyen befélne.
* * 9 Szajokat nagy káromlással
Az égre táttyac ſitkockal,
Gyalazatokkal rakva nyelvec,
Kic ez egez földre kiütne.
Azért az hivec gyakorta
Eſne nagy mély gondolatba,
Mert pohárjoc ő nékiec
Keferő vizzel töltetne.
6 Mondnac végre: Az Ur Iſten
Láttyaé ezt az mennyekben?
Mi nyavalyainkat tudgyaé,
Keserüségünket ſánnyaé?
Imé az Iſtentelenec,
Láttyatoc élne örömben,
Az mint kiyánnyac ſivekben.
Gazdagoc jó ſerenczéſſec.
7 Mit haſnál tehát énnékem
Hogy tiftán tartom én ſivem?
Es miczoda haſnom vān abban
Hogy kezem moſom tiftaſágban?
Imé mind hijában marad
Hogy én így kefergettetem,
Ottan raytam büntetéſem
Reggel mihelyen megvirrad.
8 Czaknem énis ilyen ſoléc,
Dé látam hogy nem jól eſnéc,
Es ártalmas lenné azoknac,
Kic te ſiainnac mondatnac.
Azért jobban meggondalám,
Magamban meghányam vetém,
De ſockal nehezbnece leléem,
Hogy nem végét találhatnám.
9 Miglen elbemenéc végre
Az Iſtennec ſent helyére,
Es végezetre vöm eſemben
Az gonofoc vége mi legyen.
Aztiſ jól megértém oſtán,
Hogy őket te megbünteted,
Sikamló helyre helyheted,
Es vetőd az puſtaſágban.
* * 10 Ugy hogy czudállyac mindenec

Hogy illy hamar odá lesfnec,
 Vefnec es esnec nagy inségben,
 Szégyenségben es rettegésben,
 Minden ő gazdagságokat
 Mulandó alommá téfied,
 Kiből ha ember főlebred,
 Az Ielt jókban semmit nem lát,
 11 Ezen vala nagy bánatom,
 Es szívemben nagy faydalmom,
 Kinozám főrnyn veséimet,
 Elhagyam hitetni elmémet.

Olly túnya es bolond valéc,
 Mert ez dologhoz nem értéc,
 Elötted lők olly tudatlan,
 Mint az barom, melly okatlan.
 12 De én te nálád maradoc,
 Noha foc nyavalyát látoc,
 Mert te megtartál job kezeddél,
 Nagy inségemben nem hagyálél.

Tanáczoddal vezérly engem,
 Igazgals te ősvényedre,
 Ofsitan végy föl diczőségre,
 Tégy illy kegyessen én velem.

13 Az mennyekben te vagy nékem
 Czac egyedől én Istenem,
 Ez egeš földön senki ninczen
 Kit kivöld lelkem kedvellyen,

Ha elfogy testem es lelkem.
 Mégis vizgatsz szívemben,
 Egyeb résem nékem ninczen
 Te náládnál én Istenem.

14 Mert kie töled eltrávoznac,
 Azoc elvesfnec, romlanac
 Elvestted azokat hirtelen,
 Kie biznac bálvány istenekben.

Azért én hozzád folyamom,
 Fő bodogságom az nékem;
 Hogy benned én reménségem,
 Es jo tétőd magasztalom.

LXXIV. Soltar. T. B. 119.

*Könyörgése az Izraelitáknac az megsza-
 badításért.*

M Iért vessz minket így elUr Isten,
 Mire haragból mi reánc ennyére?
 Miglen gerjedez haragodnac tüze
 Juhaidnac nyajára illy igen?

2 Emlekezzél meg te feregedről,
 Mellyet régenten magadnac szerzettél,
 Fölvött örökségedről emlekezzél
 Az Sion hegyén lakohelyedről.

3 Kelly föl, es végre jövel Ur Isten,
 Az gonofokot töröld es pufstits el,
 Kie vakmerőképpen ő feregeckel
 Pufstaságot téfnec fent helyeden.

4 Holott diczéretöd hirdettetett,
 Most ellenségid ott orditnac főrnyn,
 Es az téneked fenteltetött helyen
 Az ő záflojoc főlemeltetett.

5 Az te templomodra nagy erővel
 Fölhagtanac, hogy ők azt elletörjéc,
 Töric, vagjac, fenlenc ő feyfejéc,
 Mint ha erőt vágnánc fereggel.

6 Az templum, melly előb ékes vala
 Szép táblackal es cifra dezkazattal,
 Vagdaltaric feyfeckel es bardoockal,
 Es dorongockal hányác tétova.

7 Ez te templomodat fölgynytottác.
 Te fent helyedet tüzzel megégettéc.
 Drága lakohelyet te fent nevednec
 Tövestől fogva mind elrontottác.

8 Nosza hozzá, mödgyac ő magokban,
 Pufstitsuc el őket nagy főrnységgel,
 Az Istenec fent egyházait féllél
 Mind megégettéc ez tartományban.

* * 6 Nem láttuc már jeleit erődnc,
 Közöttünc immará ninczen prophéta,
 Nincz jövendő mondó az ki tudhatná,
 Ha lesfen vége ez nagy vesfélenc.

10 Oh Ur Isten ezt meddig engeded,
 Hogy ellenséginc minket neveslenc?
 Öröcké hagyodé gyüldöbldnc,
 Hogy eckepen ingerlyéc fent neved?

11 Miért forditod elkezeidet?
 Job kezedet mit dugod kebeledben?
 Vayha egyšer kinyuyanád ismetlen,
 Mutatvan nekünc segedelmedet!

12 De az Isten én királyom regen,
 Az kie engemet birt es jol vezérlott,
 Hatalmát jelentvén ez világelött,
 Hogy ő az segedelem mindenben.

13 Te válsztád két felé az rengert,
 Az Sárkannac te rontottad megfejét,
 vz cethalalnac megtörted fejeket,
 Nagy tagjoc félyyel az parton hevert.

14 Kiket oftan eledelő küldél.
 Az népek nec az nagy pufsta helyekb.
 Patakvizet es forrást czüda képpen
 Az erős köšiklaból erešrel.

15 Megfáraztád az folyovizeket,
 Tied az nap, es tied az étzaka,
 Hogy az fetetséget világošítsa
 Arta terentid az napnac fenjét.

16 Te nagy Isteni bölcseségeddel.
Bizonyos határt vetertél az földnek,
Es külömbségét az nyártul az télnek
Eloftád hévségel es hideggel.

* * 17 Emlkezzeél meg, lásd meg ez
dolgot.

Ellenségid mint rutolnac nevetnac,
Melly sórnyc ez runya es bolód nepec
Szent neveden te fene gyalázatot.

18 Az te gerlitze galamboczkádat
Ne hadd az gonof vadaknac megenni,
Az fegenyeket esedből ne vesdki,
Hanem kegyessen viseld gondgyokat.

19 Emlkezzeél Uram kötédetről,
Mert ez egéz föld merő tetétséggel
Eltölt, es rakva czalárd gonof néppel,
Mindent nyomorgatnac kegyetlenöl.

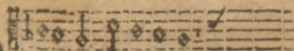
20 Nehadd hátratérni fegyenséggel
Az te fegény nyomorult folgádat,
Fordits hozzájoc te nagy jovoltodat,
Hogy nevedet diczérjéc vig frívvel.

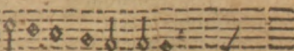
21 Kelly föl Uram, es forgasd igyedet,
Te nagy gyalázatotról emlekezzeél,
Ez bolond népnecc ezt ne engedgyed el,
Kic naponkint rutolnac tegedet.

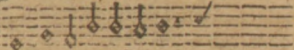
22 Ne feleystedel üvöltéseket
Ellenségidnecc, kic reád támadnac,
Es ellened dühöffen patvarkodnac,
Nagy kiáltafoc éri az eget.

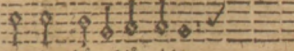
LXXV. Soltar T. B.

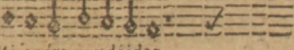
Fogadás tétele Davidnac az ő köv-
kezendő regnálásárol.

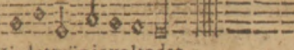
D
Iczérünc réged Isten,

Diczérlet legyen néked,

Mert az te diczó neved

Hozzánc közel jött híven,

Mi azért czudáidat

Hirdettyünc jovoltodat.

2 Ha időm les valaha
En igazán itelecc,

Ha feneke ez földnecc
Egyűbertmind lerohana,
En mégis ő oflopát
Jol állarnám gyamolac.

3 Az bolondokat intem;
Ne bolondoskodgyatoc,
Az kic pedig gonofoc,
Térjeter meg, ugy kértem,

Szarvat ne emellyeter,
Illy fon ne befélyeter.

4 Mert az tist es az erő
Nem az napkelet felől
Sem az nap enyéfetről
Sem nem az pufatából,
Minden az Istenen ál,
Óaláz s' ő magafal.

5 Az pohár ő kezében,
Kiben vagyon vörös bor,
Kit ő teli tölt fokfor
Minden népnecc ez földnecc,
De végre az gonoffac
Az sóprejét megiffac.

6 En öröcké diczérém
Az Jacobnac Istenét,
Hirdeterem diczőségét.
Es faryokat megfegem
Az istenteleneknecc,
Hogy az jócfölkellyenec.

LXXVI. Soltar T. B. 30. 130.

Hálaadásja az Juda népnecc az. Assyrinof
ellen valogzőződeleméri.

Az XXX. Soltar notajára.

E Smeretes az Ur Isten
Az Judában, es fent neve
Az Izraelnecc földében
Meffie terjett diczége,
Az Salemben fep ő satora
Az Sionon lako hayléka.

2 Ott megláttya minden embet,
Hogy Isteni hatalmával
Megtörice Iy, pais, fegyver,
Hadat megállit azonnal,
Nagyob felségednecc ereje,
Hogynem az kborlóc foc hegye.

3 Az ellenség eldulatéc,
Reájocinely alom eséc,
Kiket vitézeknecc véltéc
Tudatlan lón az ő kezecc,
Mihelyen feddésed hallatic,
Mindfecker s' mind lo elalufzic.

4 Ki alhatna meg' előrted,
Az ki illy rettenetes vagy,
Midőn haragod fölgerjed?
Menybéli lentenciád nagy,
Mellyet hallatf az embereckel,

Az föld megrémül czendeféggel,

5 Midőn fölkél az Ur Isten,
Tartván kemény ítéletit,
Hogy az szégyeneket itten
Ez földön megtartsa ne pit,
Diczéré tedre fordul néked,
Ha az nép haragfíg ellened.

6 Még egyfēr nyilván elvested
Ez maradéc dúlótfúdot,
Jer diczérjüc Istenünket,
Mégálvan fogadaftokot,
Kic mindenkor vattoc ó véle
Es el nem távoztoc ó tőle.

7 Adgyatoc fšép ayandéket
Ez rettenetes Istenec,
Ki megtōri hatalmakot
Az gonof fejedelmeknec,
Az nagy királyoc itt ez földön
Előtte lešnec rettegésben.

LXXVII. Soltar. T. M. 86

*Tanuság az kísértetben való vizá-
talásról.*

A Z Istenhez az én fšomat

Emelém kiáltáſomat

Hogy fölkiáltéc hozzá

Befédem meghalगतá.

Mindennémü fšükségemben.

Reménségem czac az Isten,

Eyjel kezem föltartom.

Az egre hozzá nyuytom.

2 Lelkem nagy bánatban eſet,
Minden vizáſtaláſt megvét,
Az Isten rettent engem

Ha róla emlekezem.

Noha Istenec fšivemben
Panafšloc nagyinségemben,
Lelkem még sem találhat
Semmiben nyugodalmat.

3 Szemeimet nyitva tartod,
Alunni éyjel sem hagyod,
Erőmben ugy elfogyéc,
Hogy egy fšor sem fšolhatéc,
Gondolám az régi időt,
Es forgatám fšemem előt
Az elmúlt eſtendőket,
Hányám és vetém őket,

4 Megemlitém hegedőmet,
Néhai énekléſimét,
Szivem egéſ étzaka,
Ezt mind előforgattya,
Ennec hogy értelmét léllyem,
Azon igyekezcic lelkem,
Emélkedvén erőſſen,
Végre fšoléc ecképpen:

5 Ez harag mindenkor tartó,
Az Ur öröcké elyete?
Ninczené ő nékie
En hozzám semmi kedye?

Elfogyotté nagy kegyelme.
Es ő atyai fšerélme?
Es immaran hatra térr,
Az mit minekünc igért?

* * 6 Tellyefséggel elfogyotté.
Hozzánc való nagy fšerélme?
Elalutté irgalma
Az ő nagy haragjaba?

Végre mondéc: Oda vagyon
Az én életem immáron,
Isten megvonta hezét,
Nem nyuytya ſegedelmét

7 De meggondolám iſmételten
Miket miveltel régenten,
Az te nagy czudaidot,
Kiket ſoc ember látot,

Czudaidról gondolkodvan
Kiket látéc dolgaiddban,
Elmélkedem erőſſen,
Végre fšoléc ecképpen:

8 Oh erős és kegyes Isten,
Šzent vagy czelekedetidben,
Es ſohol ſenki ninczen:
Hozzád haſonló Isten.

Czuda, Isten, az te dolgoz,
Az mint gyakran megmutatod,
Minden népec jól láttyac
Nagy voltát hatalmadnac.

9 Nepedet te kimentőtted,
Nagy inségéből kivőtted,
Jácobnac és Josephnac
Nemzetét mind kettőtéc.

Hogy az víz téged megláta
Ottan nagy felelme juta,
Es az tenger mélysége
Legottan megrendőle.

10 Az földhöz esőt eyténc,
Es nagy menydörgésec lőnc,
Az magas ég harfága,
Széllyel minden czartaga,

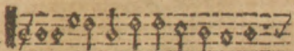
Sűrű nyilac töpülénec,
Sebes köcsőc esenec,
Olly villámáfo c lőnc,
Hogy az egész föld fénlec.

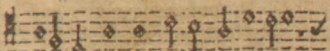
11 Az föld megrendőle bőnyen,
Utad lőn az nagy tengeren,
Altalmenél az vizen,
Labad nyoma még sinczen.

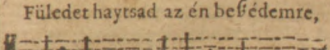
Az te herelmes népedet
Mint egy nyájjat vezetted
Kihozád hatalmaddal,
Mofes és Aton által.

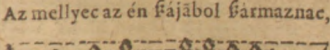
LXXVIII. Soltar T. B. 90.

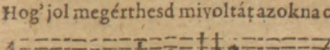
*Előszámlálása Istenec az Izrael népéhez
külömbkülömb jó tétéménzinc és jó
fele oszormac.*

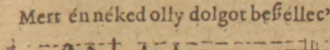
H
Algas én népé az én törvényemre,

Füledet haytsad az én befédemre,

Az mellyec az én fájaból származnac,

Hog' jól megérthesd mi voltát azoknac

Mert én néked olly dolgot beféllec'

Kit tiroknac tarthatnac mindenec.

2 Olly dolgot, az kit az mi atyáinktol

Hallottunc, és megértettunc azoktol,
Nem hogy czac mi arról megemlekez-

nénec,
De fiainknakis megbeféllenéc,
Hirdecsuc azért nagy dicsőséget,

3 Az Jácobval ő erős kötést ferze,
Az Izraelc törvénnyel kötelezé, (lyéc,
Hagyván, hogy az atyác ezt megbefél-
Es előfámlallyac ő gyermekeknc,
Hogy ezt azokis nyilván tudhasác,
Kic az ő nemzetekből származnac.

4 Hogy ok az Istenben reméllenéc.
Es ő dolgait el ne felejténéc,
Törvénye ferint életeket szabnac,
Hogy ok végezetre, ugy ne járnánac,
Mint az ő rosi terméftő attyoc,
Az Istenöl hirtelen el hayloc.

* * 5 Mint az Ephraim fiaj regenten
Fegyverrel nyillal fölkefőlvén fépen,
Mindazáltal semmit nem használnac,
De nagy fégyenséggel hatar adánac,
Mert Istenec kötehit nem tartác,
Es ő törvénye ferint nem jartac.

6 Hamar elfeletkezec az Istenöl,
Es az ő nagy jóc czuda tételiről.
Kiket az előtt láttatott ő vélec,
Es az mellyec az Egyptomban lettec,
Az Zoan mezőn melly czudakat tött
Az ő attyoknac semel előtt.

7 Látrác hogy az tenger kétfelé valéc,
Hogy azon által szárazon mehettec,
Az tengert ő kétfelől fölemele,
Nappal őket kőd ösioppal vezérlé,
Es midőn nagy setétség volt éyjel,
Őket vezette világos tüzcel.

8 Az pusztán az kősiklác meghasíta,
Es az vizzel, az melly abból kifolya,
Népét megítatá, és azon helybe
Az kősiklaból kutfejet erefite,
Kiből olly bővséges viz buzdola,
Melly mint az patac sebessen folya,

* * 9 Gonofságokat de még sem ha-
gyák el,

Az Ur Isten ingerléc nagy bűnökcel,
Es az pusztában megkifertéc őtet,
Hogy tőle kértéc czac gyönyörüséget,
Etelt kívánván ő éhségekben,
Kiért zugódtac az Isten ellen. (gadba,

10 Mondván: Eredgyel hidd el te ma-
Hogy az Isten nekünc ez pusztaságban
Aftalt kéfitén, Mert látruc jollehet,
Az kősiklaból hogy vizet erefitet,
De az kenyér es az hús hol vagyon,
Ez népnc illy étket hogy adhasson?

11 Hogy az Isten ezt hallá megbúsula,

Tüzes haragja Jacobra buzdúla,
Megindulá az Ur nagy haragjában,
Az Izrael népereis, azértan
Hogy ők az Ur Istenben nem biztat,
Sőt ő fejedelmét megutálták. (1a

12 Mert mihelyé ezt a néptől meghal-
Az földhöknecc legottan paranczola,
Es mognytá az mennyei kapukot,
Honnon az Manna mint első leomlot,
Hogy az nagy éhségben kiáltánac,
Mennyej eledelt találánac.

* * 13 Ez népnek itt nagy lón ő fe-
renczéje,

Angyali kenyért elodelől öle,
Ugy hogy ebben minden eleget évéc,
Paranczola az napkeleti félnek,
Melly onnan fölyöl alázdula,
Az déli nagy félis megindula.

14 Az hús mint egy első alá rohana,
Mint a süró por, kinec nincz é fama,
Madarac hullánac nagy süroséggel,
Mint a főveny az tenger partó félyel,
Számatalan foc az sátoroc közöt,
Ugyan ellepte az egész mezöt.

15 Ecképpen ők olly igen elteléne,
Hogy nem czac az éhség ellen événe,
Hanem gyönyörköttekis magokat,
Mégfem hattac el erkölcsös voltokat,
De hogy az hús még fájokban volna,
Es az hafoc még meg nem tölt volna.

16 Ortan az Ur haragja fölgerjede,
Az népnek javát köztoc megeméfte,
Jo ifjait élvezte Izraelnek,
De ők ez után ismét vérkezéne,
Előbbi erkölcsökben elmentec,
Az Isten czudáinac nem hittec.

* * 17 Azért foc czapas miatt ő
életec

Megrövidüte napjoc, estendejec,
Midön az halált semec elő néznéc,
Az Istenhez ők ismétlen téréne,
Ő benne vetéc reménsegeket,
Jo reggel töle kérvén kegyelmet.

18 Ez inségben az Istent megélétyéc,
Ötet erős köfaloknak esmeréc,
Es ötet hatalmas Istennec vallác,
Egyedül ötet megtartónac mondác,
De czac hamis fő jöve fájokból,
Es nyelveckel folánac ezalárdol.

19 Mart az ő fővec né valápac tiftác,
Es az ő kötése ferint nem jártac,
De mégis kegyelmessen tön ő vélec,
Nem hagyá hogy ez bün árson nekic,
Kedveze nekic, főnecc haragja,
Es ő büntetésit hátra hagyá. (fetc,

20 Meggondolván hogy az ő termé-

Gyarlo test, elmulandó az emberek,
Mint az fél, az melly hirtelen elzudul,
Es ő fuvallála hátra nem fordul,
De ők mégis haragra inditac
Az pusztában ötet megbusitac.

* * 21 Ez hitlen és gonosf nép meg
nem főnecc,

Az erős Istent gyakran megkisértéc,
Az Izraelnek ő fent Istene nec
Mayd ugyan paranczólnia kezdéne,
Ő erős karjat meg nem gondoltác,
Mellyel ellenségtől megtartattac.

22 Es az ki Egyptóban tött czudákat,
Es az Zoanban mivel nagy dolgokat,
Czuda tettel hatalmát mutatá,
Mikor az vizet vérré változtatá,
Azt mivelé minden folyoviz nec,
Hogy azokból senki ne ihatnéc.

23 Soc undoc férgeket küldé reájoc,
Mardosac öket legyec és főnyogoc,
Közikbe ereste foc rút bekákat,
Es gyümölcs vezfo czerebogarakat,
Az faskác mind ellepéc á földet,
Es élvezte az veteményeket.

24 Az földéc köeső miatt veséne,
Az füge fakis nem teremheténe,
Barmokat el vesite az köesőkkel,
O czordajokat tüzes fergeteggel,
Minden haragját raytoc kiönté,
Haragjánac tüzet rájoc doyté.

25 Megfizete nekic valosaggal,
Megveré ő gonosf angyali által,
Kiket öldöklesre rájoc boczáta,
Az ő nagy haragjánac utat nyita,
Még életeketis nem kiméllé,
Minden barmokat döggel élvezte.

* * 26 Minden első főlört az Egy-
ptomban,

Mégöletéc á Chámmac sátorában,
Az első nevendéken kedves ifjac,
Kic erejekben már nönü indultac,
Elhoza á pusztán az ő népit,
Vezérlé öket mint nyájuhait.

27 Bátorsaggal ő seregét kivivé,
Az ellenséget az tengerbe vesite,
Mindenütt sabadon viselteténe,
Mig az fent föld határában ére nec,
Mind az nagy hegyig á diczért földön,
Mellyet erős jobkezével megvön.

28 Az népeket ő előle kihagyá,
Hogy ez földet népe örökül birná,
Ő satorokat adá Izraelnek,
Mégis ellene jártac az Istennec,
Kisérté és busitac az Istent,
Nem őrzéc az ő töle vött törvént. (nec,

29 De gonosf erkölcsöknecc engedé-

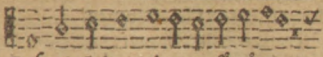
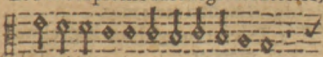
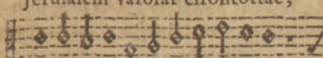
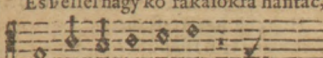

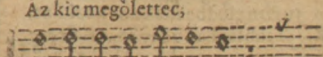
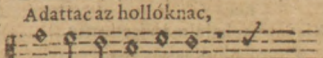
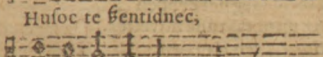
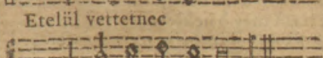
Es mint az ő attyoc hátraesénc,
Mint egy rofó kézív, vísfafordulánac,
Es földinditac haragját az Urnac,
Bálványimadáffal őt bufitac,
Bosffualló voltát megindítac.
* * 30 Mihelt Isten ezt felőlőc meg-
* érte,

Ő nagy haragja ottan fölgerjede,
Es meggyűlöle az Izrael népet,
Elhagya Silot, ő valasztott helyét,
Holott az ő fent satora allott,
Kiben ő az emberek köft lakott.
31 Ő erejeket fogva elvitette,
Es az ő diczőségeket erefité
Az ellenség kezében, es ezeknec
Az véres tört adá az hitleneknec,
Ugy megharagvéc örökségére,
Es megbufula az Izraelre.
32 Az ifju népec tűz miatt vesénc,
Es az fsep süzéc nem tisztelteténc
Tisztelleggel fernéc nem adatánac,
Az papoc fegyver által elhullánac,
Kiknec özvegygé lött feleségéc
Erettec gyazba nem öltözhetec.
33 De az Ur Isten földkele ifnétlen,
Mint az kí az mel álomból fölferken,
Es mint az kí foc bort ivott, ét kiált,
Acképpen ő az ellenségre talált,
Es hátul raytoc nagy sebet vágott,
Raytoc öröc gyalázatot hagyott. (veté
* * 34 Ofsan az Jozseph satorat meg-
Az Ephraim nemzetét sem kedvellé,
De elválastá az Judá nemzetét,
Vele együtt az kedves Sionlhegyét.
Az ő palotáját őt épité,
Ő fölségénec diczőségére. (lota,
35 Ez lesf mint az föld olly erős pa-
Az melly helyéből kí nem mozdul
fóhá,
Az után elválastá az Davidot
Ő földájánac, fegény rendből valot,
Az Juh nyáy mellől hívá földáját,
Nem utalá fegény állapotját.
36 Az fspotatoc közöl hozatá őtet,
Hogy legeltesse az Jácobnac népet.
Az Izraelnt mint örökét rá bizá,
Az mint ofstán arra volt neki gödgya,
Hogy őket legeltesse, birhaffa,
Es kezével hiven igazgaffa.

LXXIX. Soltar. C. M.

*Könyörgése az Sido népnek az megsza-
baderásért.*

Ö Röködben Urá pogányoc jöttec

 Es fent téplomodot megförtöztettec,
 Jerufalem városát elrontottac,
 Es féllal nagy kő rakáfolkra hántác,
 Szolgáidnac testec,
 Az kíc megölettec,
 Adattac az hollóknac,
 Husoc te fentidnéc,
 Etelül vettenec
 Az mezei vadaknac.

2 Az városón nagy foc vért kiontánac,
Az foc vér, mint vizec féllal folyánac,
Tóvenec olly fórnýü öldökléfecket,
Nem lón kí eltemetné az testeket,
Az mi fombfédlagunc
Czúfságot üz raytunc,
Az kíc környülinc laknac
Minket nem böczülnc,
Söt czac megnevetnec,
Czufolnac es rutolnac.
3 Mig haragfól Urá réanc ecképpen,
Haragod miglen gerjedez illy igen?
Meddig terjeszted bosffuallásodat,
Kí minket mint az sebes tűz elfogyat?
Bosffudat azokra
Onts az pogányokra,
Kíc téged nem esmernec,
Döyts az orsfagokra
Hol nevedet fóhá
Nem tiszteltéc az népec, (téc
4 Mert Jácobot ők megöttéc, elnyel-
Az ő nemzetséget megemestettec,
Minden házait földre lerontottac,
Kietlen pusztaságra fordítottac.
Boczafd meg bününket,

Ne emlits meg öket,
Nagy haragod sünnyc meg,
Mert igen gyötretünc,
Jövel mi Istenünc,
Es kegyelmessen tarts meg.
* * * 5 Tekénts meg Uram kegyelmef-
ségedet, (ket,
Az te fent nevedért segéts meg min-
Szabadits es tarts meg minket kegye-
sen,
Büeneinket boczáfd meg fent nevedbē.
Hogy ne nevettefünc,
Kérdven : Hol Istenünc ?
Verd meg az pogány népet,
Vérét fölgaidnac
Kit ök kiontanac
Nékic el ne engedgyed.
6 Jusson elődbe úralimoc azoknac,
Kic az rabságban ohayitnac és úrnac.
Siefs ments meg, hogy ök el ne ves-
senc,

Kic immar halálta itéltettenc.

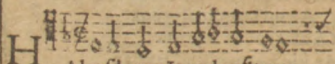
Szomszédinknac éppen
Fizefd meg hétképpen
Az mint raytunc miveltec.

Hogy réged Ur Isten,
Sziqalmaztac förnnyen,
Fizefd meg ő nekic.

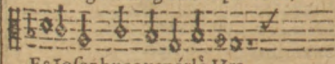
7 Es mi, ugy mint te nyájad és sereged,
Magaztallyuc és diczerjuc fent neved,
Diczeretedet mindenkor hirdettyuc,
Es nemzetről nemzetre kiterjesztyuc.

LXXX. Soltar. T. B.

*Könyörgése az Sidoknac az megszaba-
dulásért.*

Algasfd meg Izrael pafitora,

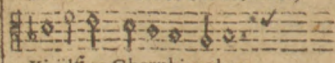
Es Josephnec vezérlo Ura,

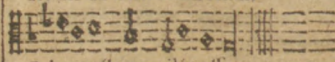
Kit őrizfd mint egy juh nyáijat,

Fordits hozzánc fent ortzádat,

Ki ülfd az Cherubimokon,

Jelennyél meg világoßson.

2 Mutasfd meg Uram nagy erödot,
Lattasfd meg az Ephraim elöt,
Mutasfd meg Benjaminnakis,
Igy tégy az Manafénakis,
Tarts meg minket tellyesféggel,
Nagy inségünkben ne hagy el.

3 Ur Isten terj hozzánc ífmetlen,
Őriz meg minden gonof ellen,
Világofságodat nyuytsfd,
Irgalmadat ránc fordítsfd,
Térits hozzánc fent ortzádat,
Es semmi nekünc nem árthat.

4 Oh Ur Isten vallyon mig tartod
Mi raytunc az te nagy haragod?
Ha adod meg kérésünket?
Könyhullataft kenyér helyet
Adál nekünc, és itatál
Minket nagy könyhullatáßfal.

5 Te minket feddödesben eytélf,
Szomszédinkal nem böczülterélf,
Az ellenségnec lönc czufja,
Tarts meg feregék nec Ura,
Világofits fíned raytunc,
Es nem leß semmi bántasunc.

* * * 6 Az földötövet Egyptombol
Elhozád az sovány orßagbol,
Es az jo földbe plantálád,
Honnan az népet kihaytád,
Es tágas helyen nagy melife
Ö gyökere kiterjede.

7 Ö sésles árnyékja kirterjet,
Bétedte az magas hegyeket,
Az ő veszsei magasfac,
Földötrec mint az cedrus fac,
Agait mind az nagy vizig
Kiterjeszté az tengerig.

8 Miért tördeléd el gyöpüjétf?
Hogy ereftél belé mas népet,
Ki fölelit leszággatá?
Az er dei kan kitorá,
Az vadac kinyövec förnnyen,
Hogy engeded ezt Ur Isten?

9 Uram ífmetlen térj mihozzánc,
Mennyekből fímed fordits reanc,
Es látogasfd meg az földöt,
Mellyet jobkezed ültétöt,
Nézd meg ez czemetét vegre,
Kit szerel diczödségedre.

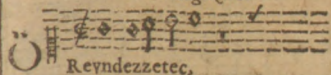
10 Tüzzel megint megégettetie,
Tellyesféggel elpußtitatic
Haragodnac nagy tüzeben:
Nyuyts kezedet, oh Ur Isten
Az emberre, kit kezdedel
Magadnac erőfítötél.

11 Es mi el nem térünc te töled,
Czac életünket erőfítfd,

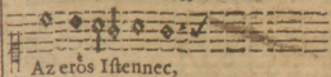
Es diczérjüc ſent nevedet,
Ur Iſten vigaztally minket,
Világofits ſined raytunc,
Es mi nyilván megtartatunc.

LXXXI. Soltar. T. B.

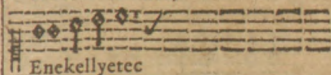
*Hálaadáſa az Izrael népének az Iſten jó-
téreményiért, és megvalláſa az ōnnön
hálaadatlanságoknac.*

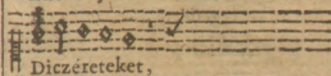
Reyndezzetec,

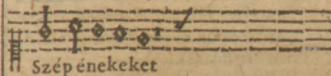
Az erős Iſtennec,

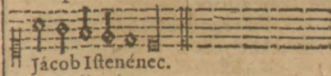
Enekellyetec

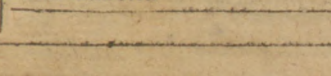
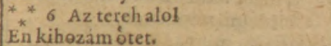
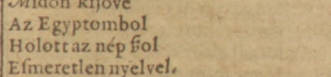
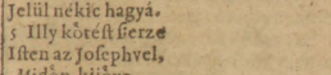
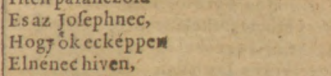
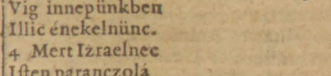
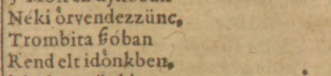
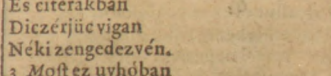
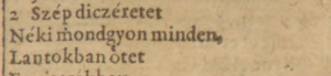
Diczéreteket,

Szép énekeket

Jácob Iſtennec.

Hogy sár gyuráſtol,
Tegla verinekből
Es inségekből
Ki mentſec kezeket.
7 Hozzám kiáltal
Te nagy inségben,
Es megtartatal.
Imátságodat
Megalgatám ot
Az nagy menydörgésben.
8 Az Meribánál
En megkisértélec,
Látám azonnal
Nagy keménységed,
Mégis tenéked
Illyen főyalfóléc.
9 Halgaſdmeg népem,
Es közlöm te veled
Erős kötéfem,
Háldmeg Izrael
Az mit ſám beſél,
Es azt jól megértſed.
10 Néked ne legyen
Idegen Iſtened,
De egyedül én,
Czac engem tiſtély,
Senkitől né fély,
Nevemet böczüllyed.
11 En vagyoc néked
Iſtened egyedől,
Inségben téged
En megtartálac,
Es kihozálac
Egyptom földéből,
* * 12 Táts föl czac fádot
Es megtöltöm bövec,
Menten meglátod
Hogy nagy bövséggeſ
Leſ az eledel
Czudálatosképpen.
13 De az én nepem
Engem nem halgata,
Noha intettem
Gyakor beſéddel,
De az Izrael
Füleit bédugta.
14 Kin megbuſuléc
Es őket elhagyám,
Hogy bár mennyenac
Önnön kedvökre
Es öſvényekre
Szabadon böczátám.
15 Ha népem ſivvel
Szót fogadott volna,
Es ha Izrael
En utaimban

Es tanáczómban
Járni akart volna.
16 Enis legottan
Az ő ellenségét,
Nagy hatalmomban
Elvertém volna,
Verettem volna
Rájoc én kezemet.
17 Ó ellenségét
Néki adtam volna.
Jo szerenczéjét
En ő nékie
Nagy foc időkre
Terjesztettem volna.
18 Buzat nékie
Szépet adtam volna
Eledelére.
Es nagy bevséggel
Az kősziklából
Mézet adtam volna.

LXXXII. Soltar. T. B. 46.

*Panaszszó az Istennek az bírakra
és regnálókra.*

Az XLVI. Soltar notajára

AZ Isten áll ő seregében,
Az bírác gyülekezetében,
Közörtoc igazat itél,
Es nékiec igrén felel:

Miglen iteltéc ti ecképpen
Az törvényi igazság ellen?
Hogy semelyét az hamisnac
Nézitec, kedvezvén annac?
2 Szegént itellyetec igazán,
Es könyörölytetec az árván
ügyét az fiúkölködönc
Erőfaktul megmentsétec.

Az nyomorultat az hamistól
Kisabadítsatoc markából,
Hogy az segény erőt vegyen
Az hatalmaskodo ellen.

3 De intéfemet nem fogadgyác,
Sőt ertetlenöl megutallyác,
Nagy serétségben mennec el,
Kin az föld csak nem sülyyedel.

Imé en mondom hogy ti vattoc,
Kic Isteneknek hivattatoc,
Es az magafsagos Urnac
Ti mondatoc fiaiac.

4 De mindnyajan megkell halnotoc,
Mint egyebec tüis kimultoc,
Végre ti mind oda leftec
Ugy mint egyeb fejedelmec.

Tamadgy föl azért ő Ur Isten
Es itelly meg mindent ez földön,
Mert néked hatalmad vagyon
Ninden népen ez vilagon.

LXXXIII. Soltar. T. B.

*Könyörgése az Isten népének az
ellenfeg ellen.*

U

Ram ne halgafs illy igen,
Ne maradgy ez veszteglesben,
Ne nyugodgyál ő erős Iiten?
Mert ellenségid dihoskődneç,
Es az kic tégedet gyüölönc,

Fölemeltéc fejeket fönyyen.

2 Kiváltképpen néped ellen
Czalard árutatasképpen
Socálnoc tanáczókat lölneç,
Es az kike te gondot tartaf,
Es rőytekhelyedben otalmáf
Azoc ellen őfveesküfneç.

3 Mondván: Jettec imezeket
Vesfefsüç el ez nemzetét,
Törölyüç el őket ez földről,
Fogyassüç el ez népet finten,
Hogy emlékezet se lehessen
Az Izrael nepe nevéröl.

4 Gonof tanácztó végeztec,
Te ellen körtést töttec,
Az Edomi Ismaelitác;
Az Moabnac es az Hagarnac
Nemzeti te ellened járnac,
Gebalitác es Ammonitác.

5 Philistéus es Amaléc,
Es mind az Tyrusbélic,
Nagy erővel fölkeföltneç,
Az Assuris ezeckel együt
Segéteni az Loth fiait
Minden erővel igyekezneç.

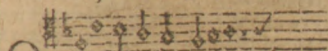
6 Ez népekvelis azt tegyed
Mint az Midiant el vesfted,
Az Kission pataknl régenten,
Mint Sifar es Jabin elyefé,
Az Endornál éltoc elkele,
Olyvac löneç mint sár az földön.

7 Ó fejedelmi mint Oreb,
Ugy járjanac mint az Zéeb,

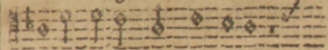
Mint amaz Zebah és az Salman,
 Az kic mondottac nagy kevélyen,
 Az Istenec haylekit menten
 Elfoglallyuc nagy hatalmunkban.
 8 Tedd forgó kereké ököf,
 Mint bel az posdorja czöpöt,
 Mint az sebes tűz megégeti
 Az nagy erdöt, és elpuftitya,
 Es mint az sebes tűz nec langja
 Az magas hegyet megemefti.
 9 Kergesd meg forgo feleddel,
 Nagy rettegéssel ijeféddel,
 Szélvéllel háborits meg öket,
 Ö ortzajokat fégyenits meg,
 Hogy tégedet esmerjenec meg.
 Es böczüllyc te bent nevedet.
 10 Tafsits öket nagy fégyenbe,
 Es eytsbé nagy felelembe,
 Töröld el, hogy innét mindenec
 Esmerjéc, hogy te az Isten vagy,
 Az kinec hatalma igen nagy,
 Az kifölségefnec nevez nec.

LXXXIII. Soltar T. B.

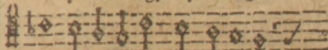
*Kivánsága Davidnac az, Isteni tisztelt-
 ben valo jelen létele Jerusalemben.*

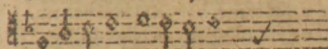
O H feregek nec Istene,

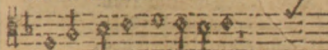
Melly kedves gyönyörüsége

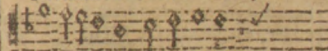
Az te ferchmes haylekidnac!

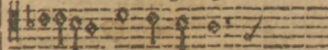
Az én lelkem fohazkodic,

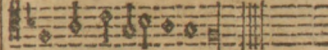
Tornarozdba kívánkozie,

Oh Istene az magafagnac,

Ahétozie testem lelkem,

Te hozzád élő Istenem.

2 Az verébnec vagyon féfke
 Es honnyában költ az feczke,

En királyom Zebaoth Isten,
 Hol vadnac az te oltárid,
 Es te fenséges haylekid?
 Hol diczértettélfölségeffen?
 Bizony bódog az olly ember,
 Ki téged házadban diczér!
 4 Oh bódog az ember nyilyám
 Az ki az te utaidban
 Kiván jární sívvel léleckel,
 Menvén az síralom völgyén
 Az hól merő fáraz minden,
 Ottis ö nagy hiedelemmel,
 Kutarás, czinál czatornát,
 Kiben első vizet boczát.

* * 4 Nyeresegről nyereségre,
 Miennec erőről erőre,
 Mig hozzád jutnac az Sionra,
 Oh erős Zebaoth Isten!

Hayts hozzam füled kegyessen!

Figyelmezzél imátságomra

Jacob Istene, nagy Isten,

Halgafs meg én bukáségemben,

5 Mi paifunc oh Ur Isten,

Kenöttedre nézz kegyessen.

Mett job egy nap az te házadban,

Hogy nem ezer nap egyebött,

Az Isten tornátza előtt;

Kapun álló lenne inkáblan,

Hogynem mint foh idöt éléc,

Házokban az hitlencnek.

6 Mert minékünc fényes napunc

Az Isten, és mi paifunc,

Nagy diczóséggel feret minker:

Azockal kegyelmet tesben,

Kic járnac az jó öfvenyen,

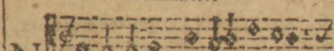
Soc jóvaival áldgya öket,

Bódog az ember estében,

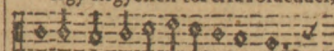
Ki bizic az Ur Istenben.

LXXXV. Soltar. T. B.

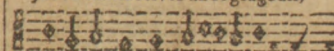
*Könyörgése az, Sido nép nec az, megf. a-
 baditáért.*

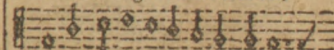
N Agy kegyessen töl Urá földeddel,

Jácob nemzetivel az fogságban,

Kiket rabságból haza etefitel,

Megengedel nekic igralmassan.

2 Nemde mind öröcké haragbólé?
Mind eltrignyuytódé haragodat?
Nepedét már meg nem enyhitedé.
Hogy benned lelheessen vigaságot

Es noha nagyoc a mi bűneinc,
Mégis mutasd kegyelmed minékünc,
Es noha tetrunc fóc gonofságot,
De tóled kérünc irgalmasságot.

3 En meghalगतom mit föl az Isten
Az ő népenec es ő fentinec.
Bekeséget befeli kegyelmeffen,
Hogy bolondságból ne vetkezzenec.

Kic ötet felic, minden meghidgye,
Közel azokhoz ő ségedelme,
Hogy diczösege lakjécföldünkben,
Minden inséget rólcnc elveffen.

4 Joság hívességgel őfve bekéllic,
Bekeség igazság egymást fíepen
Czokollyac. Ez földön nyekkedic
Az hűt. Láttic igazság az égen.

Mindennemő jort ad az Ur Isten,
Es fóc jó gyümölcs terem az földén,
Az igazság megyen ő elötté;
Es ő járása tart mind öröcké.

LXXXVI. Soltar C. M. 77.

Könyörgése Davidnac az, megszábaditásiért.

Az LXXVII. Soltar notájára,

Hajts hozzam Uram füledet,
Es halgasd meg kérésemet,
Mert igen fregény vagyoc,
Az én fűkségim nagyoc.

Tarts meg testemet lelkemet,
Nézd artatlan cletemet,
Szolgadhoz térjen kedved,
Ki bizic czac te benned.

2 Hozzád minden nap ohaytoc,
Nagy fűkségemben kiáltooc.
Te nagy irgalmad berent
Kegyelmezz meg orankent.

Szolgád lelkét vigasztald meg,
Uram kiáltásom haldmeg,
Mert fivemet é vegre,
Emeltem föl az égre.

3 Uram jökédvos' édes vagy,
Az te irgalmasságod nagy,
Minden emberhez pedic,
Ki hozzád esfedezic.

Halgasd meg azért kérésem,
Es nézd meg esfedezésem,
Tekéntyén kegyelmedre,
Figyelmezz befiedemre.

4 Nagy fűkségemben ohaytoc,
Te hozzád fivből kiáltooc,
Es engem te meg halgatf-
Nyavalyámban el nem hatf.

Ugyan sincz föl több Isten
Ki hozzád hasonlo legyen,
Ninczen több erős Isten,
Ki illy dolgot tésheffen.

* * * 5 Ez vilagon minden népec,
Kiket teremtel, eljőneo,
Es imádnac tégedet,
Diczöetic nevedet,

Mert te nagy es hatalmas vagy,
Czuda rétele fóc es nagy,
Te vagy egyedül Isten,
Sohol Isten több ninczen.

6 Vezérly Urum utaidban,
Hogy járjac igazságodban,
Es czac ari hayts fivem,
Hogy fent nevedet félyem.

Néked Uram halát adoc
Es tellyes fivből vigadooc,
Mind öröcké nevednec,
Diczéréter éneklec.

7 Mert megkegyelmezzél nékem,
Az pokolból kivód lelkem,
Föltamabtal uyonnán
Az mélységből kihozván.

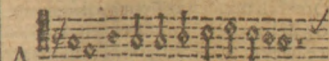
Imé az itentelenec,
Uram, réam dühöttenecc,
Kic czac hatalmaskodnac,
Senunit raytad sem adnac.
8 De te irgalmas Ur Isten,
Igaz vagy termésetedben,
Jo, hiv, es engedelmes,
Haragra kéfedelmes.

Tekents réam, kegyelmezz meg,
Uram szolgadat segits meg,
Szolgáló leányodnac
Fiat foglald magadnac.

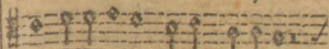
9 Add jó jelet mivoltomnac,
Kit ellensegim lisanac,
Es fűkségem, hogy engem
Megfejtés Istenem,

LXXXVII. Soltar. T. B.

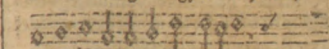
*Órime az Sida népnek az, wj tem-
plomon.*

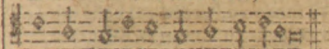
A Z Ur Isten az ő lakohaylékat

Az ő bentséges hegyén helyheti,

Es az Siont ő inkább fereti,

Hogynem Jacobnac akarmelly sátorát.

2 Te felőled nagy diczédetec lesz nec,
Oh Isten városa! Egyptomat,
Mond Isten, és az Babyloniát
Azokhoz tudom, kic engem esmer nec.

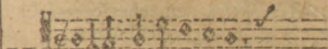
3 Az Philistéusrol még így beszél nec,
Az Tyrusrol és az Szerezenről.
Ecképpen volnac és egyéb népről:
Ez ec az Sion hegyén fülettenec.

4 Az Isten jól megerőséti őket,
Mikor népeit őfyeftamlállya,
Ackor ez ec felől is azt mondgya:
Ez népis az Sionról fületet.

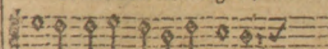
5 Azért ott énekel nec szép éneket,
Mond az Isten, és itt örvendez nec,
Mert én diczóságéze ez hely nec
Támasztoc nagy szép elő kutszejeket.

LXXXVIII. Soltar C. M.

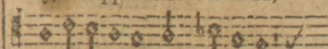
*Könyörgés az kemény kísértetben és
lelki harizban.*

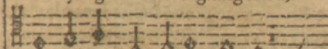
U R Isten én idvőségem,

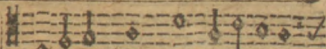
Ejzel nappal kialtoc hozzád,

Könyörgésemet meghalgassad,

Es tekénts meg nagy inségem,

Kegyessen hayts hozzá m füledet,

Erts meg én efedezesemet.

2 Az én lelkem nyavalyáckal
Tellyességgel eláratt, eltölt,
Mint az ki már az sírbe kéfölt,
Es az pokolra alá fal,
Vagy oc ához binte hasonló
Az kinec már kéf az koporfó.

3 Megfosztattam életemtől,
Mint az kiket agyon vertenec,
Kic az halottac közt heverenec,
Kikről már nem emlékezől,
Kic eltemettérvén fekef nec,
Es te kezedből kiestenec.

4 Az koporfoba töl engem,
Bévetél az ferét melységben,
Holott haragod nyom keményen,
Elburitád bégény fejem
Nagy árvized nec habjaival,
Kic rám rohannac nagy zugással.

5 Engem te meg ufáltatal,
Es tölem én esmerőimet
Messe viüd, elhadtac engemet?
Es az tömlörzbe tasítal,
Holott kemény fogságban vagyoc,
Kiből ki nem febadolhatoc.

* * 6 Elkeserőttec fsemeim,
Fájdalom miatt elbadgyattac,
Naponkint Uram téged hívlaç,
Hozzád terjesztvén kezeim:
Halottaknac téfsef czudakat,
Nekic mutatse nagy dolgokat?

7 De föltámadé az halot
Hogy czuda tételec hirdeffe?
Es az koporfoban vagyoc
Ki emlité jóvöltoc?
Es igazságodat az sírben
Ki diczerné vesedelmében?

8 Az fetétben ki esmerné
Az te czuda téteményidet?
Azhol elfelettéc tégedet,
Igazságod ki értené?
De én czac te hozzád üvöltöç,
Minden reggel nekéd könyörgöç.

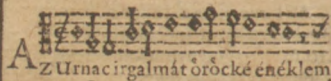
9 Uram miért vetsef engem,
Miért reyted el fsemeidet?
Szegény vagyoc, Eröm elveszet,
Jay melly igen gyötrettetem,

Ez én régi nagy inségemben,
Előrted vagyoc rettegesben.
1o Nagy haragod ream borult,
Nagy retteges engem környülvört,
Es tellyességgel elmeritött,
Mint az árvíz ream todult.
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környülem forog.
11 Te vilfed távol én tolem
Minden efincő barátimat,
Akar mint hívjam rokonimat,
Ninczen femmi hiv emberem.
Régi tárfaim ez inségben
Ifonyodnac jöni előmben.

LXXXIX. Soltar. T. B.

*Tanásza az Sidoknac, az ő nyomorult á-
lapattyokrol, az Istennec elibbeni jótétemé-
nyinec előszómlálásaival egye-
temben.*

A Z Urnac igralmát öröcké éneklem

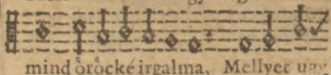
Es hívseges voltat mindenkor hirdeté

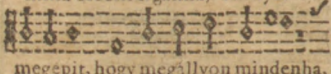
Mert mondom: hogy megáll

mind öröcké igralma, Mellyer egy

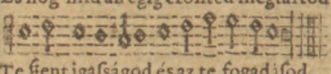
megepit, hogy megálljon mindenha,

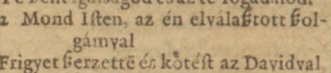
Es hog' mid az égig erőfited megtartod

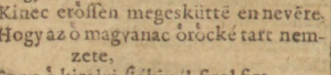
Te űent igaságod és az te fogadafod.

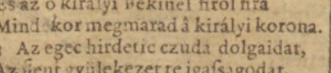
2 Mond Isten, az én elválastott űol-
gámyal

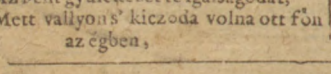
Frigyet űerzetté és kötést az Davidval
Kinec erőssen megeskütté en nevére.
Hogy az ő magyanac öröcké tart nem-
zete.

Es az ő királyi űékinél űrol űira
Mind'kor megmarad á királyi korona.

3 Az egec hirdetic czuda dolgaidat,
Az űent gyülekezet te igaságodat,
Mett vallyon's' kiczoda volna ott űon
az égben,

Ki nagy hatalommal hozzád hasonlo
legeny?

Az erős angyaloc feregében vagyone
Ki ez dicző Urhoz hasonlatos lehetne?

* * 4 Igen rettenetes az űőlseges Isten,
Ötet űéni minden az űent g, ilésekben,
Oh Zebaoth Iűté mindé enged teneked
Te nagy erős Iűté vallyon ki érne veled?
Az te igaságod, melly lakozic te nálad
Solha el nē mulic, de öröcké megmarad
5 Az haborus tenger vagon hatal-
madban,

Főltámatt habjait lenyomod legottan,
Egyiptő orűfágát levágád fegyvereddel,
Te ellensegider elkergetéd erőddele,
Tiéd az men' űs föld, esez űéles világot
Te fundalád, űerzed, és á beűne valokot.
6 Töled czináltator az Eűfac és az Dél,
Hermő, és Tabor hegy nevedtől énekel,
Erős az te karod, hatalmas az te kezéd,
Job karod földindolt, és űéked előtt né-
ked,

Igaság kegyesség háylékodban rád
nézenc, (nec.

Kegyelē és hívsege te űinyed előtt mē-
7 Bodog az nép, az melly teneked ör-
vendez,

Minden dolgát, Urā ez vīűi jo véghez
Fenyesorűzād előtt czecc jarnac merēű-
űen,

Es á te nevedbē örvendez nec űüntelē,
Mert nagy diczőségre őket űolmagaz-
talod (rod.

Es jo téteményed raytoc megűapor-
8 Te vagy ékeűsége az ő erejek nec,
Minden hatalmakat te adtad nekic,
Az te kegyelmedből űarvunkat űöle-
mellyic,

Te töled Ur Isten mi pailunkat vörttic,
Es az mi királyunc á te fegyverednél-
kül,

Oh Izrael Ura, nem lehet fegetségül!

* * 9 Szent végezēűedből mert te egy-
űer űolád,

Az te hiv űolgádnac fenyés látas átal-
Midōn kegyelmednec néki mondal il-
lyen űot:

Eg' űbert valaűtéc, néki adéc hatalmot,
Az én nepem közöl valaűtam én ez
űemelt,

Davidot űolgámat, kit az én űivem
kedvelt.

10 En ötet megkenē űentséges olajjal,
Hogy hatalmas legyen az én kezē által,
En erős karomtól ő oly hatalmat vēűé,
Hog' mindé ellenseg az élē űéni lēűé.

Semmi ellensége erő nem veszen rayta,
 Es a gonosztévő öret né nyomorgattya.
 11 Az ő ellenségét előtte megtöröm,
 Minden gyűlölöit ez földről eltörlem.
 Az én kegyességé és hívségem lesz vele,
 Hogy az én nevemben ő harvat föle-
 mellye,
 Mert én egyic kezét téfem az nagy
 tengerre,

Es az ő jobkezét a nagy folyovizekre.
 12 Es ő illy beféddele föl ostan én-
 nékem:

Te vagy az én atyám és erős Istenem,
 En ötet fölyessem első fölyött fiamvá,
 Es ez egez földön téfő erős királlyá,
 Irgalmamat neki mind öröcké meg-
 tartom,

Es én kötésemet ellene fölnem bontó.
 * * 13 Es én az ő magvat öröcké tér-
 jesszem,

Es királyi fekit jól megerősítem
 Valamig az ég tart. De ha az ő fiai
 Törvényé elhadgyác, és nem engedne
 neki,

En rédel semet hog' ha ők megvetédic
 Paranczolatimat és ha nem követédic:
 14 En veszőmmel őket az ő nagy bü-
 nökért,

Meglátogató, és megfuytó vétkekért:
 De én kegyelmemet ő tole meg nem
 vonffom, (lom,

Es fogadafomat ő neki meg nem más-
 Mert fient kötésemet nem akarom
 megfegni,

Az mit bajam mondott, nem fektam
 visszavonni.

15 Az én befenségemre egyfeer meg-
 esküttem,

Davidnac fölgámnac, nem hazud be-
 fedem,

Hogy az ő nemzete megtart minden
 időben,

Es királyi feki megmarad az öképpen,
 Mint az nap és az hold az égen meg-
 maradnac,

Tiffta bizonsági az én fogadafomnac.
 16 De te megatalád és finte megvetéd

Es nagy haragodat kenőttedre öntéd,
 Szolgádnac kötéseit te finte megútálád

Ekes koronáját az földre letapodád,
 Falait eltöröd elrontád erősfégit,

Tövből kihányád fép ekes épületit.
 * * 17 Az utonjáróknac őt sákmány-
 ul hagyád,

Es ő fömfédídnac nevétségül adád,
 Ö ellenségénc fölemed kezeket,

Es megvidamítád gyűlölöi feyeket,
 Az ő fegyverénc élit hegyit elvöved,
 Es öret az hadbá egyfálné fé segétéd.
 18 Mindé ekéségét névénc eltörled,
 E királyi fekit az földre levetéd,
 Es megtrövidétéd napját ifjuságánc,
 Nagy fegyen gyalázat ő rea burulanac.
 Mig leyted el magad? Öröcké harag-
 folé,

Haragodnac tüze mid éltig gerjedezé?
 19 Gödold meg elténc ő zovid idejét,

Hijaban ferfedé mind az embereket?
 Kiczoda az ember az ki halált ne láfó?

Es az koporföböl elkjifabadulhafon?
 Uram hol vagyon most az te régi kegy-
 elmed,

Kiról az Davidnac töl eskütt igéretet?
 20 Gondold fölgádnac nagy gyalá-
 zattyokat,

Es hogy fe népeknecc ifonyu fidal-
 mát

Keblemben hordozom, kic tégedet
 boföntnac,

Gyalázván nyomdokát fölkenött ki-
 rályodnac.

Diczőség tenécd, és áldafsál Ur Isten,
 Kite minden néptöl mondafséc, Amen

Amen.

XC. Soltar T. B. 78.

Tanúság ez életnecc meggöndölattyárol.

Az LXXVIII. Soltar notájára.

TE benned biztunc eleitöl fogva
 Uram? téged tartottunc haylé-
 kunknac.

Mikor meg semmi hegyec nem voltanac,
 Hogy még sem ég sem föld nem volt
 formálva;

Te völtál és te vagy erős Isten,
 Es te megmaradsz minden időben.

2 Az embereket te meghagyod halni,
 Es ezt mondod az emberi nemzertnecc:

Legyetecc porrá, kic porból löttetecc,
 Mert ezer estendő előtted anni,

Mint az tegnappnac ő elmulása,
 Es egy éy nec rövid vigyázása.

3 Kimulni hagyod őket olly hirtelen,
 Mint az álom, melly elmulic azontöl,

Mihelt az ember fölszerken álmából,
 Es mint az zöld füvezcke a mezőben,

Az melly nagy hamarsággal elhervad,
 Reggel virágzik s' estve megfárad,

4 Midön Uram haragodban verfi min-
 ket,

Ottan meghalunc és földre leesünc,
 Az te kemény haragottul rettegünc,

Hogy ha megtekinted nagy büneinket,

Titkos vétkünket ha előhozod,
Es fined eleiben állatod. (nec)

* * 5 Haragod miatt napja életünk-
Menten elmulic olly hirtelenséggel,
Mint az módott fót elragadgya az fel.
Az mi napinc kiket nekunc engedtec,
Mint egy herven estendei idő,
Hogy ha töb tehát nyoltzvan estendő.

6 Es ha kedves voltis valamennyere,
De többire volt munka es falydalom,
Elkel éltünck nec minden ékessége,
Elmulic mint az árnyéc es az álom,
De ki érti az te haragodat?

Czac az, az ki féli hatalmatod.

7 Tanits meg azert minket kegyel-
meslen,

Hogy rövid voltat életünknec értsüc,
Es e fességgel magunkat vifeilyuc,
Oh Ur Isten fordully hozzanc ismétlő?
Mig hagyod hogy éltünec nyomorogjő?
Könyörüllymar az te szolgaidon!

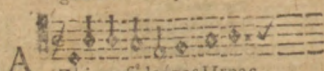
8 Tölts bé minket reggel nagy irgal-
maddal, (ket.)

Hogy jo kedvel vigyüc véghez éltün-
Ne terheltetsüc forgalmato fagyal.
Vigaztally minket, es adgy könnyeb-
Es haragodat fordíts el rolunc, (séget.)
Mellyel régulta ostoroztatunc.

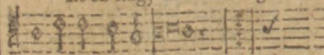
9 Szolgaidon látassad dolgaidat,
Diczösegedet ezeknec fiaim,
Add értenünec folséges hatalmatod:
Mi kegyes Urunc, oh irgalmas Isten!
Minden dolgunkat birjad, forgassad,
Kezeinc munkait igazassad.

XCI. Soltar C. M.

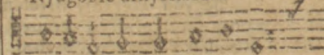
Vigaztalas az veszedelemben.

A Zki az folséges Urnac
Es ez nagy hatalmatsagnac

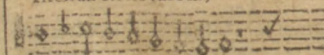
Lakozic otalinaban,
Nyugosic arnyekaban.

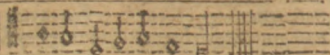
Es illyen nyilván mondhattya:

Isten az én kővarom,

Ö életm nec otalma,

Es czac ő benne bizom.

2 Az vadassnac ő töörítől
Téged megment féltedben,
Az hamis nyelvec mérgetől
Megotalmaz kegyessen.

Téged ő kedves farnyával
Takargat es befedes,
Es az ő igazsággal
Mint páival védelmez.

3 Nem leszen neked félelmed
Eyjeli irtozástól,
Szived nappal meg nem ijed
Az röpülő gyors nyiltól:

Nem árt néked semmiképpen
Az eyjeli döglelet,
Az halalos dög delfinben
Néked semmit nem tehet.

4 Ha te mellőled egy felől
Ez ren elefínnekis,
Es tiz ezren job kéz felől
Nem árthat néked mégis.

Sőt meg nézelled kedvedent
Őket semeid előtt,
Mondván: ő érdemec serént
Ez vesfel raytoc előtt.

* * 5 Somma serint, az Istenben
Vetem hiedelmemet,
Az ki ül az magas helyben,
Ebben vesd reimeségedet:

Es semmi kár teged nem ér,
Sem nem esel vesfelben,
Es minden gonos hátrater,
Házad fele sem megyen.

6 Mert az ő bent angyalinac
Megparanczolta nyilván,
Hogy teged otalmazzanac
Minden te utaidban:

Ez ec tegedet nagy fépen
Ő kezekben hordoznac,
Hogy láb ad ne üsd az kőben,
Olly hiven igazgatnac.

7 Oroslanon es sárkányon
Minden kár nélkül járhatf,
Oroslan kölkön es kigyon
Lábaiddal rapodhatf,

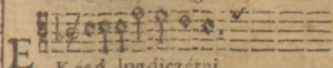
Mond Isten: őtet megtartom,
Mert engem fiyból seret,
En őtet megotalmazom,
Mert diczeri nevemet.

8 Mihelt hiv könyörgésében,
Őtet menten segetem,
Vele lessec bukásában,
Kiből hamar kivásem.

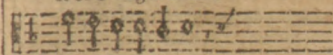
Es nagy diczóságé ötet
Emelem, magasztalom,
Es az én fejedelmemet
Önéki megasztatom.

XCII. Soltar S. B.

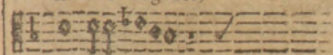
Háláadás az Istennek gondviseléséről.

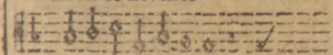
K esd log diczérni

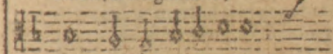
Uram f segedet,

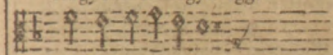
Es az te nevedet

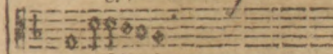
Enekyel magasztalni,

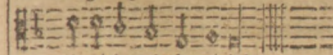
Hogy ember áldgya reggel

Te nagy jóvoltodat

Es igazságodat

Diczérje minden éjjele.

2 Lantban és hegedőben,
Es szép cimbalombokban,
Hangos citerákban,
Diczértéssel zengésben,
Dolgaidon örvendea
Hatalmadat látván,
Kezednecz udáján
Örömben éneklec.

3 Soc és nagy czudálatos
Te czelekedeted,
Mélség bölcseséged,
Befédéd drágálatos:

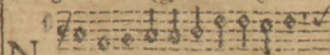
Ez dolgot az estelen
Egy falné sem érti,
Es meg sem tekinti
Hogy ez miképpen legyen:
4 Hogy az gonofoc nonec
Mint az fű az mezőn,
Virágoznak fűpön
Az soc istentelenecc.

Hogy öröcké eszenec
Az vesfedelemben,
Te nagy öröc Isten

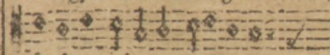
Fölötte mindeneckec.
* * 5 Mert im az hitetlenec
Az te ellenséged,
Minden gyűlölöid
Szörnyűképpen elvesz nec.
Szarvamat fölemedel
Mint az Egybarvúnac,
Hogy én vigadhassac
En Istenem te benned.
6 Megkenic én fejemet
Zöldellő olajval,
Hogy diadalomval
Lassam ellenségit.
Végre én faleimmel,
En ellenségitről
Es gyűlölöimről
Uy hírt halloc örömmel.
7 Virágoznak az hiyecc,
Mint az szép palmafacc,
Es mint az cedrus fac,
Kic az Libanon főnecc.
Es az Ur hayekában
Ez ec plántálatnac
Szépen virágoznak
Az Isten tornarzában.
8 Hogy ha megöfűlnekis,
De mindazonáltal,
Nagy faporasaggal,
Gyümölcsöt hoznac mégis,
Hogy igazságát híven
Mindeniirt hirdesec
Az én Istenem nec,
Kiben hamisság ninczen.

XCIII. Soltar C. M.

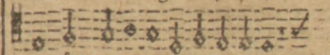
Vigasztalás az kezetlen Urak ellen.

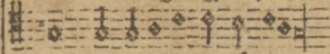
Agy hatalommal regnál az Isten,

Öltözvén fölséges erejében,

Ez föld kerekseget úgy helyhetec,

Hogy mozdulása nem lesz nekie.

2 Az te féked kezdettül fogványolt,
Istensed öröcké orfágot,
Az folyovizec erőssen zugnac,
Az magas haboc igen harfágnac:

3 De bár az tenger zugjon erőssen,
Es az haboc hánkodgyanac főnyen:
De ök mind semmic az Isten ellen.

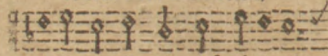
Mert ő hatalmas az magas menyben,
 Uram még marad az te mondasod,
 Mert ő hívség az te tudományod,
 Vázadnac fientség ő ékessége,
 Kinec ő rőcké nem leszen vege.

XCIII. Soltar T. B.

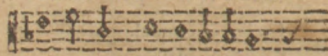
Könyörgés az, kegyetlenec ellen.

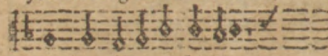
Herős bossí uallo Isten,

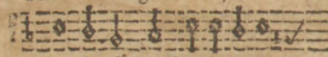
Ki bününkért büntetű erőssen!

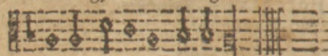
Jelents meg már hatalmadat,

Mind ez világnac bírāja,

Tamadgy föl, add meg valoba

Az kevélyeknek jutalmát.

2 Miglen marad ez büntetetlen,
 Mig fuvalkodnac, fel kevélyen
 Az gonofű istentelenec?
 Mig él nec illy vigafsággal,
 Es az ő gonofségockal
 Vallyon meddig diczeked nec?
 3 Uram az te népedet rontyác,
 Örökségedet hanyargattyác,
 Minden irgalmság nélkül
 Özvegyet árvat megöl nec,
 Szegény jövevént elyefű nec,
 Még ezt mondgyác fiéntelenül!

4 Az Isten ez dolgor nem láttya,
 Az jácob Istene nem tudgya
 Az miket mi szerűnc mostan.
 En czudaloc ti raytatoc,
 Hogy illy oktalanoc vattoc,
 Hánytatoc meg magatokban:

5 Az ki az fület teremtetete,
 Es az látó szemet szerzette,
 Hogy nem látna sem hallana?
 Az pogányoc büntetője
 Egyebet hogy ne büntetne,
 Ki maft tanit, hogy ne tudna?

* * 6 Az Isten minden fiivnéc titkát
 Jól tudgya minden gondolattyat,
 Hogy sem mire kellőc láttya.

Bodog az kij te igazgatű,
 Es törvényedre tanitafű,
 Es kinec yagy oktaroja,
 7 Hogy ha gonofű leszen dolga,
 Es érkezc haborusága,
 Mindent elű enved czendefű fen,
 Miglen az istentelenec
 Vermet koporfor kékűt nec,
 Hol ő rőm: ben vég leszen.
 8 Mert nem hadgya Isten ő népét,
 El nem feleyti ő rőckeségét,
 Sőt vagyon rayoc nagy gondgya.
 Es midon ideje elű,
 Mindent igazán itelű,
 Es az híveket megtartya.
 9 Ki ment az gonofűt meg engem,
 Es ki támad föl én mellettem,
 Ez gonofűt vő nép ellen?
 Há Isten nem őrzött volna,
 Már régen megholtam volna,
 Es most fekűnném az sírben.
 10 Midon mondom: In eikell efnem
 Legottan megfegetű engem
 Te nagy irgalmságodbol,
 Mikor nagy bánatban volnéc,
 Es fiivemben kefergenéc
 Megvigasztal azontol.
 11 Iteletedhez hogy férhetne,
 Az Istentelenec törvénye,
 Kic jot hamisra fordít nac?
 Nagy sereggel őf vegyűl nec,
 Hogy az igazat megöllyéc
 Es aratlan vért ontfanac.
 12 De én czac az Istenben bizom,
 Ő énnekém erős kőváróm,
 Es ez őket megbünteti,
 Az ő sűmtalán bűnekért,
 Es gonofű teteményekert
 Az Isten őket elyefűti.

XCV: Soltar T. B. 24.62.111:

*Intés az, Isteni dicű ereire, és szűfoga-
 dásra.*

Az XXIII. Soltar notájára.

Terce őrvendgyűnc mindnyájan
 Az Urban mi kűsűklánkban,
 Vigadozzunc sűp énekeekkel,
 Mennyűnc sine eleiben,
 Es magasztallyuc kegyefű fen
 Őrvendunc dicű ereiteckel.
 2 Mert ő az hatalmas Isten,
 Es nagy király mindeneken,
 Ő az fejedelmek nec Ura,
 Ez egefű föld nec melségét
 Es az hegyeknek erejét,

Hatalmas kezében foglallya.

3 Úyé az tenger, az mellyet
Erős kezével teremter,
Az báraztis ő szeré sűpen,
Az Urnac jer imátkozzunc,
Néki térdet fejet haytsunc
Az ki minket teremteret bölczen.

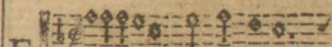
4 Mert ő Istenünc és Urunc,
Mi pedig juhái vagyunc,
Ő legeltet minket, mint nyáját,
Lágyítsátoc fiveteket,
Hogy ha hivand ma titekét,
Legottan hogy halljátoc favát:

5 Mint az Meribánál régen,
Es az Massá pusta helyén,
Mond Isten: Az népec mint jártac,
Holott az ti eleitec
Engemet megkisérttörtoc,
Ez czuda dolgaimat lattac.

6 Hól negyven estendeiglen
Engem b ulitottac sűrnyen
Az ő kemény természetekkel,
Mondécvégre: Imé ezec
Gonofságokban elmenne,
Az én ősvényem nékie nem kel.
7 Kiért rajoc megharagvám,
Hogy tölócigy bűsfontatám,
Mivelhogy ok meg nem terénec,
En megesküvém nékiec,
Hogy soha őroccké ezec
Nyugodalmomba bé nem menneec.

XCVI. Soltar. T. B.

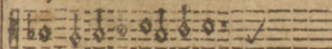
Intés az Isteni diczéretre.

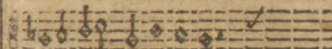
E nekellyetec minden népec

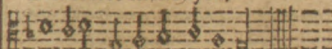
Uy éneket az Ur Istennecc,

Ez földén ő néki minden

Diczéretet énekellyen,

Jovoltat hirdeffe mindennecc.

2 Az pogányoc közt diczőségét
Hirdelsétecc jó tétemenyét
Mert nagy és erős az Isten,
Hát inkább tisztellye minden,
Hogy nem mint egyéb Istenecket,

3 Az pogányoknac soe Istenőc
Merő balványoc ha megnézzőc,
De Isten mennyet teremte,
Nagy hatalom jár előtte.

Minden dolgai fölségesőc.

4 Nagy diczőségét láttya minden
Az ő tiszteletes sűnt helyén,
Jertec tehát minden népec
Adgyunc hálát az Istennecc,
Mert nagy az ő diczőségében.

5 Az Urnac diczőség adafsée,
Es az ő neve diczértelée,
Adgyunc ő néki hálakot,
Minden kedves ajandékot
Kapui előtt sűnt helyénecc,

6 Jer miennyünc az Ur eleiben,
Es imádgyunc figyelmetelén,
Templomában sűntségénecc,
Töle mindenec fellýenecc.
Ez egész föld kerekésében.

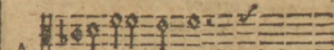
7 Ne reysétecc az pogányoktól?
Hogy ez nagy Ur Isten, orbágot,
Ez földet megerősíti,
Hogy ne lehessen eseti,
Népét itéli igazságbol.

8 Őrüllýon az ég hangofsággal,
Az föld őrvendgyen vigasággal,
Az tenger zugjon, az mezo
Zengedezzon és az erdő,
Az Ur előtt nagy háláadással.

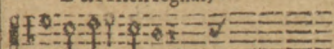
9 Az Isten eljó törvéntenni,
Es ez földön mindent itélni,
Ez világot igazsággal
Az népeket tisztasággal
Itéli, s' az jokat megementi.

XCVII. Soltar T. B.

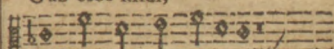
Intés az Christufuac tisztelére.

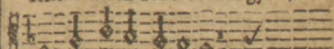
A Z Ur Isten regnal,

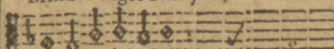
O az erős királ,

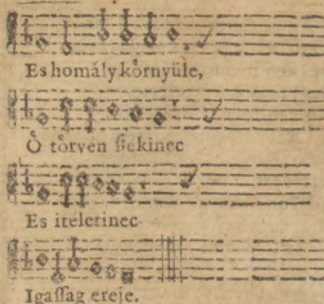
Kin mind ez föld őrvendgyon,

Minden figet őrüllýon,

Földő áll előtte,

Es homálykörnüle,
 Ó törven bekinec
 Es ítéletinec
 Igasság ereje.

2 Tűz megyen előtte,
 Mellyel ellensége
 Szörnyen megégettetic,
 Es hamuvá tetetic,
 Hírec sem lesz soha,
 Az ó villámása
 Ez egész világon,
 Az föld fel ha láttya.

3 Az Isten finénc
 Előtte az hegyec
 Mint viasf olvadnac,
 Mert Ura ez világnac,
 Hirdetic az egec
 Minden féle népnecc
 Az ó igasságát,
 Es nagy dicző voltát
 Az ó hatalmának.

* * 4 Hát pironkodgyanac
 Kicbálvánt imádnac,
 Es tisztelnecc képeket
 Kikre vetic síveket,
 Ti minden Istenecc
 Otet tisztellyetec
 Alván feki előtt,
 Kit az Sion hallott,
 Es örült ez hírecc.

5 Uram az Judanac
 Leányi vigadnac
 Diczerven ítéleted,
 Mert magasan folyvéd,
 Az te diczőségöd
 Minden népecc fölött,
 Minden isteneknél
 Föllyeb emeltetél,
 Nagy az te fölségöd.
 6 Ti Isten feretöc
 Gonoszt gyűllyetöc,
 Hamis czelekedetben
 Hogy résetec ne legyen,
 Mert az ó fölgáit
 Megmenti híveit
 Gonosoc kezékből,
 Ó nagy erejéből

Megtartya népeit.
 7 Szentihez világat
 Nyuytya nagy irgalmát,
 Es az tífista sívöcc
 Töle örömer nyernecc,
 Szent hívec ez Urban
 Örüllyetec vigan,
 Es az ó fientsegét
 Diczőségec nevét
 Aldgyátoc mindnyájan.

XCVIII. Soltar. T. B. 66.118'

Intés az Christusanac diczeretire.

Az LXVI. Soltar. notajára.

ENekellyetec uy éneket
 Az Ur Istennecc örömvél,
 Mert nagy czudakat czelekedet
 Erős karja erejével.

Mivelünc az ó idvöségét
 Kétségnélkül megertete,
 Igasságát és kegyefségét
 Minden népnecc kijelenté!
 2 Meggondola irgalmasságát,
 Es kegyefségét tekinté,
 Es az ó nagy hívséges voltat
 Az Izraelhez téríté.

Az nekünc küldött idvöségét
 Ez egész föld kereksegen
 Nyilván meglátta minden nemzer,
 Öryendgyen hat neki minden;

3 Örüllyetec és vigadgyatoc,
 Mondgyatoc fűp enekeket,
 Cimabalmockal hangiczálllyatoc,
 Zöndítsetec hegedüket;

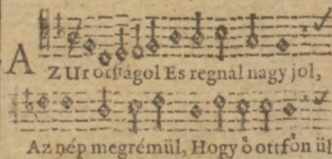
Az trombitákat fujátoc meg
 Ez király előtt zengjetec,
 Czendüllyetec zudullyatoc meg
 Tengeren földön mindenecc.

4 Az Ur előtt az folyovizec
 Örvendezzenecc mindnyájan,
 Az magas hegyec az Istennecc
 Tapfollyanac vig voltokban.

Mert imé eljő törvent tenni,
 Megitel ez földön mindent,
 Mind ez világot jól rendeli,
 Az tífista igasság ferent.

XCIX. Soltar. T. B.

Intés az Urnac diczeretire és imádására.

AZ Ur ottágot Es regnal nagy jól,
 Az nép megrémül, Hogy ó ottfön ül

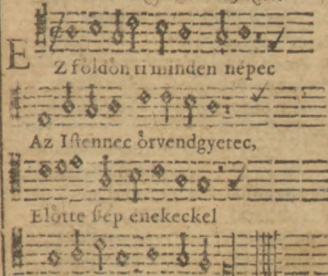

2 Nag az Ur Isten
Ö erejében,
Az Sion hegyen
Minden népeken
Vagyon hatalma.
Ör minden aldgya,
Mert nagy az ő neve
Es diczó fensége.
3 Ez erős Urnac
Mint jó királynac
Nem kell hamiság,
Czac kell igaság,
Jó íreletör
Az Jacobval töt.
Kit ő igen feret,
Mint valasztott népet.
4 Istent aldgyatoc,
Magasztallatoc,
Haylatoc térdöt
Samolya elöt,
Mert az fenséges
Aron és Moses,
Az ő fent papjai
Könyörgöttec nekü:
5 Es az Samuel
Könyörgésével
Istent keresé
Nagy búkségébe.
Es kéresekben
Meghallá Isten,
Megadá nekic
Az mit tőle kértc.
6 Fön az főlhőben
Öslop képében,
Ököt vezétlé
Az pusztá helybe,
Kic ő törvényet
Es fent igéjét
Hiven megöriztéc,
Frigyét kedvellettéc.
7 Meghallád Isten
Ö kérésekben,
Hozzájoc térél
Es megendegél
Kegeységedből.
Dehogy bünökből

Ök ki-nem térénecc
Mebüntetténecc,
8 Aldgyatoc ötet
Mint Istennünket,
Térdet haytlatoc
Es imadgyatoc,
Az Sion hegyén
Ö lako helyen,
Diczértetecitien,
Mert fent az Ur Isten,

C. Soltar T. B. 131-142.

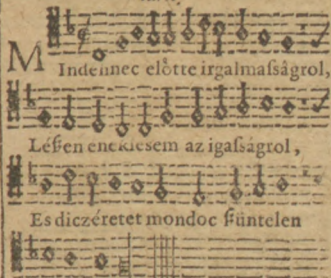
Háladási lelki jó réteményekért.

Szolgallyatoc öt vig szívvel.
2 Tudgyatoc hogy ez az Isten
Ki minket réremtetett bölczen.
Es mi vagyunc ő népei,
Es ő nyájának juhái.
3 Ö kapuin mennyetekbe,
Hálát adván szívetekbe.
Jer mennyünk bé tornáztiban
Néki nagy hálakot advan.
4 Mert nagy az ő kegeysége
Es megmarad mind öröcke,
Es az ő fent igasága
Megall, es el nem fogy soha.

CI. Soltar. T. B.

*Fogadása Davidnac az ő országlá-
sárol.*

Neked Isten,

2 Okofsággal jároc minden utamban.
Miglen eljössz ez országot rám bizvan,

Hogy házamat hiven vezérlhessem,
Igyekezem. (vellőc,

3 Semmi gonofs dolgot én nem ked-
De minden gonofsul elöt gyüölöc,
Ezekre semmiképpen nem vetem
Az én femem.

4 Az hamis fivő távol mennyen tölé,
Az gonofs emberhez né léssen kedvem,
Nem jön az czalárd ember előmben
Semmi helyen.

5 Ki ö feleit titkon rágalmazza,
Annac nálam nem léssen maradása,
Az fuyalkodo keyélt előttem
Nem ftenvedem.

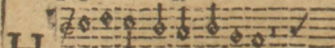
6 Az én femeim azokra nézzenec,
Az kie ez orfágban igazán élneec,
Nálam czeclakjanac, s' hiv foigac
Szolgállyanac. (kel,

7 Az czalárd ember soha nékem nem
En házamban annac nem adatic hel,
Az hazudozo femcim elől
Távol keröl.

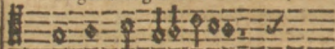
8 Jo reggel kiürtom az gonofsakat,
Eltörölöm ez földről az hamissakat,
Az Isten városát megtrítom,
Tifrán tartom.

CII. Soltar T. B.

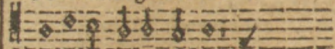
*Könyörgése az Sido népnek az Babyloniai
fogságból való megszabadulásért.*

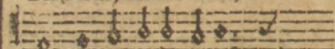
Algasd meg Uram kérefem,

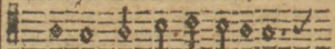
Tekents meg esedezésem,

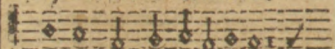
Beszédem jusson hozzád,

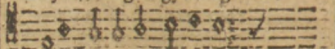
Ne röyts el tőlem ortzád,

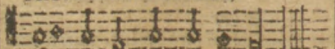
Hayts én hozzam te füledet,

Enyhihs meg nagy inségemet,

Midön kialtoe Ur Isten,

Sicis, halgals meg kegyessen.

2 Mert napjai életemneec,
Olly hirtelen elkeléneec,
Mint az füst és az para,
Es mint az tüzhely pora,
Minden czontom ugy elfárat,
Szivem mint az fü elhervaty,
Ugy hogy az én ételemet
Elfeleytem kenyeremet.

3 Bőriöm czontaimhoz ragatt,
Keferves siralomom miatt
Ez ifonyu inségben,
Ollyatén löttem finten
Mint Pellican az puftraban,
Siralmas kialta simban
Ollyá löttem mint az bagoly
Ki az kietlenben huhol.

4 Ollyan vagyoc minduntalan
Mint veréb az eszterhaban,

Az melly egyedül maratt,
Ellenségream támatt,
Gyaláznac engem naponkint,
Es kie boffontnac oránkint,
Ha kinec vefelt kívannac,
En rólam példát formálnac.

* * 5 Porhamu nékem kenyerem,
Mellyet ételgyanánt efem,
Italom könyveimmel

Elegyittem, mint vízzel
Az te nagy haragod miatt,
Kinec tüze ugy föllobbatt,
Hogy engemet fölemélne
Es ifimét az föld hőzütél.

6 Az én időm im elmuléc,
Mint az árnyéc elenyéséc,
Minden tessem elafa,
Mint az lekafált féna,
Az melly meg nem élled többé.
De te megmarads öröcké,
Es az te emlekezeted
Mind öröcké megtart hired.

7 Azert kelly föl oh Ur Isten,
Haragod ne gerjedezen!
Sion városát fhandmeg,
Es neki kegyelmezz meg,
Mert már im az idő eljött,
Es az melly már fokat késött,
Jelen vagyon az az óra,
Hogy dolga fordollyon jóra.

8 Hogy az te foigaid végre
Öfvegyülvén ez fent helyre,
Elpustult kör rakásit,
Kedvellyéc épülesit,
Es oftan az pogán népec
Uram, nevedet rettegiéc,
Ez földön minden kiralyoc
Megvallyác hogy te vagy uroc.

9 Mert az Ur jól megépeyte
Az Siont megékeséyte,
Es diczöseget itten
Megmutatá ifinetlen,
Az nyomorultac panaszát,
Meghaltatá nagy firalmát,
Kéréfeket meg nem veté,
Söt kegyelmessen tekinté.
* * 10 Ezt ember hivenfölrja,
Hogy megmaradgyon mindenha,
Legyen emlékezete

Nemzserégtől nemzetre,
Hogy az jövendő nemzetec,
Kic még ez földre fületnec
Az menybéli Istent áldgyác,
Ez dologért magasztallyác.
11 Hogy alá néz onnan fellyől
Az ő magas sventhelyéből,
Az menyből alá nézél,
Ez földre letekintél,
Hogy meghallja kéréfeket
Az foglyoknak inségeket,
Es azokat ő megtartsa,
Kiket íteltec halálra.

12 Hogy sient neve az Istennec
Az Sionban diczértéséc,
Es az Jerusalembec
Aldalséc diczösege,
Midőn az népec léregeben
Ösvegyülne ez sient helyben,
Az királyokis itt lesne
Es foglálnac az Istennec.

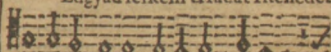
* * 13 Leveré az én erőmet
Ez utban, Es életemet
Megrövidité, Es én
Igy szóléc keserveffen:
Ne hagy elyefnem Ur Istent
Eletemne közepiben,
Mert mind öröcké megvadnac
Eftendeid elnem fogynac.
14 Ez földet te teremtetted,
Es ecképpen helyheztetted,
Czac te kezéd munkája
Az Egnec alkotványa.
De ezec mind elvesztendők,
Uram, te megmaradsz, De ők
Mint az ruha, mind elkopnac,
Szepségekben meg nem álnac:
15 Es midőn Uram akarod
Ököt úgy elváltoztatod
Mint az elyifelt ruhat,
Az melly tetul megfakat.
Te vagy az ki régen valál,
Voltod változás nélkül ál,
Te eftendeidnec vége
Nem leszen soha öröcke.

16 Azert az te foglaidnac
Fiai megfaporodnac,
Es megmaradnac végig,
Az az, örök időkig,
Az néked fogláló hivec
Es egész ő nemzetségec
Megálnac és megmaradnac,
Es öröcké el nem fogynac.

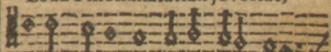
CIII. Soltar C. M.

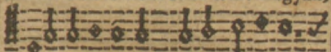
Hála adás az bűnec megboczánt-
tyáért.

A Adgyad lelkem Uradat Istenedet

 Mind én be nem diczerje sient nevet,

 Es az ő mondhatatlan jóvoltát,

 No diczerd lelkem és az Urat áldgyad,

 Feledékenségben elne halgassad

Ó jo tétéményinec jóc voltat.

2 Adgy halát ennec, az ki bűniedet
Megboczátyta, gyógyitya sérelmidet,
Kiment minden nyavalyádból hiven,
Es életedet veseltül megmenti
Az halál veszedelmitől megörzi,
Irgalmával megkoronáz sient.

3 Ki életedet kegyessen táplállya:
Az mi fádnc kell, bévfeggel megadgya
Mint az Sajt megifjét és megujjét.
Es az kic méltatlanságot svenyednec,
Azoc tőle kegyessen megmentétnec,
Hozzájoc nyuytya az ő jókedvét.

4 Ó utait megmutatá Mofesnec,
Azonképpen az Izrael népénec
Megjelenté nagy czudá dolgait,
Mert ő irgalmac, kegyes és kegyelmes,
Nagy türethető, jo, hiv, és engedelmes,
Haraggal nem terheli foglait. (tatic,

5 Es hogyha bűnünckel ő megbán-
Néha kegyelme tőlunc megvonyatic,
De nem haragfic reanc öröcke,
Es nem olly hirtelea pöröl mi velünc,
Né büntet a mi bűnünck sient beünc,
Olly haylando ő az kegyelemre.

6 Ugy fölépíti azokhoz irtalmát,
Kic ötet szeretic, felic hatalmát,
Melly magas az szép ég ez föld felet,
Minden büntincket mi tölünc olly
messze

Ó elforditya szinte mint melly messze
Az napkelettül az napenyéset.

* * 7 Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Óis azokhoz igen engedelmes,
Kic őt igazán felic, tisztelic. (tunc
Mért jól tudgya melly gyarló a mivel-
Es hogy mi olly romlott emberec va-
gyuc,

Mint az por, melly az féltül hintetic.

8 Ember életi az fűhöz hasonlo,
Főlnő, és zöldül, de hamar elmulo,
Mint az gyenge virág az sük mezőn,
Mellyet mihel meg fuval a meleg fél
Elhull és hervad, ékessége elkél,
Ember né tudgya hol volt s' hova lön.

9 De az Ur kegyelme öröcké megál,
Azokon kic őt felic igazsággal,
Es síról fira terjed irtalma.

Azokon kic megtartya ő kötését,
Az kic gyakrā megéléytic törvényét,
Es azoc serint járnac mindenha.

10 Az Ur a ménybē helhezette fékit,
Kiben gyakorlyá igaz itéletit.
Országafa ki hat minden tendre.

Isten angyali áldgyatoc az Urat.
Ti erős lelkec, kic ő akarattyat
Tévitoc, és jártoc ő kedvere.

11 Diczéjétec őt minden ő feregi,
Kic az mennyekben szolgáltoc ő neki,
Es kic őrzitec fent akarattyat.

Áldgyatoc az Urat minden állatoc,
Ó nagy birodalmat magaztallyatoc.
Áldgyad lelkem öröcke az Urat.

CIIII. Soltar. C. M.

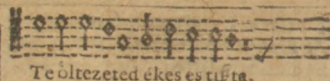
*Diczéret az Istenec teremtet dolgokrol
és mindeneknek szép rendiről.*

Aldgyad lelkem az Urat és tisz föld,

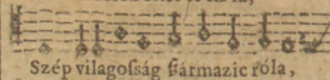
Diczőségével rakva meny es föld,

Az te fölséged Uram nagy és erős,

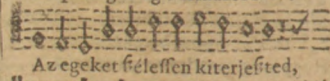
Az te ékességed nagy szép es fenység,

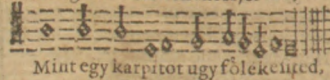
Te öltözeted ékes es tiszta,

Szép világozáság sármazic róla,

Az egeket féleffen kiterjeszted,

Mint egy karpitot ugy fölekedteted,

2 Az vizet környüled mint kamarát,
Elfőlakottad mint szép palotát,
Az felhőkön ug' járt mint egy szekéré,
Az félec sármnyokon hordoznac szépé,

Angyalidat fébes sílle tesőd
Mint s' aguldo pasfokot kiküldöd,
Mendörgés, rüz láng, villamas előtted,
Mint kefi szolgaid ugy fűgüec te tőled.

3 Az föld fundamentomat megvetéd,
Az mellyre erőssen helyheztetéd,
Hogy azon mindenkoron megállana,
Es helyéből soha ki ne mozdolna,

Ki az előt az nagy mélségekben,
Vizzel mint ruhával volt elfődven,
Az nagy vizec ő rayta folyüül folytac,
Kic a nagy hegyec kennis fellüül multac.

4 De mi helyen te megfeddéd őket
Megfutamanac fedded előt,
Hog' megballac menydörgéséd te főd-
Az földöl siervén elfaladánac: (nac,

Az nagy hegyec fölemelkedénc,
Es az mél völgyec mind kitezénc.
Minden megtartya ő tulaydon helyét,
Mellyet fölséged nekic engedet.

* * 5 Hatarat a nagy tenger megtartya,
Azt femmikeppen által nem hágja,
Hogy többé ez fölemelkedett földec
Ó vize miatt el ne merüllyec,

Az kütfejeket az szép völgyeken
Te fölséged rendelte nagy szépen,
Az patakoc kic innen kiczordulnac,
Az hegyec között zégedezve folynac.

6 Arra hogy az mezőn járo barmoc,
Es az erdőn lako vad állatoc
Ez vizekben, es ez szép kütfejekben
Igyanac es meguyjullyanac szépen.

Ez helyen ember hall ékes zengéit,
Egi madaraktul szép énekléit,
Az kic az hives zöld agakon ülne,
Es gyönyörúségeffen énekelne.

7 Az nagy hegyeket te onnan felől
Megnedvelsited az magas égből,

Hogy az te jó bővséges kezeiddel
Es földet betöltted szép gyümölcsze-
kel.

Es az baromnac fénát adf béven.
Kiket teremtett fellel az réten,
Es ő munkája által az embernecc,
Füvet és buzát adf ő életincc,
8 Vigasagra bort adf embernecc,
Es kenyert adf, kitől erőfőgydec.
Olaytis bőven engedf őnékie,
Hogy az ő fine fípen fényléc tőle.

Te megöntözöd az élőfakat,
Es az fípen nevendéc cedrusfokat,
Kiket az Libanus hegyen ültettél
Megnedvesítet fípen hafinos elsőkel.
9 Holott az madarkác fefket raknac,
Es kiköltésre fefíkekben toynac,
Az eferagis ő fefkét ott rakja,
Az jegenyé fakon vagyon vaylelkja,
Az magas hegyeken az vadkeczkécc
Es az fírfafóc helyet keresnecc,
Az kőfíklác kőfítlaknac a parkányoc,
Az hőrczőkőknec ott az ő barlangjoc.

* * 10 Az holdat helyheztetted az é-
gre,

Hogy az efitendőt őfífa refíekre
Tudgya az fényes nap hol kell lemeñi,
Es tudgya utát oda vezérteni.
Te fíerzetted az nagy fetétséget,
Hogy megválasfífa naptul az éyjet,
Es etzaka az erdei fóc vadac,
Az ő barlangjokból elő ballagnac.

11 Azonkeppen az oroflan kőlkécc,
Az Ur Iftentől értel keresnecc,
Orditnac az prédára éhség miatt,
Hogy megtólthetséc az ő éh gyomro-
kat,

De mihelt az fényes nap fölvirrad,
Kiki mind ő barlangjába falad,
Es ott lefínecc és fekefínecc czende fífe,
Miglen ifínetlen fetér estve lefífen.

12 Az ember reggel fölkel idejen,
Es tífí fíerint munkara megyen
Szantoföldre, retre, kertben, fölőben,
Es ott munkalodic mind efsveiglen.
Uram mely nagy az te bölczeséged,
Es bölczeséges czelekedeted!

Nagy dolgaidnac Uram ninczen fíama,
Kikkel mind es föld kereksege rakva.

13 Ha megondoltatic az nagy tenger,
Meg nein fíamlálhatva ott az ember
Az halakot és az fóc állatokat,
Külömb formakbá aprót és nagyokat.
Azon emennecc az fóc nagy hajoc,
Az nagy cethalac néncac állatoc,
Kiket arra fíerzettel az tengerben,

Hogy ők ott játzodgyanac jokedvek-
ben.

* * 14 Minden állat Uram te read néz,
Szemeit emelvén felségedhez,
Eledelt adf nékie ő idejekben,
Elődben gyűlnecc néked efedezven.
Es te mind meg elégited őket,
Ha megnyitod bevéséges kezedet,
Nem lefísen fenkinecc lemmi fíüksége,
Mert te jól tudod kinecc mi fíüksége.
15 De ha elreyted ortzádat tőlec,
Megrettennecc és ottan ledőlnecc,
Ha lehelletit megvonfíod azoknac,
Ottan elhulnac és pórra változnac.
De ha rájoc lehellef ífímetlen,
Legottan mind megéllenedec fíepen,
Mert te tőled ők meglevencednecc,
Es te meguyjéted fíinét ez földnecc.

16 Az Urnac legyen őtóc tífítfísecc,
Es ővé legyen minden diczőség,
Őrül az Ur ő czuda dolgaiban,
Gyönyörködíc teremtett állatiban.
Tekintésétül ez föld megrémül,
Es az ő haragjátul megrendül,
Réfíketvén az nagy hegyec fíűfíelő-
gnec,

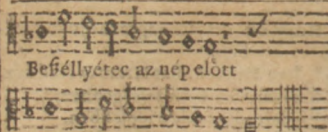
Hogy ha az Uról ők megilletetnecc.
17 Az Urnac diczéretet éneklecc,
Valamíglen ez világon élec,
Az Ur Iftent én egéffí életemben
Diczérem és áldom fíep éneklésben.
De vífíontag azt kérem ő tőlec,
Hogy éneklefém jó kedvel vegye,
Es őfítan tellyes fíivemből őrvendec,
Szép énekeket módván fíent nevénecc.
18 Az Iften utalo bünső népec,
Ez földről fíörnyen eldőlóltetnecc,
Ugy hogy kőzölóc fenki meg né marad
Oh én lelkem az nagy Ur Iftét áldgyad.

CV. Soltar T. B.

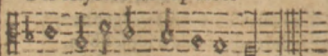
Hálaadás az Iften népínecc.

A

Dgyatoc halát az Iftennecc,
Imadkozatoc fíent nevénecc,
Hirdéfsétecc diczéretet,
Et minden jóteteményét,

Befélljétecz az nép előtt

Nagy czudait, mellyeket tött.

2 Neki vígan enckellyetec,
Czuda dolgait diczerjétecz,
Magasztaljátoc fent nevét
Kic szívből felítecz őtet,
Órülljön azoknac szívéc,
Kic az Uról értekezec.

3 Keresjétecz ez kegyes Urat,
Es annac finét és hatalmat,
Megondollyatoc dolgait,
Né feleysétecz czudait,
Itéletit hirdésétecz,
Mellyec ő bájából jöttéc.

4 Ti Abrahámnac nemzetségi,
Istennec válastott fiolgai,
Kic Jacobtol fáamaztatoc,
Esválastott fiac vattoc.
Mi Urunc ez kegyes Isten,
Az ki regnál mindeneken.

* * 5 Megemlekezciz bünetlenöl,
Az ő bentséges kóréséról,
Es az ő igaz igéje,
Ezer, és töb nemzetségre,
Mind öröcké megál früge,
Mellyet Abrahámmal ferze.

6 Megemléyti ő esküvését,
Mellyet az Isac atyánknac tet,
Es megígérte Jacobnac,
Az ki bizonynal hün annac,
Hogy az Izrael kórésé,
Megmaradna mind öröcke.

7 Mondván: (vedd eszedben ez igét)
Néked adom az Canán földét,
Te azt öröckégül bírod,
Sinoroddal része őstod:
Noha küsded volt feregec,
Kevefec, es idegenec:

8 Ottan népről népre térénecz,
Országrol országra menénecz,
Es az Ur mind vélec vala,
Hogy népe kárt ne vallana,
Ugy hogy az ő nagy ereje
Az királyokat elverte.

* * 9 En kenőttemet ne bántjátoc,
Prophetáimnac ne ártjátoc.
Az földre küldé éhséget,
Elfogyatá kenyereket,
Őstán egy embert boczáta,
Az ki ő elörtöc jarna.

10 Ez vala Joseph, ki egy Urnac

Szolgául eladatéc annac,
Es ő bekoba vetettéc,
Ő testére vas veretéc,
Miglen az idő eljönne,
Hogy Isten őt kimentene.

11 Az ő nagy bölcz jóvendőséte:
Az ő nevéte híresé tötte,
Az király érette küldé,
Es fogságból kivétette,
Az nepnec regnálo Ura
Rabságból őt kioldozta.

12 Az ő házán őt tellyességgel
Urrá tévé nagy tisztességgel,
Hogy neki mind nagy es kiczen
Alája vetetyén legyen,
Hogy az főfő népet bírja
Es az véneket oktraffa.

* * 13 Őstán bémene az Izrael
Az Egyptomba czelédivel,
Az Jacob ott jöveyeny lön.
Az Chám földén nagy néppé lön,
Ugy szaporodéc népével,
Erosb lön ellenséginel.

14 De az Ur Isten ő síveket
Ugy elforditá elméjeket,
Hogy az ő nepeit ezec
Szörnyen gyűlölnie kezdéc,
Hogy őket nagy álnosággal,
Elfogyatná hamissággal.

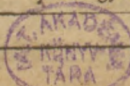
15 Az Mosest hozzájoc boczáta,
Ki őtet híységgel folgalá,
Az elvalastott Aronnal,
Es nékiec ezec által
Nagy czudait megmutata,
Az egész Chám tartományba.

16 Setétséget küldé az földre,
Ki minden helyeket ellepe,
Ezec ketten mind megtévéc,
Mir Isten hagyá nekic,
Az yizet vette forditá,
Az halakot, mind megfoytá.

* * 17 Az földre békác rohanánac,
Ugy annyira hogy elmásibanac
Az király kamarszában,
Es mihelt sola, legottan
Számítalan rut fereg terme,
Soc tető omla az földre.

18 Eső helyet hánya köveket,
Tüz lánggal az fölöveszűket
Elveste az fügefakát,
Kiírta itt minden fakát,
Es mihelt ismétlen sola,
Számítalan soc sáska jura.

19 Az füvet ez földön ez feregec,
Es az gyümölcsöt mind elévec,

Első sültöket megölé
 Ez orfágban, és kivivé
 Ő nepét nagy gazdagsággal,
 Soc ezüsttel es aranyal.
 20 Ő taborokban az emberec
 Semmi betegségben nem estec,
 Ugy hogy az Egyptomiac
 Kimeneséken vigadtac.
 Hogy tölöc legyen menségoc,
 Kic miatt volt nagy félelme.
 * * 21 Egy ködvel befedezte őket,
 Mellyet fölöttöc kiteriefztet.
 Az égén tüzet rámaszta,
 Kí éyjel vilagot tarta.
 Soc fürjet ada nékiec,
 Mihellyen ő tölé kérréc.
 22 Egi kenyérel őket tartá.
 Es az kősziklát felszakafta.
 Kiből az víz az szárazra,
 Mint egy parac kibuzdula,
 Mert emléyte igértet,
 Mellyet az Abrahamnac tet.
 23 Népet vigsággal ő kihozta,
 Választott népet vigasztalta,
 Az pogányoc tartományát,
 Ez tene cadá jofágát,
 Kit kezeckel munkálkodván,
 Szerzetec volt ez orfágban.
 24 Ezt nékiec azért mívelte,
 Hogy gondgyoc lenne törvényére,
 Hogy fogadnac az ő szavát,
 Es tenné paranczoltattyát,
 Es öröcké megörzenéc,
 Kiért diczéter Istennec:

C VI. Soltar. T. B.

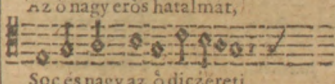
Első számlálása az Isten soc jótéreményinéc
 az Izrael népéhez, és büntetésinéc az
 ő bűnökért.

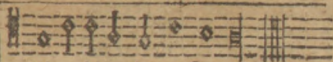
A Z Urat áldgyátoc, mert jo,
 Irgalma öröcké valo,

Vallyon s' kiczoda mondhatna kí
 Az ő nagy erős hatalmat,

Soc és nagy az ő diczereti,

Kinec ki tudhatná sámát.

2 Bodog az kí az Ur szavát

Megörzi paranczoltattyát.

Uram rolam emlékezzél meg

Népedhez valo kedvedért,

Kérlec engemet látogasd meg

Idvözítő szerelmedért.

3 Hogy jovaival élhessec

Te váltastot hivedinéc.

Es hogy fivem örvendezhessec

Oerömén az tenépednec,

Es azte nagy diczóségeden

Oeröc népedvel örvendgyec.

* * 4 Atyáinckal egyetemben

Vetkeztünc folséged ellen,

Tettünc nagy soc gonosflagokat,

Eltünc rut hamis életben,

Eleinc nem néztéc dolgodat

Az Egyptomnac földében.

5 Hozzájoc kegyeflegedet

Nem néztéc soc jótétedet,

Ellened sokbor czelekedven

Amaz veres tenger mellet,

Mégis megfegite az Isten,

Megmutata nagy erejét.

6 Az veres tengert megfedde,

S' menten elfarada vize.

Altal vivé az nagy mélységen.

Es az isonyu nagy pusztan,

Megmenté gyüölöbi ellen

Kegyetlen kézből kihozván.

7 Ellenséged birtokból

Kisabadita markokból,

Viz elnyelé az ellenséget,

Egy sem marada közölec,

Ott yóvec esékben igéjét,

Hivéc, és nevé diczeréc.

* * 8 Hamar elfeleytec ismet

Az ő soc czuda tételét,

Segedféget tölé nem kértéc,

Kivánfagokra izdultac,

Az pusztan Istent megkisítettéc.

Es nagy hatalmát próbáltac.

9 Ott kivanságoc betöltéc,

Soc étel nékiec adartéc.

Ugy hogy végre ugyan meguntac.

Az taborban Moies ellen

Es az Aron ellen támadtac,

Kiket választott az Isten.

10 Az föld fölnyiléc, és Datánt

Elnyelé és az Abiránt.

Az patyarkodokra hirtelen

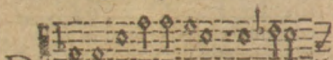
Tüz eséc, s' elvesté őket.

Borjút önténec Oreb hegyen,
 Annac tönec tisteffér.
 11 Tisteket ugy elczeréléc
 Mint ha volna ő istenec,
 Barom képen ki fienát effic,
 Elfeléytec az megimentöt,
 Istenre nem lön godgyoc nekie,
 Ki Egyptomban czudát töt.
 * * 12 Oe czudait Cham orságban,
 Nem goudoltác meg magokban,
 Melly nagy rettenetes dolgokat
 Tön az veres tenger mellet,
 Kin meginditván nagy haragját,
 Megölni akatá őket:
 13 Ha az elválastott Moses
 Nem látott volna az néphez,
 Es ebben ellent nem tart vala,
 Es ha Istenec haragját
 Ó cinem fordította volna,
 Elvesti vala taborát.
 14 Az jo földet megutálác,
 Kit az előtt ohaytottac,
 Ó befédinec nem hívéne
 Morgolodrac sátorokban,
 Es az ő favát nem kövertéc
 Ó kemény nyakó váltokban.
 15 Kin megharagvéc az Isten,
 Ó kezeit fölemelyen,
 Hogy az pusztan őket leverje,
 Es őket magyockal együtt
 Egy helyről máfikra kergesse,
 Es eloflassa mindenütt
 * * 16 Ottan hamar az ő sivec
 Az Balpeora czüggettec,
 Övéne halott aldozatot,
 Kiért ismerlen az Isten
 Rájoc boczata czapásokot,
 Mert megbusitae stertelen.
 17 Miglen Phineas fölkele,
 Es ő bünöket megfedde,
 Ki által az czapás megfűnéc,
 Igasságára nekie
 Ez dolog tuláyonitatéc
 Mind öröckön es öröcke.
 18 Iűnéc haragta inditác
 Kuttyánál az haborgásnac.
 Kin az Moses soe gonofit látott
 Es tölöc soe bút fenyvedett,
 Sziveben ugy megbuslakodott,
 Hogy nyelve czac nem vétkezett.
 * * 19 Pogany népet elnem töléc
 Mint Isten hadta nekiec,
 Hanem az oockal eleggyültec,
 Az ő dolgokat tanultac,
 Es ő bálványokat tisteltéc,
 Ki fogdoso haloc váltac.

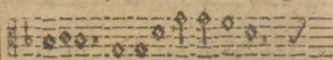
20 Mert ök az önnön fiokat
 Es az ő fűp leányokat
 Az ördögöknecc fölálodoztác.
 Artatlan vért kiontánac
 Fiokat áldozatra adtác.
 Az Canáni bálványoknak.
 21 Az földet megferte steté
 Ö öldöklö véres kezec,
 Ó magokatis megmoez kolác
 Soc féle gonoflagokban.
 Mert mélyen elbeburtulánac
 Az bálványi bujásagban.
 * * 22 Az Isten rájoc haragvéc.
 Es megindula ellenec.
 Öröklégitö elirtozéc,
 Őket ada pogány kezben.
 Kic őket stertelen gyűlöltéc
 Urrá tévé az ő népen.
 23 Kic őket keményen gyöttréc,
 Nehéz kezekel terhellec:
 Gyakran kimenté ez vesélből,
 Mégis ellene járánec,
 Hogy sany argánac illy veséttől
 Hamisságoc oka annac.
 24 De mögis az kegyes Isten
 Megtekinte inlegekben,
 Meghaltatá ohaytasokat,
 Ó körélt megemléyte.
 Megfiana nagy nyalyajokac,
 Es nekie megkegyelmeze.
 25 Hozzájoc enyhité ifimet,
 Kic foglagban tartác őket,
 Segéts Ur Isten, es hozz őfve
 Az pogányoc közül füllel,
 Es stent nevedet örvendezve
 Diczérjuc nagy diezöfvel.
 26 Az Ur fölmagaztaltáséc
 Istene az Izraelnecc,
 Diczértesséc az ő stent neve
 Es hogy öröcké ugy legyen,
 Minden nép igyen föllyon erte:
 Diczöfeg az Urnac, Amen.

CVII. Soltar. C. M.

*El számlálása az Isten meg szabadításá-
 nac, mellyet az embereknecc szokott gyá-
 kran megmutatni.*

D iczerjetez az Urat Mert nag' ö

joyolra, Es öröcké megmarad

Az ő nagy irgalma,
 Az kic megváltattac
 Ő általa kegyessen
 Kintol megtarttat,
 Őtet diczerjéc híven.

2 Kiket ő rámadatrol
 Es napenyéftérol,
 Del feiöl es északrol
 Begyüjte földérol.
 Kic az főrnü pústán
 Idestova budostac
 Semmi várostottan
 Lakásra nem találtac.

3 Holott nékic nem vala
 Etelec italoc,
 Kin lelkec elbágyada
 Nagy bú fálla rájoc,
 Es ő inségeczen,
 Istenhez kiáltanac,
 Kintöl nagy kegyessen
 Megfabaditatanac.

4 Es igaz úton őket
 Nagy fépen hordozá,
 Holott lelnéne helyét
 Városra juttata,
 Eze hat vig sívvel
 Az Ur Isten diczerjéc,
 Minden népneccével
 Nagy czudáit beszéllyéc.

5 Hogy az főmju lelkeket
 Megitára vízzel,
 Es mind az chezőket
 Bétölté éfellel.
 Kic az nagy sétében
 Fogságban hevertenecc,
 Halalos inségben
 Nagy vasakot viseltéc.

* * 6 Mert az Isten igéjét
 Ők meg nem gondolac,
 Es az ő jó tanácsit
 Mégveréc, ezufolac.
 Kiert ő keményen
 Megostoroztatatanac,
 Segedelmecc nem lén,

Midőn így kinlódnanac.
 7 De hogy ő bükségeczen
 Kiáltac az Urat,
 Megmenté őket mentem
 Viselven gondgyokar.
 Ő nagy hatalmabol
 Főlbontá kötelőket,
 Halál árnyékabol
 Elkiboczáta őket.

8 Aldgyác ezec az Isten
 Diczerjéc kegyelmit.
 Minden nép közt naponként,
 Hirdeséc czudáit.
 Ő tőri föl menten
 Az erős értz kapukat,
 Eltőri nagy könnyen
 Az ő nagy vas zárjokat.

9 Az bolondoc kinlódnac
 Az ő bűnőcc miat,
 Az Isten haragjanac
 Erziec bennőcc sullyát
 Sem étel sem ital
 Nem kell semmire nékie,
 Mert az főrnü halál
 Szemec előtt forgodic.

10 Mihelt őc kiáltanac
 Az kegyes Istenhez,
 Tőle megtartatanac,
 Nékie lön kegyefines.
 Mihelt ő egy főt föl
 Megjobbhol az erőtlen,
 Az beteg meggyogyol,
 Mert megmenti az Isten.

11 Aldgyác ezec az Isten
 Diczerjéc kegyelmit.
 Minden nép közt oránként
 Hirdeséc czudáit.
 Istennecc sívekből
 Aldozzanac hívséggel,
 Czuda rételiről
 Enekeflynec beszéllyéc.

* * 12 Kic az hajokon járnac
 Az féles tengeren,
 Nagy vesselben forganac
 Kereskedést üzven.
 Az oc értic dologat,
 Es nagy hatalmát láttyac,
 Számtalan czudájat
 Az mélysegről gondollyac.

13 Hogy ha ő az felnecc föl,
 Megindol legottan,
 Nagy hitelen főbzúdol
 S' habokat féellel hany,
 Mellyec fölütőkőzenc,
 Es az eget verdesie,
 Hínetlen ledőlnecc,

Rettegnek az kic nézic.
 14 Szellyel úgy tántorganac
 Mint egy réfeg ember,
 Semmihez nem kaphatnac,
 Mert feles az tenger.
 De ha ez veséiben
 Az Istenhez kialtnac,
 Megmenti kegyessen,
 Hogy él ne burullyanac.
 15 Jo időt támaft ismét,
 Az tengert enyhéti,
 Az főlemelt hab vizét
 Szépen lefeketeri.
 Ott igen örvendec
 Az tenger czendéségén,
 Ha az patra érnc,
 Az kit kívántac fíntén,
 16 Aldgyác ezec az Istent
 Diczerjec kegyélmít,
 Minden nép közt naponkent
 Hirdéséc czudait,
 Es diczerjéc ötet
 Az gyűtekezettekben,
 Magasztallyac nevért
 Az venec feregében.
 * * 17 Ó az folyovizeket
 Színten kifarastya,
 Az czurgo kutfejeket
 Szarazta fordítya.
 Az gyümölcsös földet
 Meddő parlaggá teszi,
 Mert itt sóc bűnöket
 Törtéc, és azt bünteti.
 18 Elsőckel nedveséti
 Az szaraz foldeket,
 Folyással ekeséti
 Az sovány helyeket
 És ez illy földeket
 Adgya éhező népnek.
 Hogy itt lako helyet
 Es varost építsenec.
 19 Kic ezföldet bévetic
 Es szőlőt ültetec,
 Es szép fű nevekedic
 Hasmokra az népnek.
 Es őket megaldgya,
 Hogy szaporodhassanac,
 Es fogyarkozáfa
 Ne legyen az czordáknac.
 20 De elfogynac ísmetlen
 Es hanyargattatnac,
 Elnyomatnac fertelen
 Es sorongattatnac.
 Az fejedelmeket
 Megvetőttecke téli,
 Az pusztában őket

Utnélkül bélel vísi.

21 Kegeessen főlemeli
 Ó az nyomorultat,
 Czelédit, kiterjésti
 Mint az fereg nyáját.
 Az jóc, kic ezt láttyác
 Örvendez az fővec,
 De szájokat dugiác,
 Az kic hamillan élnc.
 22 Az kincc esse vagyom
 Megnézze ezeket,
 Es megláttya jo modon
 Az Istent kegyelmét.

CVIII. Soltar T. B. 60.

*Könyörgése Davidnac az ő királyságának
 egész és telles birodalmaért.*

Az LX. Soltar notájára.

UR Isten kétf az én szívem,
 Es azon vagyom én lelkem
 Hogy tenéked énekellyen,
 Hegedőben zengedezen,
 Nofa lantoc és citerác,
 Zendüllyetec föl műlkác,
 Mert igyekezem én szívemben
 Igyimenni az Ur eleiben.
 2 Diczerlec Uram régedőt,
 Minden nemzetségec előtt,
 Tisztellec szép énekekel
 Minden nép előtt vig sírvél,
 Mert az te kegyelmséged
 Az feles égte kiterjed
 Főlségednc fentigassága
 Az főlkököt mind főlyólmullya.
 3 Magasztaltassal az egre,
 Diczoiséged nyuys ezföldre,
 Szerelmes népedet tartsmeg,
 Nyuys kezec engem halgats meg,
 Az Isten őfentsegeben
 Megvigasztala kegyessen,
 Hogy az Sicheget én megvessem,
 Es az Sucot völgyét elmerem.
 4 Az Galadotis acképpen
 Megvessem én nagy erőmben,
 Az Mana stéris mind enyim,
 Azonképpen az Ephraim.
 Mind ez feregec enyimec.
 Erősségec én fejemec,
 Juda leff királyi országom,
 Es én törvény főrző reghalóm.
 5 Az Moab leszen énnekem
 Mint egy lábmosó edényem,
 Kiben lábaimat mosom,
 Es azt én bizonnyal tudom,
 Es tellyességgel elhűfsem,
 Edomra sarumot verem,

Philistéufoc örövendgyetec
 Az én diczô gyôzôdelmemnec.
 6 Ki yinne engemet bátran
 Ez nagy kerített városban?
 Engemet ki yezérlene
 Az erôs Edom földére.
 Nem te tévedé Ur Isten,
 Ki minket üzfé helybôl helyben?
 Hogy el nem jôvél feregínckel
 Megüzetél ellenségínckel.
 7 Légy mi nekünc segédsegôl,
 Ôrizz meg ellenségínktôl,
 Mert az emberi segítség
 Hiában valo epefség.
 Az Isten által minékiunc
 Léssen erôs gyôzôdelmünc,
 Es ô megfabadit bennünket,
 Megtapodgya ellenségünket.

CIX. Soltar T. B. 28.

*Könyörgése Davidnac Doég ellen, Christus-
 nac az Judas ellen.*

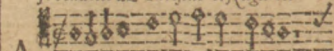
Az XXVIII. Soltar notajára.

OH Ur Isten, én diczôségem,
 Ne halgafs, ne feleyts el engem!
 Mert rágalmaz az Istentelen,
 Száját reám rátotta sôrnyen,
 Hazufagot fôl ellenem,
 Nyelvével sérteget engem.
 2 Ok nélkül rolam gonofít fôlnac,
 Es nagy ellenségeknec tartnac,
 Azért hogy én ôket fserettem
 Kegyetlenül gyüölnc engem,
 En czac Isténec süntelen
 Imátkoztam ez inségben.
 3 Jokert nekem gonofít fizetnec,
 Jo fseretetemért gyüölnc.
 Támast az én ellenségemre
 Istentelent bünetésire,
 Az Sátán állyon mellette
 Jôb keze fôlôl nékie.
 4 Ô néki minden itéletben
 Nehéz kárhoztatása légyen,
 Es mindennémü könyörgése
 Büntre fordullyon ô ellene,
 Hosszu élete ne légyen,
 Más allyon az ô tîsriben.
 5 Fiailegyenec árýváká,
 Felesége özvégy a fôsonnyá,
 Gyermeki ez földön süntelen
 Elbudossanac helybôl helyben,
 Házokból kipu ftyullanac,
 Es ôk félyyel koldullyanac.
 6 Az usorás ennec marháját,
 Ellenség vegye el jôfagát,

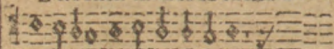
Ne legyen segedelme néki,
 Inségében ne fannya senki,
 Az ô árvain ez földön
 Semmi nép ne könyörülylön.
 * * 7 Ez földrôl minden maradéki
 Eltôrôltesfenec ô néki,
 Nemzete elfôdgyon más réfben,
 Es él ne feleytfe az Isten
 Bünökét ô elejeknec,
 Mellyet ôk czelekedtenec.
 8 Istentôl ne legyen elfedve
 Az ô annyánac undoc vérke,
 Sôt minden bünc ô nekic
 Isten eleiben érjenec,
 Ez földön ô hire neve,
 Eltôrôltesféc ôrôcké.
 9 Azért hogy soha semmiképpen
 Ô nem könyörült az fegénye n.
 Az nyomorult embert nem fánta,
 Sôt az nyavalyást fanyargatta,
 Es azt halálta kergette,
 Az kinec nagy volt sérelme.
 10 Az átkot mindenkor kivánta,
 Azért méltán megefie rayta,
 Az áldás nem kellett ô néki,
 Azért méltán azt el nem vesfi,
 Ô magát mint egy ruhában
 Ôltôztette az átokban.
 11 Az átoc mint az víz ô belé
 Ugy folyjon, kivel tellyec béle,
 Minden czontyát az ô nagy átka
 Mint az ható olaj megjárja,
 Átokban mint ôltôzetben
 Ôvedzéc minden idôben.
 12 Illy jutalmat ad Isten nékie,
 Kic az én lelkemet kergetic,
 Es reám sôrnyen agyarkodnac,
 Eletemrôl foc gonofít fôlnac,
 Te pédig kegyelmes Isten
 Légy jelen nagy inségemben.
 * * 13 Irgalmaddal bizatom lelkem,
 Szent nevedért ôrizz meg engem,
 Mert fegény fôkôlkôdô vagyoc,
 En fivemnec fáydalmi nagyoc,
 Im el kell mulnom hirtelen,
 Mint az árnyec az fététben.
 14 Egy helyrôl másfikra kell mennem,
 Mint az saskár, kergetnec engem,
 Az én térdeim ellankadtac,
 Bôytôlés miatt tántorognac,
 Minden testem ugy elfaradt,
 Semmi kôyére nem maradt.
 15 Ez én nagy keferüségemben
 Czufolnac és gyaláznac sôrnyen,
 Fejeket rázzac midôn látnac,
 Es engem gunyolnac bosfontnac,

Azért Ur Isten fegets meg,
Nagy kegyeségedert tartis meg.
16 Midőn én ellenem fölkelne,
Tőled megfegyeniteffene,
Hogy én örvendezec fivemben,
Ezec effene nagy fegyenben,
Es érdemelett gyalázatban
Öltözzenec mint palástban.
17 Az Ur Isten én az én fámmal,
Diczérem sűp énece mondással,
Magaztatom ötet büntelen,
Mert ő könyörül az fegényen
Es azoc ellen megtartya,
Az kic itélic halalra.

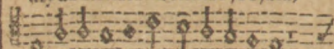
CX. Soltar. C. M.

Jövendős az Christus országaról.

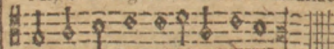
AZ Ur Isten monda az én Urannac:

ily az én hatalmomnac jobjára,

Mig ellenségidet. Kic rád támadnac

Sámoly fekül yete n labadala.

2 Az Ur az Sionból küldi páltzádat,
Birodalmodnac erősfégre,
Ellenség közt mutasd országláodat,
Uralkodgyal az népnek között.

3 Diczőségere az te festségednac,
Az nép örvendez gyözödelmeden,
Oly fő fiaid tenéked fületnac,
Mint az haynali harmat az földön.

4 Mert az Ur Isten meg eskütt teneked,
Mellyet meg nem bán soha öröcké.
Melchifedec rendi berint (ez éttfed)

Te vagy az fő Páp most és öröcké.

5 Az Ur az ki ül az te jobkezeden,
Ha megharagbic egykor yaloban,
Az hatalmas királyokar erőffen
Hatalmával megrontya legottan.

6 Az pogányokon itéletit tartya,
Megtölti az földet holtrefeckel,
Ellenségidnecfejeket megronttya,
Orsiága kihar ez földre félel.

7 Az uton isic ő az folyamartból,
Kinec vize foly nagy harlagással,
Ennekokaert ő nagy hatalnabol,
Fejét főlemeli méltósággal.

CXI. Soltar T. B. 24. 62. 95.

Háláadája az Izrael népence.

Az XXIV. Soltar notajára.

HALát adoc Urannéked,
Tellyes fivből áldiac téged,
Az hivelkne ő seregiben
Megvallom diczösedet,
Hirdetem diczöretedet
Eletemne ő minden rendiben.

2 Nagyoc az Urnac czudai,
Es az ki azt megtekénti

Örvendez annac az ő fivé,
Az ő diczö méltósága

Es az ő fent igazsága
Megmarad öröckön öröcké.

3 Czuda dolgait az Isten
Szerzette emlekezetben,
Kegyes és itgalmas kedvéből,
Etelt ad azoknac böyen,

Az kic ötet felic hiven,
Megemlekezie kötéséről.

4 Népével nagy czudákat tet,
Hogy az pogányoc öröket,
Kezekben adá ő nekic:

Merő hiveség és tisztaság
Es áthatatos igazság

Minden dolga az ő kezénec.
5 Minden ő paranczolartya

Igaz minden ő hagyása,
Kiben semmi változás ninczen,

Az ő népet ő megmenté,
Es ő vélec kötést ferze,

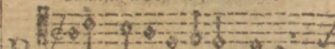
Ki megmarad minden időben,
6 Szent és diczö az ő neve,

Es az Urnac ő felelme
Az jo bölezeségnec kezdeti,

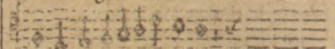
Ki megtartya ő törvényét,
Es megörzi fent igejét,

Annac megmarad diczöretü.

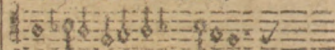
CXII. Soltar. T. B.

Tanusja az Isteni felelemről.

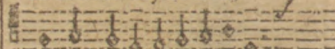
B Odog ember az ki az Isten

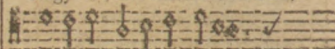
Feli tiszteli fivé berént,

Es az ő törvényét bereti,

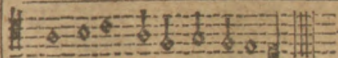

Nagy lesic ez földön ő nemzete,

Öregből az hives ferege,

Mert

Mert az Ur megaldgya es örzi.

2 Gazdagsággal ötet megláttya,
Kivel bővelkodic ő háza,
Igafsága megáll öröcké,
Az hiveknek az fetétségben
Világot támaft az jo Isten,

3 Az hiv ember kölczönt ad fivvel,
Hamifsággal fenkit nem terhel,
Ez el nem döl, megál végiglen,
Ki az igafságot kedveli,
Es életit azhoz rendeli,
Öröc emlekezetben lefen.

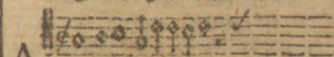
4 Es ő egy falat sem felazon,
Hogy rola gonof hit támadgyon,
Reménsége néki az Isten,
Es bátorsagos az ő fivé,
Mig megláttya hogy ellensége,
Mebüntetne, élnec veséiben.

5 Javait hiven oftogattya,
Az fukölködöket nem hadgya.
Kiböl öregből igafsága.
Az ő farya meg nem hanyatlic
Söt ékeffen fölemeltetic
Böczületes nagy méltóságra.

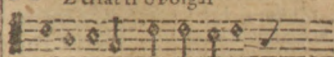
6 Hogy ezt lattya az ifentelen,
Böffönkodic rayta fivében,
Es ő nagy gonof haragjába
Czikorgattya fogait förnynen,
De ha megededis mergeben,
De elvéf minden kívánsága.

CXIII. Soltar C. M.

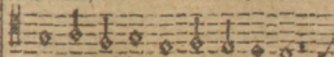
*Diczéreti az Istenec fölséges voltánac és
hogy az, szegényeket fölemeli.*

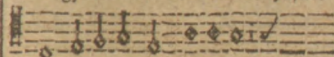
A Z Uratti ő fölgái

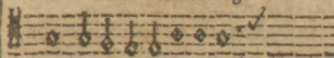
Diczéretet meit érdemli,

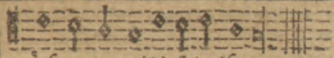
Aldgyatoc fent nevét mindnyajan,

Diczértéséc fent fölsége

Most es öröckön öröcké,

Ő fent neve áldáséc tisztan.

2 Napkelettül enyefetig,
Áldáséc neve mind végig,
Mert az Ur az magas mennyekben
Regnál minden poganyokon
Nagy diczó hatalma vagyon,
Melly fölyül hat az fűp egeken.

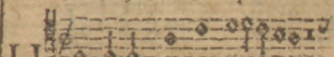
3 De ki volna hasonlatos
Ez mi hatalmas Urunkhoz?
Kinél fölsegesb sohol ninczeny!
Az ki mélyen elalá néz
Mindenre valami hól lef
Itt ez földön, és fön az égben.

4 Az fregent porból fölveti.
Es az sárból fölemeli,
Allapattytát fölmagastalyan,
Föülteni vegezetre
Az nagy fejedelmec köze,
Az ő népe közt hazájában.

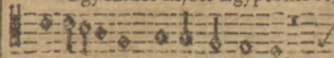
5 Az ő fönny fomoruságot
Oe magtalansága miat,
Bodog vigafságra fordirtya,
Gyermekec annyává tefi,
Es fűp fiackal fereti,
Házát gyümölczel faporitya.

CXIII. Soltar C. M.

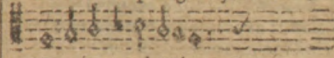
Hálaadás az Izrael népének.

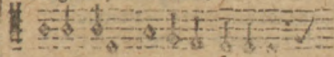
H Ogy Izrael kijött Egyptomból,

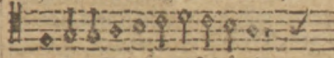
Holott az nép idegen nyelven fol,

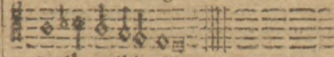
Megtére Jacob Háza,

Judár Isten magánac fentelé,

Az Izraelit onbagui fölvöve,

Oe lön nékiec Ura.

2 Az tenger ezt látván hátra álla,
Az Jordan vize fele fordula,
Mindhatra sieténc,
Az hegyec fűkdöftec mint az kosoc,
Es az halmoc mint az juh barányoc,

Magassan főkdősének.

3 Mi lelt téged tenger? mit tért hátra,
Mi lelt téged Jordán: ki üz vízűsá,
Hogy elfaladsz illy igen?

Mit főkterőc hegyc mint báránkác?

Es ti halmoc mint az kis juhoczák

Miért főkterőc illy főnnyen?

4 Az Urnac haragos sine előtt,

Jácob Istene haragia előtt,

Mind ez föld megrettennyen.

Ki az kőfíklát Tovizzé tébi.

Az kemény követ vizzé erefti

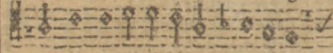
Hatalmas erciben.

CXV. Solrar. C. M.

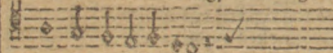
Könyörgés az meg szabadulásért, és vizgatalás az bálvány imádo ellenség ellen.

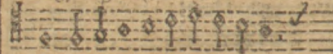
Em nekünc Urá né nekünc égedd,

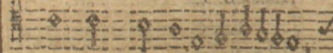
Hanem Nevedné adgy diczóséget

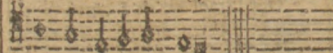
Kegyeg igátságodert,

Mit czufolnának az pogany népec.

Mondván: hol vagyon az ő Itene,

Ki megmentené őket?

2 De az mi Istenünc erejével

Valamit akar mindent megmivel

Mind mennyen és ez földön:

De soc bálványoc az poganyoknak

Aranyból ezüftből czinaltattac

Embereknek kezekben.

3 Szájoc vagyon nekic, de nem folnac,

Szemec vagyon, de semmitnem látnac.

Nincz élebenség benne,

Fülöc vagyon, de mégis nem hálnac,

Orrokis vagyon de nem fágólnac,

Szagot ök nem érez nec.

4 Kezec vagyon de semmit nem fognac

Lábokis vagyon meg sem járhatnac,

Nem folnac ő torkokval.

Hasonloc ezekhez, kic ezeket

Czinallác, és kic tistelic őket

Egyenlöec egy mással.

* * 5 De té Izrael Istenben bizzál,

Es az Ur Istenhez ragazkodgyal,

Ó paisód te néked:

Aronnac háza Istenben bizzál,

Az nagy Ur Istenhez ragazkodgyal,

Oe megfegéthet téged.

6 Isten féltöc bizzatoc Istenben,

Hidgyetec az ő ségedelmében,

Bizzatoc ez paisba,

Megemlét az Ur, mert feret minket,

Es Izraelhez nyúytya kegyelmét,

Aron hazár megaldgya,

7 Oe megald mind kiczént és mind nagyot,

Az kic ötöt félic mint Urokat,

Es kic folgallyác ötöt,

Az Ur titeket böven magaldgyon,

Soc aldásival megfaporitson.

Es mindén nemzettöket.

8 Megald az nagy Ur Isten titeket,

Az ki teremtette mennyet földet,

Minden siép ékességel,

Az egét ő magának megtartya,

Földet ember fainac adgya,

Hogy azt megakjác féllal.

9 Senki téged Uram nem maga fíral

Sem diczer, az ki halállal meghal,

Es tétetic az sírben.

Mi annakokaert, á kic élünc,

Téged Ur Isten áldunc diczerünc,

Most és minden időben.

CXVI. Solrar T. B. 74.

Hála adása Davidnac, az veszedelemből való meg szabadulásért.

Az LXXIV. Solrar notajára.

Szeretem és áldom az Ur Istent,

Mert meghalgatá az én befédemet

Könyörgésemre hayta kegyes fülét,

Kiert imádom öt naponként.

2 Midön az halál környülvön engem,

Es csaknem főrnü köteliben eyte,

Pokolnac kinnya engem rettegete,

Nagy volt bánatom és nagy sételm em.

3 Segétségül hívám az Ur nevét.

Tarts meg lelkemet, s' ottan megfegite,

Az Ur hiv, igaz, és nagy ő jo kedve.

Oe megörzi az egügyöcket.

4 Mikor én nagy nyavalyában volnéc,

Ottan megmenté nyomorult életem:

Legyczendességben te azért én lelké,

Látván ségedelmet fölségen ec.

5 Te megmentél az haláltól engem,

Szemem sírástól, lábamot eséftől:

Az élők földén jaroc sünetlenül,
 Az te fined előtt én Istenem.
 * * 5 Hittem Istenb, mikor így szólék,
 En fegénylelmem vala nagy inségben.
 Es ezt mondám félelmes fietségben:
 Hissem házugoc minden emberec.
 7 Miradgyac az Urnac jo tetiért.
 Az hálá ado pohárt én fölvessem,
 Es az Ur joteteményit hirdetem,
 Szent nevét áldom fegetségiért.
 8 Fogadáfom az egéz nép előtt,
 Háládással megadom nékic,
 Az hiveknek halála (minden hidgye)
 Drágalatos az Ur fime előtt.
 9 Imádlac téged idvözítömét,
 Ki engem válfattal fegény szolgáltnac.
 Nékem szolgáló leányod fiának,
 Földadáz minden követlimer.
 10 Aldozom néked háládással,
 Névedet minden nép előtt hirdetem:
 Es az melly fogadást az előtt töttem,
 Megállom minden előtt vigsággal.
 11 Az te Házadnac ő pitvariban
 Esegéfi Jerusalemben tisztellec:
 Velem együtt az Urat diczetjétec,
 Mondgyatoc Alleluját mindnyájan.

CXVII. Soltar T, B. 127.

*Intése minden népeknek, hogy Istent diczér-
 jéc az, Christus országába való hívá-
 saért.*

A Z Urat minden nemzetec
 Diczerjétec minden nepec,
 Mert nagy az ő kegyelése,
 Kit raytunc megerősíte,
 Es megmarad igafsága
 Mind öröcké, Alléluja.

CXVIII. Soltar C, M. 66. 98.

*Tanuság az Dávid királynac és az Chri-
 stusnac országról.*

Az LXVI. Soltar notájara.

A Dgyatoc hálákat az Urnac,
 Mert nagy az ő kegyelése,
 Es nagy volta fient irgalmanac
 Megmarad most és öröcke.
 Izrael bátorsággal mondgyad
 Hogy megáll kegyelmessége,
 Irgalmas voltáru az yallyad,
 Hogy megmarad mind öröcke.
 2 Mondgyad bizvást Aronnac háza,
 Hogy az Urnac ő jokedye.
 Es megmarad irgalmasága
 Most és öröcken öröcke.
 Isten felők mondgyatoc mostan
 Hogy az Urnac kegyelése,
 Megmarad ő tellyes voltában
 Ettul fogva mind öröcke.
 4 Az Urhoz én nagy inségemben
 Könyörögven fölkiáltéc,
 Es meghalgata kérésemben,
 Tőle fejedelmet nyeréc:
 Az Ur Isten vagyok én velem,
 Es tőlem másfúva nem tér,
 Hát kitől kéllyen nékem félnem?
 Mit ártson nékem az ember?
 * * 4 Jelen vagyok velem az Isten,
 Es a kic jomnac örülne:
 Megvetem őket felte nézven
 Az kic engemet gyűlölnéc:
 Sockal job az Istenben bizni,
 Hogy nem valamely emberben,
 Sockal job benne reménleni,
 Hogy nem az fejedelmekben.
 5 Környülvörtene az pogányoc
 De az Ur nevében bizom,
 Es olly jo remétségben vagyoc,
 Hogy őket mind ellevágom.
 Mint az mehec környülvörtene,
 De őket elverem menten,
 Vélec együtt oda lesz nevec,
 Mint a bú tövis az tüzben.
 6 Köröskörny ül fogtac engemet,
 Es kerengne környülöttem,
 De én reménlem Istenemet,
 Hogy őket én mind elvésstem.
 Te ellenség én rám támadál,
 Es megakarál eyteni,
 De czac hijában munkálkodál,
 Mert életet Isten őzsi.
 7 Az Ur énnékem erősfégem,
 Es én ő rola éneklec,
 Czac ő énnékem fegedlmem,
 Es én ő benne reménlec.
 Az hivec vigan énekelne
 Az ő haylékjokban féllyel,
 Mert jobkeze az Vr Istenne

Nagy erős dolgokat mivel.

* * 8 Az Ur megmuttattya hatalmát,
Jobkáját ha főlemeli,
Es czelekedic nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell diczérni.

En ellenségim megértsetee
Hogy az én dolgom illetén,
Hogy én meg nem haloc, de élee,
Az Ur dolgait hirdetyén.
6 Az Ur megbüntete engemet,
Es igen megostoroza,
De nem akará elvesztemet,
Es az halálnac nem ada.

Nyífsatoc meg az ért kapuit
Az igazság templománac,
Hogy bémenyén, nagy diczőségít
Diczérhessem ez nagy Urnac.
10 Mert czac ez kapuja az Urnac,
Kin az hivec elbémenne,
Kic földnyitátnac czac azoknac
Az ic igazságban élne.

Diczerlee téged énekekben,
Hogy engemet megalázál,
De ismet folyóvéel kegyeslen,
Es engem megfabadítál,

* * 11 Ez kö, az kit az Házépitőe
Ítéltet megvetendőne,
Az épületben ugy helyhőte,
Feje lön az fegelelnac.

Ez pedig az Ur Istenől lőtt,
Az ki ezt igyen rendelte,
Ez dologaac ssemenc előtt
Czudalatos hőséa vége.

12 Ez jeles napot ő magánac
Kéfitette az Ur Isten,
Azert ez nap jelen voltánac
Vigadgyunc, minden örvendgyen.

Uram kérlec, hogy megörizzed
Ez te királyodat mostan,
Birjad és szerenczessé tegyed
Mindennemő dolgaiban.

13 Aldott az ki az Ur nevében
Eljőve nagy diczőséggel,
Aldunc diczérűnc egyetemben
Az Urnac háza népével.

Erős az Isten az ki minket
Igyen megvilágosíta,
Az földáldozando ökröket
Köfűc az oltár farvárad.

14 Te vagy az én erős Istenem,
Téged öröcké tisztellec,
Te vagy jo Istenem ennékem,
Kit én büszselen diczéréc.

Adgyatoc halat ez nagy Urnac,
Mert nagy az ő kegyessége,
Es nagy volta sient igralmánac,

Megmarád most és öröcke.

CXIX. Soltar T. B.

*Tudomány az Istenec az szent irában
foglaltatott ígéről, és szent tör-
vényéről.*

Aleph. 1.

A Z olyan emberek nyilván bodogoc,
Az ic igazsággal járnac eltekben,

Isten törvényete vagyon gondgyoc,
Es az sient élne minden időben,

Kz ic sient bizonságit meg' reic.
Ez az Isten sívöc berint kerelic.

2 Bodogoc azokis, mondom nyilván,
Az ic hamiságot nem czelekesne,
De mindenkor az Ur utában
Járnac, és sient ártatlanságban élne,

Meghattad hogy az te paranczidat
Jol megörizzuc minden mondasidat.
3 Vayha én olyan bodoggá lehetne
Hogy járhatne az te sient utaidban,

Es engedhetne sient törvényedne,
Ha nezhetnem paranczodat valóban,
Es azt sívemben bizounyal hinnem,
Hogy soha semmi sivegybenbe ne esnem.

4 Halat adoc néked tellyes sívöböl
Hogy megtanítá te itéletedre.
Mellyec tisztac minden hibánélkül,
Megtartom, és gondó lesz törvényedre,

De kerlec téged oh én Istenem,
Hogy soha öröcké ne hadgy el engem.
Beth. 2.

B E séld meg mit tegyene az ifjac,
Hog' oc élhesse nec fegyhetetlenül?
Szent iged sient utokat sabjac,
En téged kerestec sientelenül,

Kerlec Ur Isten tellyes sívemből
Ne hadgy eltévednem törvényedtől.
6 Az te igedet röytem sívemben,
Hog' semmi bünnel ne bántsalac téged,
De megmaradgyac te ösvényedben,

Minden

Minden dolgomban megtartom törvényed,

Aldott Isten taníts me engemet,
Hogy igazán értsem rendélefedet.

7 Iteleder én ayakimmal
Es az te fádnaç ó kegyes befédet
Előfamlalom hála adásfal.

Kötéfeddel vigasztalom fivemet,
Bizonságidön örvendez lelkem,
Kic gazdagságnál kedvesbec enneké.
8 Szüntelen gyönyörösem nekem
Vagyon czac az te paranczolatidban,
Te utaidat gyakran emléytem

Hogy meg né effem valaha azokban,
Szent igafságodban minden kédvem,
Es az te igédet el nem feleytem.

Gimel. 3.

9 **C**Zeledked ezt folgaddal kegyesfé
Hog' én elheslec továb ez világbá

Es fent igédet megtartfam híven,
Ep fsemeimet nyífd meg világossán,
Hogy az te törvényed megtekintsem,
Es annac czudáit efembe vegyem.

10 Miglén én ez földön járockelóc,
Ne rőyis el tólem paranczolatidat,
Mert kivánság miatt elepedóc.

Igen obaytom fent igafságodat,
Az te itéletedhez fivemben
Nagy kivánságom volt mindé időben.

11 Uram az kévélyeket megrohntod,
Atkoztaç és nagy büntetésre méltóc,
Az kic megveric paranczolatod.

Fordullyon el rolam ó gyalázattyoc,
Kic czac azért gyaláznac folgadat
Hogy megörzóm az te bizonságidat.

12 Az fejedelmec én ream törnec
Midön ófyegyülneç, de az tesfolgád
Szentségét nézi itéletednec,

Az mély én fivemnec nagy örömet ád
Bizonságid nekem vigaságin,
Es minden dolgomban tanácsadoim.

Daleth. 4.

13 **D**Elám az porban hver életem,
Mint ha mayd vittetném az ko-
porfóban,

Ellef meg fent igéd ferint engem,
Midön utaimat előfamlálván
Fólkiáltéc, ottan megfegítél,

Tanís engem törvényedre jo kedvel.
14 Add érténem paranczolatidat,
Es elmelkedem az te czudáidrol,
Es elmembe foglalom azokat,

Szivem keferüscg miatt kibuzdol,
Igereted ferint fegets engem,
Hogy tóled ifinet megerősítefsem.

15 Az hamis utrol Uram térítfel,
Törvényednec vezérly igaz utára,
Kin ember járhat fep czendefséggel,
Juttafs kegyessen fent igafságodra,
Az te itéleted elválaftom,
Igafságodat fsemem előtt tartom.

16 Bizonságidra haytom fivemet,
Es életem az oc ferint rendelem,
Mentsmeg fgyenvallástol engemet,
Ha megtartatic általad én fivem,
Paranczolatidra leff nagy gondom,
Es vig örömmel azokat megfutom.

He. 5.

17 **E**N Istenem taníts utaidra,
Hogy fent törvényedre gondot
vifellyec.

Es azokat megtartfam mindenha,
Adgy értelmet, igazfafs Uram kérlec,
Hogy törvényedet örizzem híven,
Es megtartfam mindenkor én fivem-
ben.

18 Igazfafs vezérly hogy ne vétkezzé,
Mutasd meg paranczolatid ófyényét,
Mert azokban igen gyönyörködém,
Te rendélefedre haytsád fivemet,
Nagy figyelmetes együgyűségben,
Es engem ne hadgy éfnem főfvénségbé.

19 Fordítsad el az én fsemeimet,
Hogy hiaban valokat ne nézzeneç,
Az te utadban éltefs engemet.

Szolgáddal láttasd fent ígeretednec
Bétöltésit, az ki téged tíftef
Es mindenkor félalázatos fívvél.

20 Végy el rolam minden gyalázatot,
Az kitól én igen félec, rettegeç,
Jóc az te ófvenyid, és azokat
En megtanulni igen örvendezec,
Törvényedben gyönyörködíc fivem,
Igafságodban éltefs Uram engem.

Vau. 6.

21 **F**ordullyon hozzám Uram ke-
gyelmed.

Segedelmedet adgyad hogy láthaffsam,
Igeretedből velem ezt tegyed,
Hogy fíajokat azoknac bedughaffsam,
Az kic engemet gyaláznac főrnyen;
Mert bizom az te fent ígeretedben.

22 Igaz igédet ne veddel tólem,
Hogy az mindenkor légyen az én fám-
ban,

Szerzésedben vagyon reménségem,
Te törvényedet fivemben foglalván.
Es azt megtartom én minden modon,
Az ferint elvén most és mindenkoron.

23 Szüntelen jároc én nagy örömmel,

Mert te paranczolatidat követem,
Szivem mindenkor azokra szemlél,
Az királyoc előtt bizvást beféllem
Az te bizonságidat, mellyektül
Még nem rettenec, né félec fégyentül.
24 Gyönyörködöm az te törvényedbe,
Minden paranczolatidat fíretem,
Mindenecc felött egézfeltemben.
Az én kezeimet én fölemelem
Az te kedves paranczolatidra,
Es én azokról beféllec mindenha.

Zain. 7.

Gondold meg, azt és jusson eszedbe,
Az mit fogádnac egyfiser megigértél,

Jó reméntséget adván szívembe.
Minden inségben vagyoc bátor szívvel,
Mert az te fíent befíted engemet
Meguyíti, és elvéfí sérelmemet.
26 Az kevély népec czufolnac engem
Es nevetnec, de nem gondoloc vélec
Hogy törvényedet azért megvetném,
De az te ítéletidre tekintec,
Mellyeknek tisztaságát joltudom,
Es magamat azockal vigasztalom.
27 Es miként az istentelen népec,
Kic elfakadtac az te törvényedtől,
Gondolatimnac nagy bút fíereznec,
Azonképpen én az te fíerzésidről
Eneklettem én nagy örömömben,
Az én budosafimnac minden helyen.
28 Sem éjcl sem nappal meg nem fíü-
nom

Az te nevedről gyakran emlekezni.
Az te paranczolatod keresöm,
Főképpen erre fíoktam vagyakozni,
Minden előtt magamban elfántam,
Hogy az te törvényedet én megtartsá.

Heth. 8.

29 **H**ísem te vagy az én örökségem,
Tellyes erőmmel azért azon le-
fíoc,

Hogy az te igédet megörizzem,
Az te fíined előtt fíivből könyörgóc,
Kegyelmezz meg Ur Isten ennékem,
Mert fíent ígérated vigasztal lengem,
30 Jól meggondolom az én utamat,
Hogy az jó utról el ne tevóledgyem,
Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonságidra lábaim téréytem,
Igen fíeter, nem késem semmit,
Hogy megtarthassam fíent paranczola-
tid.

31 Megfíottac az istentelenecc,
Elpusztítanac, de mindazonáltal,

Tőlem törvényid nem feleytetnec,
Még éyfelkor fölkelec vigasaggal,
Es tégedet diczérlec és áldlac,
Íteletíért fíent igásfogodnac.
32 Az olly népekhez adom magamat,
Az kic téged félnec, és read néznec,
Es megtartyac paranczolatidat,
Bevségével te kegyelmefségednec
Tellyes ez világ, azért én Uram,
szent törvényedre tóled tanitassám.

Teth. 9.

33 **I**Mé fégyény fogáddal fíoc jottól,
Szent ígérated fíerint megfígitel,
Kin mostis örvendec tellyes fíivből:
Tanits, és áldgya engem jó értelemel,
Engedd nékem fíent csmereteted,
Mert en igaznac tartom törvényedet.
34 Minekelötte megbüntettetuém,
Az igaz utat elvétöttem vala,
Most életemígédhez rendelem,
Nagy fíorgalmatofsággal nézec arra,
Uram jokedvó vagy és igralmafs,
Azert fíerzefedre engemet oktafs.
35 Az kevélyec tólam hamisagot
Kóltnec, de én az te fíent törvényedet
Megörizem paranczolatidat,
Kóvér az ó fíivóc és elföldüllet,
En pedig az te fíent törvényedben
Gyönyörködöm én tellyes életemben.
36 Jómra lótt nékem hogy megalázál,
Hogy megtanulnám az te törvényedet
Kin igyekezem nagy ohaytással,
Aranyt, ezüstöt, és egyeb effélet,
Kit az emberec nagyra böczülnecc,
Törvényedhez képest tartoc fíemínecc.

Jod. 10.

37 **K**Ezeiddel formáltál engemet,
Tanits meg azért paranczolatidra,
Hogy tudgyá törvényednec értelmét,
Es ezen indulnac nagy vigasagra
Az istenfíloc, látvan ez dolgot,
Hogy igédben vetém bizodalمامot.
38 Igaz vagy Uram ítéletidben,
Tudom hogy fenkit nem büntetfí méltatlan,
Engemis méltán büntetfí ecképpen.
Kérlec czelekedgyed ezt igralmadban,
Hogy én megvigasztaltassam megint,
Szolgadnac mondott ígérated fíerint.
39 Nagy igralmadat mutasd meg néké,
Hog' élyec, mert czac á te törvényedbe
Vagyon minden én gyönyörúségem,
Az kevélyec essenecc fégyenségben,
Kic engem hamis ockal terhelnecc,

De én az te törvényedről beszéllec.

40 Térjenec hozzám mondan minde-
nec.

Kic téged féllec, törvényed tífelít,
Es az te bizonfagidnac hífnec,
Tífsta én fívem, el sem tevélyedic,
De megtarttya paranczolatidot,
Hogy ne, vallyac fégent, se gyalázatot

Caph. 11.

41 **L**Elkem elfogy nagy kívánsága-
ban,

Midőn várom az te segedelmedet,
Bizván igédnec fogadasaban.

Ugyan elfaraztom az én fíememet
Nagy várakodás miatt, így fíolván:
Mikor vigasztalí meg engem valóban?

42 Noha én czac nem hasonlo vagyoc
Az fíftőn elafott faraz tömlőhöz,
Szeréfidre mégis gondot tartoc,
Miglen kell várnom! mikor látí így-
emhöz?

Mig hálafrod elítéletedet,
Es ha büntered meg ellenségimert?

43 Az kevélyec, kic fíent törvényedet
Megvetic, titkon nekem vermet afnac,
De ha tekentyüc fíent fíerzéfidet,
Minden paranczolatid jóc, igazac.

Nagy méltatlanul kergetnec engem,
Tarts meg azért, és legy én segedelmé.

44 Czac nem elvesítenecc ok engemet,
Es mayd ugyan eltörledec ez földről,
Még sem hagyom el fíent törvényedet,

Tarts meg életemet kegyefségedből,
Hogy meg tartfam földseged kötéfit.

Es megőrizem fíadnac bizonságít.

Lamed. 12.

45 **M**Ind öröcké Uram az te igéd
Megáll és megtart az magas
menyekben.

Azonképpen Isteni hívséged
Megmarad öröcké minden időben,
Mint ez álló föld, kit te fondáltál,

Ki az ő helyében mindenkor megál.

46 Mind ma és mind öröcké megál-
nac,

Az miker te rend fíerint teremterél,
Es tenéked mindenec fíolgálnac

Hogy ha magamat az te törvényeddel
Nem vigasztaltam volna, már regen

Elvesíttem volna én nagy inségemben.

47 Nem feleytem el fíent törvényedet
Es gondot tartoc paranczolatidra,

Mert te azokban elterí engemet,
Tekénts Uram kegyelmefíen fíolgadra
Légy segédségem, mert tiéd vagyoc,

Es törvényednec őrzéfire vagyoc.

48 Az iftentelenc ream titkon
Inczelkednec, és törtnc életemre,
En elmélkedem bizonságidon,
Es minden dolgot ha megnézec végre
Látom hogy mindenec elmulandóc,
De az te törvényid megmaradandóc.

Mem. 13.

49 **N**Agy fíerlemem vagyon törvé-
nyedhez,

Mellyről naponkint örömett beszéllec,
Mert ez nekem vig örömet fíerez,

Te paranczolatid bölczebbé téfnec
Engemet minden ellenségimmel,

Mert öröcké tölem nem tavoznakel.

50 Tudós vagyoc én tanitoimnál,
Az mellyeket nagy bölczeknec tart
minden,

Mert bizonságod elmemben megál,
Még az véneknélis bölczeb vagyoc én,

Mert törvényed fíemem előtt tartom,
Es elmémet attol el nem fordítom.

51 Minden hamis utat elkerülóc,
Hogy lábā ne járjon gonof őfvényen,

Igéd megtartásánac örülóc,
Itéletedet tekintem fíüntelen,

Azoktul soha el nem távozom,
Kic által én te töled tanítatom.

52 Az te beszélédet édes és drága,
Még az méznélis édesb az én fíamban,

Kimondhatatlan gyönyörű volta,
Igédben vān bölczeségem fondálvan,

Bölczeségemet abban keresöm,
Az hamiságnac őfvényét gyűlölöm.

Nun. 14.

53 **O**Ránkint fáklýám nekem fíent
igéd,

Melly világot tart nekem utaimban,
Hogy egyeneffén járjam őfvényed,

Az mellyen én járharoc bátorságban
Megeskűfőm nekéd és megállom

Hogy igazságodnac, jufsat megtartom.

54 Fölötte igen megnyomorottam.
Enyhíts meg, és vegy föl engem ifímet-
len,

Az mint nekem megigerted Uram
Az áldozat, kit fíajam nekéd tefen,

Kérlec hogy legyen kedves te nálad,
Es itéletedet tudtomra adgyad.

55 Halálos vesfélben forog lelkem,
Ugy hogy markomban hordozom él-
tetemet,

Szent törvényedet még sem feleytem,
Az hitlenc, kic gyalázac nevedet.

Tört vetnec nekem mindenütt féllec,

Szent Szerzédőtől még sem távozó el.
56 Bizonságot örökül birom,
Es azokat tartom drága kinczemnek,
Azokban les minden vigasgom.
Szivemet haytom az te törvényednek
Megtartására minden időben,
Es azokat meg őrzöm mind végiglen.

Samech. 15.

57 **Ö**Sztönössen gyűlölöm azokat,
Az kic mindkor czac gonost
gondolnac,

De Szeretem paranczolatidat
Es czac tegedet tartlac otalmomnac,
Igéretedben van reménségem,
Az te bent igéd megvigasztal engem,
58 Gonostvédóc mennyetec el tőlem.
Mert én azt mind meg akarom tartani,
Az mit az Isten paranczol nékem,
Igédek Serint stíés engem taplálni,
Hogy elhesse, segeits meg Ur Istent,
Ne fegyényüllec meg reménségembé.
59 Legygyamolom, adgy jo egészséget,
Ugy lessem énnékem kedves törvényed.
Abban keresem én örömmömet,
Az ollyakat te mind ez földhöz vered,
Kic elhaylanac igazságodtul,
Es minden dolgokban járnac álnokul.
60 Gonostokat te elveti ez földről,
Mint az sálakot, vagy értz nec semeret,
Bizonságot Szeretem Sívből,
Szivem felelmében előttd resket,
Testem el epett nagy rettegésben,
Az te kemény itéletedre nezen.

An. 16.

61 **P**örpatyar ninczen nékem ked-
vemben,

Igaz itéletet téfec mindeh nec,
Ne adgy azért azoknac kezekben,
Az kic engemet süntelen kerget nec,
Szolgádat minden jórá vezérlyed,
Es az kevélyec ellen védelmezzed,
62 Az én sememim elfogyatkozta.
Ugy nézic es varjac segedelmedet,
Igédec igazságot ohaytyac,
Ne késsell Uram, segeits meg engemet,
Szegény solgáddal tégy kegyelmeissen,
Tanits igédre, oktas törvényedben.
63 Szolgád vagyoc, adgy értelmet né-
kém,
Hogy érthessim az te bizonságot
Es jo értelmében gyönyörködgyem,
Ideje Uram hogy lattasd dolgot,
Mert nincz már helye az igazságnac,
Az te törvényid mind hatra hagyatnac.
64 Azért az te paranczolatidat,

Az tistta arannál inkább Szeretem,
Mindennél fölyyeb tartom azokat,
Eletemet azoc Serint rendelem,
Mert igaznac tartom minden képpen,
Az hamis ösvént gyűlölöm erőssen.

Pe. 17.

65 **R**Akvác bizonságot nagy czudác-
kal,

Hogy azért megtarthassam én Sívébé,
Azon igyekezem buzgósággal,
Az te igéd, ha kic vesic eszekben,
Setét Síveket megvilágosit,
Együgyöeket bölceségre tanit.
66 Fölföház kodó gyakran én Síválnal,
Mert én azt nagy Sívé Serint kívánom,
Hogy törvényedet értsem bizonnyal,
Te kénts reám, Sívnedet engedd látnom
Irgalmazz nékem, lám nagy jo kedved,
Azokhoz, az kic Seretic bent neved.
67 Szent igédben vezérlyed utamat,
Es őriz meg engem az hamiságtul,
Hogy az raytam ne vegyen hatalmat,
Mets meg az nép nec nyomorgatásátul,
Hogy örömmel törvényedre nézzem,
Es paranczolatidat megőrizzem,
68 Világosits ortzádat solgádon,
Es tanits meg, hogy én jól meggondol-
lyam

Szerzéd engem mire ranison,
Könyhullatásom sememből kifolyam
Mint az patac, Azert hogy az népec
Böczületet nem téfnec törvényednek

Zade. 18.

69 **S**omma Serint Uram te igaz vagy
Mindennémü te czelekedtedebé,
Itéletednek igazsága nagy.

Igazságotd vehetic eszekben,
Bizonságotd az kic megnézi,
Es paranczolatidat megőrizic,
70 Megöl az bú nagy indulatomban,
Midön tekéntem az te bent igédet,
Hogy az ellenség czufollya batran,
Es elfeleyti minden befédidet,
Az te bent igéd igen Sív tistta,
Szolgád azért Sereti és megtartyá.
71 En kiczin és megvetteört vagyoc,
De meg sem feleytem el törvényedet,
Söt mindenütt arra gondot tartoc,
Szent igazságotnac nem lattyac végét,
Mert ök mind öröcké megmaradnac,
Törvényed, törvénye az igazságnac.
72 En kergettetem, vagyoc énségben,
De nem gondolván semmi nyavályam-
mal,
Gyönyörködöm az te törvényedben

Az te igazságod öröcké megál,
Mellyet neké jelents meg kegyessen,
Es batorságos lebec életemben.

Coph. 19.

73 **T**Ellyes szívből hozzád esedezem,
Uram halgafs meg engem kegyelmellen,

Hogy rendeléstedet megörizzem,
Kérlec szabadíts meg engem Ur Isten,
Es legottan igyekezem azon
Hogy bizonságid megtartsá jo modon.

74 Gyakorta reggel virtatta előt
Te hozzád könyörgésemben kiáltot,
Igédben vetvén remenéségemöt
Előb hogy nem elmennék az irrasztoc,

Az én fremeim vigyaznac, néznec,
Es az te fient igédrol elmélkednec.

75 Kegyességedért hald meg befédem,
Tarts meg életemet igazságodból,

Hadd vidámollyon meg az én szívem,
Mert az foc hiterlen nép reám tódot,

Es engen fertelen fanyargatnac,
De az te törvényedtől távol vadnac.

76 De te én hozzam Uram közel vagy,
Es benned bizom én minden időben,

Szent törvényednec igazsága nagy,
Bizonságid fundátrattac ecképpen,

Hogy öröcké megmaradnac tudom,
Es jól értem, azért nyilván kimódom.

Resch. 20.

77 **V**Edd esedbē én nagy inségemet,
Es én nyavalyaimból szabadíts meg,

Mert nem feleytem el törvényedet,
Fogadd föl ügyemet, és védelmezz meg

Megtekintvén fient igéretedet,
Az halál ellen tarts meg életemet.

78 Az gonofoktul (minden meghidgye)

Segédseg, és idvótság távol vagyon,
Mert ok nem néznec fient szerzésidre,

Szent irgalmaságod nagy mindenkoron,

Uram tarts meg engemet, hogy élyec
Igazsága ferint itéletednec.

79 Bizonságidat én nem hagyom el,
Noha én réam nagy foc népec törnec,

Kic gyűlölnec, és kergetnec féellel,
Oh melly sérelmes ez az én szívemnec,

Hogy ellenségi az igazságnac,
Az te igéddel semmit nem gondolnac,

80 Paranczolatidat én feretem,
Es soha el nem távozom azoktul

Kegyességedből tarts meg életem,

Te igaz beféded mindent fellyől mul,
Szent Itéleti igazságodnec
Mousta és mind öröcké megmaradnac.

Schin. 21.

81 **Ü**Znec kergetnec az fejedelmec,
Noha semmir fenkinec nem vétöttem,

Szent igédtül szívemben rettegec.
De igéretedben örvendéz lelkem,

Mint az ki talál nagy gazda prédát,
Avagy mint á ki nyer foc draga marhát.

82 Az hazugságot igen gyűlööm,
Semmit ez földön inkább nem utáloc,

De az te törvényedet feretöm,
Igazságodon olly igen vígadoc.

Es meggondolván itéletedet,
Naponkint hét fér diczerlec tégedet.

83 Nagy békeségec vágyon azoknac,
Az kic feretic az te törvényedet,

Semmi vesélben oc nem akadnac.
Várom Uram az te idvósegedet,

Abban forгатom minden gondomat,
Hogy czelekedgyem paranczolatidat.

84 Bizonságidra gondot tart lelkem,
Mert én olly igen feretem azokat,

Es én csak azokban gyönyörködöm,
Biyonságidban gyakorlom magamat,

Elötted yagyon minden életem,
Ninczen elröytye töled én ósvényem.

Thau. 22.

89 **Z**öngö kiáltásom jusson hozzád
Es igazságodat adgyad értenem,

Az mint fient igédben fölsogadtad,
Jusson elődbe én esedezésem,

Szabadíts meg minden inségemből,
Az te régen tött fient igéretedből.

86 Há én mégtanolom ferzésedet,
Az én ayakimmal diczerlec téged,

Nyelvem hirdeti te fient igédet,
Mert minden törvényed és igéreted

Merő hívseg, és tística igazsag,
Kiben nem találtatic semmi hívseg.

87 Ménts meg Uram engem kezeid-
del,

Es legy erős fegedelmem én nékem,
Mert törvényedet feretem szívvel,

Idvözitéfedet várom Istenem,
Kiben vetöttem remenéségemet,

Mert igen kedvelem fient törvényéet.
81 Eltét csak azért kívánnya lelkem,

Hogy ó tégedet Uram diczerhessen,
Itéleted legyen segédsegem:

Mint egy elvesfött juh ugy budosom én
Uram kerfels meg engem fölगतat,

S' nem feleytem el paranczolatidat.

CXX. Soltar. T. B.

Könyörgése Davidnac az ő várgalmazoi ellen.

E Naz Ur Istenhez kiáltéc,
Mikoron nagy inségben valec,
Es bé nem dugá az ő fület.
Uram halgasd meg kéréfemet,
Az népeknek hazug bajoktul,
Hamis nyelvec gyalázattyatul,
Eletemet ez veséltől
Tarts meg kegyelmességéből.

2 Vallyon az te czélezapo nyelved
Miczoda hafnot ad tenéket:
De minemő jo dolgot tehet,
Házudozásával mir nyerhet?
Szintin mint az nyil az keziyben,
Kit az vitez megvony kezében.
Az melly éget olly febesen,
Mint tűz az fenyő tövisben.

3 Oh melly igen nehéz ennékem,
Ez itt lakásom és életem,
Az Mefekiratc sátorában,
Az Kedaritác haylékában.
En ezen olly igen keserűec,
Hogy kic bekéséget gyűlölnec,
Azoknál kell foká laknom,
Kic közőtt nagy én bánatom.

4 En mind czac bekéséget foltam,
Háborgástul magamat ottam,
De ez nem tettze ő nekic,
Czac had és hartz kell ő kedveknek.

CXXI. Soltar T. B.

Tanuság az Istenec őrzéséről és oralmáról.

S Zemem az hegyekre vetem
Mert fellyül vá neké Mindé segedelmé,
Isten az én remenségem,
Ki az eget formalta Es ez földet akkor-
2 Lábád borlani nem hádgya, (ta.
Es az ki rád vigyáz
Nem sunnyadozic az,
Izraelt hozzá fogadgya,
Mert az nem alufic el,
De rájoc gondotwifel.
3 Az Ur téged megőrizzen,
Kezét rád terjesztvén
Arnyéckal befedgyen.
Hogy az nap ő heységében,
Néked ne ártson éyjel
Az hold az ő fenyével.
4 Az Ur őrizze ő őrocke
Lelkedet efettől,
Mentse meg veséltől.
Az Ur hiven megőrizze
Az te kimenésedet
Es te béjövésedet

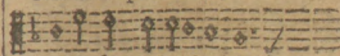
CXXII. Soltar T. B.

Tanuság az Isteni szolgálatról és az világi gubernálásról.

Ö Rülde az én szívemben,
Ez kívánatos hirt halván,
Hogy mi bémegyünc ez után
Az Isten iako helyeben,
Jerusalem kapuidban
Mi lábainckal megálván,

Sok ékes épületeckel,

Holott fűp polgari rendvel

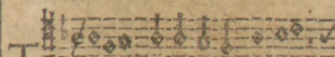
Mindenfele nemzet egyben gyűlt,

2 Az Urnac minden nemzete,
Mint meghatta Izraelnec
Gyűllyenec Jerusalembec.
Es ott az Istent diczerjéc:
Az fiékec ott tétetnec fel,
Kiben David háza itél,
Es ott az igaság lakozic,
Kérjeterc jot ez városnac,
Békeség légyen azoknac,
Kic ez városit tistán feretic,

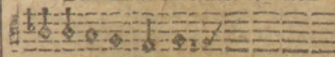
3 Légyen te kőfalaidban
Czendeség és jo békeség,
Az kőfleg közt egyeneség,
Jo ferencze házáidban.
Az énatyám fiaiert,
Es ott lako feleimert
Adgyon Isten jo békeséget,
Szentségiert én ez helynec,
Melly ferzetot az Istennec,
Minden jot kívánoc te néked.

CXXIII. Soltar. T. B.

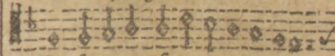
Könyörgése az Izraelnépene az megszabadításért.

E hozzád fimeimet Ur Isten

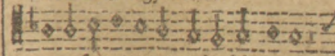
Emelem az égben,

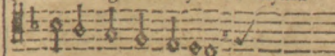
Mint solganac fimeit nyitva vadnac,

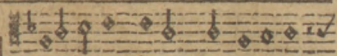
Es az Urta vigyáznac,

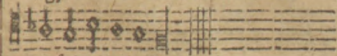
Mint solgáló leány óafonyára

Tekint minden oraba,

Ugy néz nec fimeinc az Istenne

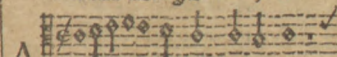

Es ó kegyelméte.

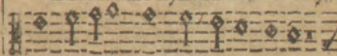
2 Kegyelmezz Uram kegyelmezz né-
Mert nincz béczületünec, (künc,
Minden olly ferтеленül gyaláz minket,
Kinél föllyeb nem lehet:
Kévély népec minket főrnyc nevetnec
Raytunc czufságot üz nec,
Negédes főccal ugy nevettetünec,
Kikvel eltölt lelkünec.

CXXIV. Soltar T. B.

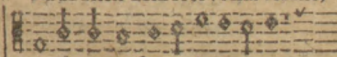
Hálaadás az megszabadításért.

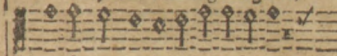
A Z Izrael ezt nyilván mondhattya:

Ha az Isten nem lört volna velünec,

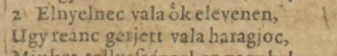
Ha ó nejn lef vala segítségünec,

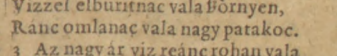
Midön az emberek nec főksaga

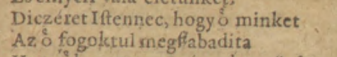
Kegyetlenül támada ellenünec,

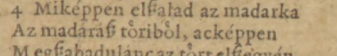
2 Elnyel nec vala ók elevenec,

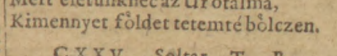
Ugy reanc gerjett vala haragjoc,

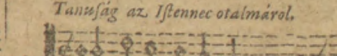
Minket tellyeséggel az nagy haboc

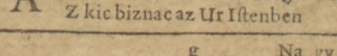
3 Az nagy ár viz reanc rohan vala

4 Miképpen elfalad az madarka

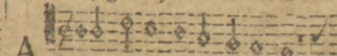

A Z kie biznac az Ur Istennenben

CXXV. Soltar T. B.

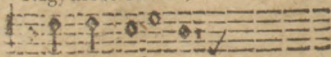
Tanuság az Istennec otalmárol.

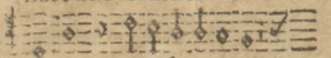
A Z kie biznac az Ur Istennenben

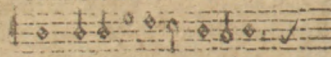
Nagy hiedelemmel,

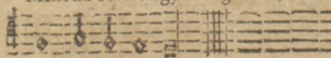
Azoc nem vesznek el

Semminemü veszedelemben:

Mint az Sion hegye megálnac,

Nem ingadoz nac.

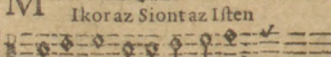
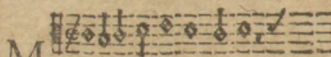
2 Es miut az nagy Jerusalemet
Hegyc környul vottéc,
Es nagy keretéfec,
Ackeppen Isten az ő népét,
Es ő hiveit környulveszi
Es megörizi.

3 Mert az őveit ő nem hadgya
Az hamis kezében,
Es semmi insegben,
Hogy kiki ő magát megóyja,
Hogy az hitlen népeccel egybe,
Néesséc bunbe.

4 Jelen vagyon az jo sívöccel,
De az hitleneket
Es ő ősvényeket.
Elhadgya az gonosztévöccel,
De Izraelnecc bekeseget
Ad czendefseget.

CXXVI. Soltar T. B.

*Hálaadás az Babylontai fogságból való
megszabadulásert.*

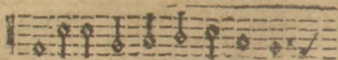
Mikor az Siont az Isten
Fogságból kihoza hiven,

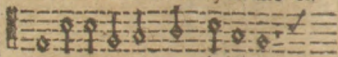
Ugy mentanc mint egy alomban,

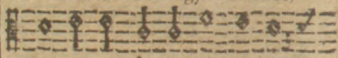
Vig nevetseg volt Bajunkban,

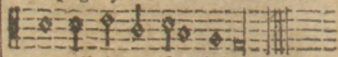
Diczedtunc az mi nyelvünccel,

Es éneklöttunc nagy örömmel,

Az pogány közt minden mondta:

Ez nyilván az Isten dolga,

2 Az Ur mutatá hatalmát,
Mivelüncc tön nagy czudákat,
Azért őt diczérjuc itten,
Örvendzjuc sívecinkben.

Hozdki Ur Isten az többitis,
Vesd véget ő fogságoknakis,
Mint az erős zugo síllec
Mind ez föld megfárad síllec.

3 Az kic nagy könyhullatással,
Buzát vernecc nagy banattal,
Arataskor azoc síllec
Aratnac nagy vig örömmel.

Sirva mennecc ki az vetéfre,
Az magot hintic keferegve,
De az jo kevéket őstán,
Behordgyac nagy vigaságban.

117 CXXVII. Soltar. T. B.

*Tanúság az ház állapotrol és köfségi
gondusfélsről.*

Az CXVII. Soltar notajára.

Hogy ha ember hazat épét
Isten segedeleme nekul,
Ott az munka hiában kel,
Ha Isten nem őrzi népét

Es az vároít meg nem oyya
Az őrzöknecc semmi háfina.
2 Hijában keltecc fölreggel,
Nagy késön fekünni menven,

Alég estec az kenyérben,
Kit kerestec veréteccel,
Holott kit az Isten feret
Annac könnyen ád eleget.

3 Az kinecc gyermeki vadnac
Szép ayandéccal láttatic,
Melly az Istentől adatic:
Kedyes aldafa az Urnac,

Az ki láthatyja magzatit,
Önnön méhenec gyümölczit.
4 Oh melly drága adományoc
Hogy ez illy apro gyermecc,
Ekelén fölnevekednecc

Es ők finten ollyatténoc
Mint a nyilac az kéziyben,
Az erős vitéz keziben.
5 Nyilván bodognac mondatie,
Ki bővölkedie azokkal.
Rákva ő tegze nyilackal:
Szégyen ő tatyoc nem esic,
Ha ellenség az kapuban,
Beidézi vádolásban.

CXXVIII. Soltar C. M.

Tanuság az Isteni f. Isemyrél,

B Odog az ember nyilván
Ki az Istent feli,
Ó utaiban járván,
Ósvényit kedveli,
Mert magadat táplalod
Kézed munkájával,
Isten megáldgya dolgod
Lát jó állapattal.

2 Feleséged hazadban
Mint az fűvel fű,
Gyümölcsöt fűpet hozván
Ha eljő az idő.
Meglátod gyermekidőt
Te a fralod körül,
Renddel mint oly veszfű,
Kikben fűyed örül.
3 Ez igen fűep ayandéc,
Kit az Isten enged
Az ő benne hívőknek,
Az kiket ő fűeret:
Ó megáldgya éltedet
Az Sion hegyéről,
Sok jóval lát régedet
Az Jerusalemből.
4 Es vegre te meglátod
Fiadanc náit,

Izraelnec czudálad
Nagy fűep bekesegit.

CXXIX. Soltar T. B.

*Dízérei az Istenec az meg szaba-
ditáeri.*

E Nifuságomtul fogya engem
Sanyargattac, mondhattya az Izrael,
Regtűl fogya foc bűt töttec nekem,
Még sem fogyathattac el tellyesféggel.
2 Keresztűl fűllyel az én hátamat
Még fantottac és megfaggattac fűornyé
Vontanac rayram nagy barazdakát,
Ugy hogy teltembē fűmi ép tag ninczē.
3 De az igafagnac jó Istone
Elfaggata az ellens g kötelét,
Kic iregykednee Sion hegyére,
Nagy fűegység terítse hatra őket.
4 Mint az hitvan fű ollyac legyenee,
Az melly fűokott nőhi az estethákon,
Elaf minckelőtte kinyönéc,
Az kiben ninczen sohol semmi hason.
5 Kin az arató nem talál annyét
Hogy egy marockal valot aratharha.
Nem hogy kőtherne váfami kévét,
Az kit ember őleben fűorithatna.
6 Es az kic itt elmennee, ne mődgyac,
Az kegyes Isten áldgyon megűteteet,
Arattac legyenee fűaporac,
Az űe neveben áldunc benneteet.

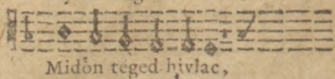
CXXX. Soltar C. M.

*Könyvűer az b. nunc megboz. ánat-
tyaeri.*

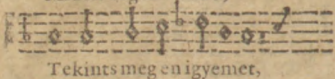
T Ehozzád tellyes fűyből
Kiáltoc fűntelen
Ez fűralmas mélysegből,
Halgats megűt Isten,

Nyisd meg tefüledet,

Midön teged hivlac,

Tekints meg en igyemet,

Mert régen ohaytlac.

2 Ha Uram büntinc ferint
Minket büntetnél meg,
Uram ez világ ferint
Ki alharna ugy meg?
De az te irgalmad nagy
Az téged felöken,
Es te engedelmes vagy
Hogy diczerjen minden.

3 En nékem reménségem
Vagyon ezac Istenben,
Es biziac az én szívem
Oe fent igéjében:
En lelkem erős hittel
Az Urat ohaytya,
Mint az verraftó eyjel
Az virrattat varja.

4 Izrael az Istenben
Vesd reménségedet,
Mert fent irgalma böven
Nagy meffice kiterjet,
Oe legitö mindenben:
Hivein könyöröl,
Az Izraelt kegyessen
Kimentí büniöböl.

CXXXI. Soltar T. B. 100.142.

Tanság az aláztatásiágról.

Az C. Soltar notajára.

Uram nem üz nagyra szívem,
Szemeim nem hanyom magassan,
Nem léledzem olly dolgokban,
Kic fölyül halladnac engem.

2 Hakj nem vetteim szívemböl
Minden nemö kevelységet,
Mint midön az kis gyermeket
Elfogjac annya teyeöböl:

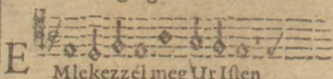
3 Hogy ha ölyyanna nem löttöm,
Mint az együgyö kis gyermek,
Kár az czecz mellöl civefinc,
Bárne kegyelmezz meg nékem.

4 Izrael az Ur Istenben

Vesd minden reménséged,
Megtartödnac ötet hidgyed,
Mostan és minden időben.

CXXXII. Soltar. T. B.

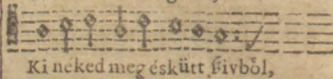
*Könyörög az Istenec jelenléteért, az Jeru-
salemi Isteniszolgálatban, és községi
igazgatóiban.*

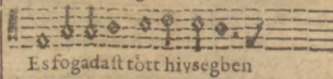
E Mlekezzél meg Ur Isten

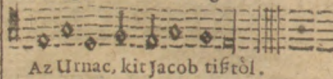
Davidrol és insegeröl,

Ki neked meg éskürt szívöböl,

Es fogadaft tött hivsegeben

Az Urnac, kit Jacob tistrol.

2 Ezt (ugymond) én fölfogadom,
Hogy bé nem megyec hazamban,
Sem le nem fekszem ágyamban,
Szemeimet bé sem hunyom,
Minden almom hátra hagyván:
3 Nyugalmam addig nem leszen,
Migien helyet nem keresec,
Az Jacob nagy Istenénec,
Holott satort ferzec szépen,
Hol diczösege lakozzéc.

4 Imé ezt nyilván halottuc,
Hogy az Ephratahoz néked
Kivalképpen vagyon kedved,
Az helyet mi megtaláltuc
Az mezon az erdő mellett.

5 Mi fölmegyünc ez fent helyre
Es te sámoly féked elöt
Meghaytuc az mi térdünköt,
Uram keily fel, jöy el ide,
Erdö ladájaval egyöt.

6 Igaságnac ruhaiban
Pappaid fölöltözzene,
Engedgy ötömet fentidnec,
Kenötüdet tarts megbatran,
Az David neked kellefinc.

* * 7 Az Davidnac az Ur Isten
Megeskürt mint solgajanac,
Es ö bizvast hihet annac:
Im az te nemzetedböl én
Székedre kiralt állatoc.

8 Es östán az te gyermekid
Megtartyác én kötésemet
Es bizonságtételimet,
Es öröcké az te féked
Megüllic mint öröckjöket.
9 Mert az Siont az Ur Isten
Válastá lako helyénc,
Mondván ez hely kell kedvemnc,
Itt lakom minden időben,
Ez helye czendéségemnc.
10 En öket megelegitem,
Kényért adoc az szegénnc,
Ruhájában idvőségnec
Papjait fölöltöztetem,
Oerömöc lef az híveknc.
11 Fölnevelem én egy farvát
Az én fölgámnc Davidnac,
Kit én fölkentem magamnc,
Fölkéfitöttem lámpasát,
Hogy lássa világát annac.
12 De vífont ő ellenséget
Oeltöztetem nagy szégyenben,
Midön az koronaféjen
Megláttýác, és diczóséget
Hogy megvirázzic ékefisen.

CXXXIII. Soltar T. B.

*Tanúság az Egyenségről és hékesé-
ges egységről.*

I Me melly jo és melly nagy gyönyö-
rűség, Az Atyafiac köft az egye-
necség! Ha békevel egyyütt laknac!
Mint az balfam oláy ók olyanoc,
Az melly jo fagu és igen kedves,
Kitől Aron feje nedves.

2 Mikor fejeről féll alá czurdol,
Szakállán fűp illatofon alá foly,
Végre ő fűp kontófire.
Es mint az harmat az Hermon hegyre,
Es az fient Sionra lefall fűpen,
Az földet megbintí bõven.

3 Mert az Ur megáldgya az ilyeneket
Es ő nékiec ád hofsfu életert,
Kinec határa nem lefien.

CXXXIV. Soltar T. B.

*Intése az Papoknac, hogy tiszteken bi-
ven eljárjanac*

U Rnac fölgai n indayajan,
Aldgyatoc az Urat vigan;
Kic az ő házában éyjel
Vigyázván vattoc hívseggel.
2 Fölemelvén kezefeket
Diczérjétec Isteneket,
Szivből neki halat advan,
Őt áldgyatoc minduntalan.
3 Megáldgyon téged az Isten.
Az Sionról kegyelmeffen,
Kiteremtette az eget,
Az földet és mindeneket.

CXXXV. Soltar T. B.

Intés az Isteni diczérére.

A Ldgyatoc az Ur nevét,
Az kic neki föngaltoc,
Magaftallyatoc őtet,
Kic híy fölgai vattoc,
Kic állotoc házában,
Es játtoc tornáztiban!
2 Diczérjétec mert jo ő,
Aldgyatoc ő fient nevét,
Mert ő igen jo kedvő,

Jacobot mint ő népét
 Izrael elválástá
 Örökévé foglalá.
 3 Mert tudom hogy ez Isten
 Erős mas isteneknél,
 Hatalma nagy mindenén;
 Isteni befedével
 Az mit akar az égen
 Megtérí földön, vizen.
 4 Kie világ végéről
 Tamaft terhes földet,
 Az földet hinti fellyől,
 Midőn boczat csöket,
 Szelét reytec helyből
 Kiküldi erejéből.
 5 Az első fülöttéket
 Megölé Egyiptomban,
 Mind barmot és mind népet,
 Nagy czudakat mutatván,
 Ki aalmétkodott minden
 Az Egyptom földében.
 6 Nevetől az Pharahot
 Soc nemzetet elvestre,
 Soc erős királyokat,
 Amori Sichont vestre,
 Es az Bésani Ogot,
 Az Canaan orfágot.
 7 Ez földet Izrael nec
 Adá mint ő népének,
 Hogy örökségec lenne
 Neki ec mind öröcke.
 Uram az te igalmad
 Mind öröcke megmarad.
 * * * Megal öröcké neve
 Es bent emlekezeted,
 Népedet hatalmadban
 Iteled igazságban,
 Szolgainac az Isten
 Megkegyelmez kégyessen.
 9 Az poganyoc bálványi
 Ezüftből es aranybol
 Kézzelel fiktac öntetni,
 Czac semmic bár nézd meg jól,
 Szajockal ök nem folnac,
 Ő bemeckel nem látnac.
 10 Nem használac fülöckel,
 Az ő fajoc nem lehel,
 Azokhoz mind hasonlóc
 Az ilyen kép formaloc,
 Es kik nec reménségec
 Efféle bálvány képec.
 11 Az Urat no diczérjed
 Izrael házanepe,
 Aldgyad es diczöbérjed
 Aronnac nemzetsége,
 Nemzeti az Levinec

Az Urat diczérjétec.

12 Kie az Urat féltéc
 Szent nevét diczérjétec,
 Az Sionrol áldgyatoc
 Es őt magasztallyatoc,
 Az ő lako-helyében
 Az bent jerusalemben.

CXXXVI. Soltar T. B.

*Intés az Isten diczérére, az ő kegyel-
 lentest diczöszegierit és jo tete-
 menyire.*

D iczérjétec az Urat

Mert ő jo kedvet mutat,
 Es az ő kegyelésege
 Megmarad mind öröcke.

2 Aldgyatoc Istenteket,
 Istenek nec Istentet,
 Mert az ő kegyelésege
 Megmarad mind öröcke.
 3 Diczérje őtet minden,
 Mert nagy czudákat tésfen,
 Es az ő kegyelésege
 Megmarad mind öröcke.
 4 Minden őt magasztallya,
 Mert ő Uraknac Ura,
 Es az ő kegyelésege
 Megmarad mind öröcke.
 5 Kiaz mennyet teremte
 Es bölczen ekesíté,
 Mert az ő kegyelésege
 Megmatad mind öröcké.
 6 Az ki az széles földet
 Szerzette az viz fölét,
 Es az ő kegyelésege
 Megmarad mind öröcke.
 7 Ki nagy lép lámpásfokot
 Fön az égen alkotot,
 Es az ő kegyelésege
 Megmarad mind öröcke.
 8 Nappali vezértésent,
 Teremtötte az napfent,
 Es az ő kegyelésege
 Megmarad mint öröcke,
 9 Holdot, czillag fereget
 Az északara szerzet,

Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 10 Ki első sülötteket
 Egyiptomban elvestet,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 11 Es az Izraelt vegre
 Innét más helyre vitte,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 12 Az ő nagy erejével
 Azt téve jobkezével,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 11 Az vörös tengert mentem
 Ketté yaláfra könnyen,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 14 Altal vezeté híven
 Izraelt az tengeren,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 15 Pharaot az tengerben
 Vesté népével egyben,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 * * 15 Népét vezérle híven
 Az börtnyü kietlenben,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 17 Az királyokat féllél
 Megrontá kezeivel,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 13 Erős fejedelmeket
 Ömegölt es elvestet,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 16 Az Amornac földébe
 Sihon kiralt elvesté,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 20 Az Og kiralt Basanban
 Megölé hatalmában,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 21 Es földöket ezeknek
 Ada az ő népének,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 22 Hogy Izrael népének
 Ott lenne örökségek,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 23 Megemlékőzéc rólunc
 Látván nyomorúságunc,

Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 24 Megmente jokedveből
 Ellensegünc kezéből,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 25 Ez földön minden testet
 Talplál es bőven eltet,
 Es az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.
 26 Aldgyátoc az Ur Istent
 Minden nepec naponként,
 Mert az ő kegyefsége
 Megmarad mind öröcke.

CXXXVII. Soltar. C. M.

*Panaft. f. az. Levitaknac az. Babyloniai
 fogságban.*

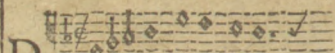
H

Ogy az Babyioni vizeknél ültünc,
 Ott mi nagy fitalomban kefergettünc,
 Az fent Sionrol megemlekezvén,
 Kinél gyönyörüségesb hely ninczen,
 Az nagy búnac és banatnac miatta,
 Hegedüncet függefretttünc fuz falaca.
 2 Az kie minket fogva tartottac, kértéc
 Hogy valamit hegedülnéc nekíec,
 Es mondanác Sioni éneket,
 Felelvén mondtuc: Miképpeti lehet
 Hogy diczerhetnéc az Ur Istent vígan
 Enekelyén ez idegen orfágban.
 3 Imé nekéd én azt nyilvan felelem,
 Hogy hegedülefemet elfeleytem,
 Elöb hogy nem az Jerusalemet,
 Migez fogságban tartnac engemet,
 Bár inyemhez ragadgyó az én nyelvem,
 Ha Jerusalemtre nem ohajt szívem.
 4 Az Edom fiairól emlekezzél,
 Es nekíec Uram azt ne engeddel,
 Az mit ök ackoron kijaltottac,
 Midön Jerusalemet rontottac;
 Foffad foffad Jerusalemtéc népét,
 Földre lerontsad minden épületet!

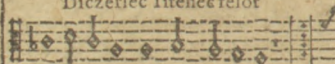
5 Te Babylonna cleánya meghidgyed.
Hogy még végre porhamuvak ell leñed
Bodog az ki tenéked ez dolgot
Megfizeri ez méltatlanságot,
Ki öledből gyermekidet kirántya
Es az erős köfíklához paskollya.

CXXXVIII. Soltar C. M.

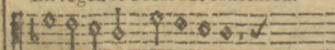
Hálaadásá Davidnac.

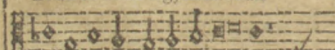
D Iczér téged tellyes szívem,
Diczérlec Istenez felöt

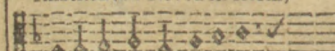
En Istenem Hirdetem neved :/
En tégedöt Mert azt érdemled.

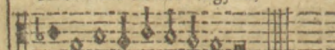
Es az te bent Egyházadban

Imátkozván Neved tífitelem,

Aldalódra én kéfí vagyoc,

Hálatadoc Neked Istenem.

2 Öregbül nagy diczőséged

Mert megtéfed

Az mit megmondafí :/
Ha könyörgöc inség emben

Engem menten

Megfabaditafí,

Téged minden földön lakoc

Nagy királyoc,

Uram diczérnec

Mert bent igéd igafságát,

Tífita voltat

Efekben vettéc.

3 Ez Urat, ki fölségesen

Czudat téfen

Fölmagastallyac :/
Mondván : Nagy az ő ereje,

Diczősége,

Es azért aldyac,

Mert noha n nagy magassan.

De lát nyilván

Alatt valokat,

Magas dolgokatis könnyen

Lát éleszen

Mindfön smindalat.

4 Mindennémü búkségemben

Inségemben

Megetöfítéfi :/
Lattokra ellenségimnec,

Kic gyüölönc

Engem megmentéfi.

Az mit az Úr egyfíer végez

Az jó véghez

Megyén mindenüt,

Jo kedved megál, Ne haddel

Söt végezzel

Kezed munkájit;

CXXXIX. Soltar. C. M. 30. 76.

Davidnac protefaláfa, az az, ártatlanságának alhatatos vallása és állatása az 5 rágalmaíoi ellen.

U Ram té megvisgálfi engem,
Megesmerfi mindent én bennem,

Vagy állóc, ülóc vagy megyec,

Mind tudóc az mit mivelec,

Valamit gondoloc szívemben,

Te azt mind jól érted mefífünnen.

2 Vagy járockelec, vagy fekfém,

Te mindenüt vagy környülem,

Jól látod minden utamat,

Erted minden dolgaimat,

Egyfío sem jó az én nyelvemre,

Kit előb nem tudtal volna te.

3 Körökörnyül raytam minden

Töled vagyon teremtetvén,

Réam boczatád kezedet.

Fölyül müllya értelmemet,

Bölcséségedet nem fogharom,

Dolgaidon czak almélkodom.

4 Lelked előtt höva mennéc,

Holott elróyrtve lehetnéc

Elötted höva faladgyac ?

Egbe mennyek ? ott talállac

Ha agyamat vetném pokolban:

Ott látnálac téged legottan.

5 Ha az haynal hányat venném,

Es az égre emelkedném,

Es elrópülnéc nagy mefífe,

Az külfö tenger felire,

Ottis méglölnél Uram engem,

Kezedet el nem kerölhetném.

6 Mondéc, talám lététséggel

Bétakarodzhatom eyjel,

Az sem lenne hafnálatos,

Mert még az éyis világos,

Ki környülem annyira fenlic,

Hogy nékem fenyes napnac lázic.

7 Te álkottad veséimert,

Midön formálál engemet,

Az én anyámmnac méhében,

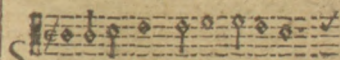
Bétakarítottál bépen,

Azért áldac minden időben,
 Hogy teremtetel czudaképpen.
 * * 8 Dolgaid czudalatosoc,
 Kiket ha én meggondoloc,
 Meg kell azt nekem vallanom,
 Tudodra volt minden czontom,
 Midőn engemet czudaképpen
 Az föld alá dugtál rőytekben.
 9 Nalad éfmeretes voltam
 Előb hogynem formáltattam,
 Hogy még nem voltam, éfnerfél,
 En tagaimra fémleltél,
 Kic könyvedben voltac fölríván,
 Midőn még nem voltac formályán.
 10 Melly drágac az te tanáczi,
 Ha meg nézem gondolatid,
 Szamtalan foknac találo,
 Ha kimondani akarom,
 Tőbnc lelem én az fővennél,
 Melly fok az tenger parton féllel.
 11 En elmélkedem azokrol,
 Há fölferkenec álombol,
 Vayha egykor ezt mi velné,
 Az hitleneket mégőlnéd,
 Es mind az kic vért fom juhoznac
 En tőlem mēfse távoznac!

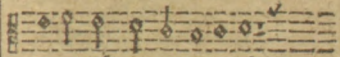
12 Azokrol főloc Ur Isten,
 Kic téged gyaláznac főrnyen,
 Nagy ellenségid tenéked,
 Es foltámadnac ellened,
 Nemde nem gyűlölmé őket,
 Az kic bosfontyác főlségedet?
 13 Gyűllölöm őket fővemben
 Seregekvel egyetemben,
 Mint finte ellenségimét,
 Visgáld meg Uram fővemet,
 Probály meg engemet, és lássad,
 Szivemnc mi voltát hogy tudgyad.
 14 Visgály meg és probály jól meg,
 Szivemet valoban nézdmeg,
 Es lásd meg minemű vagyoc,
 Ha gonof őfvényen jároc,
 Es ha ollyannac talál engem,
 Mint egyebeckel ugy tégy velem.

CXL. Soltar. T. B.

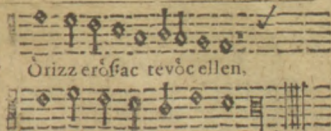
Könyörgése Davidnac az, meg szabadságért.

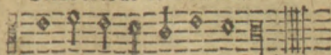
Zabadits meg engem Ur Isten,

Az gonof csalard embertől.

Órizz erőfac tevőc ellen.

Ments meg az vakmerő néptől.

2 Kic csak hamisfagot gondolnac
 Mindenkor az ő fővőkben,
 Es hogy hadakat indítsanac
 Azon vadnac mindenképpen.
 3 Elesben feniő nyelveket
 Az kigyónac fulánkjanál,
 Mint aspis kigyó egyebeket
 Megsértnecc mérges aykokval.
 4 Ments meg az gonofoc kezéből,
 Az kic erőfakot téfnecc,
 Es igyekeznecc főntelenől
 Hogy engemet megeytsenecc.
 5 Az kevelyec tört vėtnecc nekem,
 Es mindenűrt háló t hānnac,
 Kőtéllel megvonfāc őfvényem,
 Hogy engem megfőritsanac.
 6 En pedig mondėc: Oh Ur Isten,
 Te vagy én erős Istenem!
 Befėdem vegyed fūleidben,
 Halgasd meg efedezėfem.
 * * 7 Uram te vagy én fegėdsėgem
 Mindennemű insegemben,
 Azert vedelmezđ meg én fejem,
 Az hadakozó időben.
 8 Ne engedđ az hitetleneknecc,
 Hogy elő vigyėc dolgokat,
 Hogy inkább ne kevelkedgyenecc,
 Ronts meg gonof főndėkokat.
 9 En ream tőrőknecc fejeket
 Vonnyad méltó büntetesre,
 Ő hamis igyekezetecket
 Fordits az őnnőn fejekre.
 10 Szállyon reájoc lángozó fėn,
 Tűzzel megemeccfėssenecc.
 Reckennyenecc az földbe főrnyen,
 Tőbfc fől se kelheffenecc.
 11 Az hamis ember ő nyelvėvel
 Ne legyen nyomos ez földben,
 Az őnnőn vakmerősėgėvel
 Akadgyon főrnyű vėfėlben.
 12 Tudom hogy Iten az fegėnnec
 Ugyet főfőgja kegyeffen!
 Mégkegyelmez az erőtlennec,
 Igāsagat kijelentvėn.
 13 Az igazac nagy diczősėggel.
 Diczėric te fent nevedőt.
 Es őrőckc jó remėnsėggel
 Megmaradnac fīned előt.

CXLI. Soltar T. B.

Könyörgése Davidnac az Isten vezetéséért és meg szabadításáért.

E hozzád kiáltoc Ur Isten,
Sies én hozzám. ne kétsél,
Mert téged ohaytlac szívvel,

Azert halgás meg kegyelmessen,
2 Könyörgésem elődbe menyen
Mint jó illat füstölgefe,
Kezeim fölemelése
Eftveli áldozatul legyen.
5 Örizzetél tartis meg én fájam,
Az melly gondot tartson arra,
Závort fierez az akimra,
Hogy tölöc ne legyen nyavalyám.
4 Ne boczásd szívemet gonofra,
Hogy az hamissan élökkel
Soha ne ereskedgyem el
Az ő nyajas kívánságokra.
5 Az hív ember megfedgyen engem,
Es feddése kedves leszen,
Mint balsam olaj fejemen,
Még verése sem árt én nékem.
* * 6 Mert én elhívé s' mondó nyilvá,
Hogy még az hitetlenekért
Imatkozoua mentsegekért
Nyavalyajokon fíanakodván.
7 Midön az őfőfő birajoc
Magas helyről lehányatnac,
Es oftán efőkke jutnac
Az én befedim, kic nyajasoc.
8 Mint ha ki fat vag nagy erövel,
Az forgáczit síllet hintven,
Az mi czontainc ackeppen
Hever nec az sír mellett síllet.
9 Szemeim read néz nec Uram,
Reménségem vagyon benned,
Lelkemert hát el ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodal mam.
10 Az törtöl, kit nékem vétöttec,
Es hálójoktul örizz meg,
Az hamis népektül méntsmeg,
Az kic yestremre igyekez nec.
11 Eys öket önne hálójokban,
Kit ök masnac kéféttetec.
Hogy én yefel nélkül legyee,

Mellettöc elmeheffec bátran.

CXLIH. Soltar T. B. 100. 131.

Könyörgése Davidnac a meg szabadításért.

Az C. Soltar notajara.

EN az Urhoz fölkiáltoc,
Kiáltván neki könyrgoc,
Jelentvén én panaszimat,
Megbeszélém nyavalyamat,
2 Ha borongattaric lelkem,
Te utat mutatfí énnékem,
Módot találfi, az melly által
Megszabaduloc jó moddal.
3 Utamra tört mernec hanní,
Az mellyen én fíoktam jární,
Tekintec síllet mellötlem,
De fenki nem esmer engem.
4 Bézarlattac utac, aytoc,
Egy felé sem faladhatoc,
Es ez ilyen inségemben
Senki ninezen ki segiften.
5 Te hozzád kiáltéc Uram,
Mondván: te vagy bizodal mam,
Es egyedül temenségem
Es földön czac te vagy nékem.
6 Hald meg az én imátságom,
Mert igen fanyargattarom,
Ments meg ellenségim, ellen,
Mert erősbec hogynem mint én.
7 Vedd ki fogsagbol lelkemet,
Hogy diczerjem fíent nevedet,
Ha jól téfi velem, az hívec
Ottan engem környülves nec.

CXLIH. Soltar C. M.

Davidnac különbkülömb könyörgése és kérése.

Algald meg Uram kérésemet,
Vedd süledben könyörgésemert
Az te igéreted ferint,
Halgás meg és tarts meg engemet
Te fíent igásagod ferint.
2 Szolgadat törvényben ne idézd,
Haragodat ream ne gerjezd

Az én gonof büneimert,
Mert ez egefföldet bar elnézd,
Nem találhatf igaz embert.
3 Az ellenség kerget engemet,
Az földhöz verte életemet,
Helyhezterött az íretben,
Setetségben engem elreytet,
Mint az halottat az sírben.
4 Az én lelkem elkeferédett,
Sérelem miatt elepedett,
Azért hogy elhagyal engem,
Czac nem elfántam életemet,
Ugyelkerferédett szívem.
5 Ez illyen nagy insegin kőzöt,
Emléytem az regi időket,
Nézvén czuda dolgaidat,
Mellyeket kezed czelekődöt,
Kikkel biztatom magamat,
6 Te hozzád én Uram Istenem
Nagy firalommal fölemelem
Es kinyuytom kezeimet,
Tégedet úgy ohayt én lelkem,
Mint az szaraz föld az vizet.
* * 7. Ne kessél halgásd meg kérésem.
Mett elfogy bennem az én lelkem:
Szíved tölem el ne térjen,
Mert mayd el ollyanná kellennem,
Mint az kic falnac az sírben.
8 Kegyelmezz meg Uram ennékem,
Halgásd meg és órtizz meg engem,
Mert én czac te benned bizom,
Utaidat adgyad esmérnem,
Mert te hozzád kívánkozom,
9 Szabadíts meg ellenségimtül,
Kic engem kergetnec öknékül,
Benned vetem reménségem,
Vifelly gondot az én igyemrül,
Uram kérlec ne hadgy engem.
10 Taníts meg engemet fölgyadat,
Hogy tehessem akarotodat,
Mert te vagy az én Istenem,
Hogy órtizhessem utaidat,
Szent lelkeddel vezérly engem.
11 Uram engemet erőfíts meg,
Te fient nevedért vigasztally meg,
Es az te kegyességedből
Az én életem szabadíts meg
Mindennémü inségekéből,
12 Gondold meg hozzám jó kedvedet
Vefesdel én ellenségimet,
Töröltesse nec el az oc,
Az kic kergétic életemet,
Mert én te hív fölgyad vagyoc.

CXLIV. Soltar. T. B. 18.

Davidnac hálaadása és könyörgése.

Az XVIII. Soltar notájára.

Aldott az Ur, ki kezemet tanitya
Es uyaimat az hadakozásra,
Aldott légyen az én jó Istenem,
Az ki mindenkor megórtizz engem.
Ó az én kővárom és szabaditom.
Ó én pajsom és én otalmazom,
Te benned vetem reménségemet,
Mert alám vetőd az én népemet.
2 De miczoda az ember életében,
Hogy ó réa gondot tartaf ecképpen?
Miczodac az emberec fiai,
Hogy fölséged őket igy kédvelli?
Az emberec dolgát ha megtekinted,
Légottan őket czac semminec leled,
Az ó napjai hamar elfogynac,
Es mint az árnyec ottan elmúlnac.
3 Hayts meg az egeret és fally le mētē,
Illesd az hegyeket hog' fűfűök meñyē,
Boczás villámait, őket verd füllel,
Mennyitő nyilaiddal fellefde el.
Segéts meg, fellyől kezed hozzám-
nyuytsad,
Ez nagy árvizet rolam elfordítsad,
Szabadíts meg ez vefedelemből,
Oerizz meg az idegen neimből.
4 Kik nec fajoc merő hazugsagot föl
Oe hamis kezeckel téf nec gonofól,
Uram néked mondoc uy éneket,
Megzöndjitem néked hegedőmet.
Mert te vagy Urá ki minden inségbē
Az kirát megotalmazod kegyessen,
Szolgádat Davidot megtekinted,
Az öldöklő fegyvertől megmented.
5 Mēts meg kezekből az idegenek nec,
Kic én ellenem fornyen dühösköd nec,
Szajoc beféde merő hamiság
Kezek nec dolga hitván mulatság.
Hog' mint a fēp plántác á mi fiainc,
Földnekegyenec mi fēp leányinc,
Kic fēpségekben úgy villagjanac,
Mint ékes oflopi az templomnac.
6 Hogy az mi tárházinc tele legyenec,
Czordainc ezeriglen tenyészessene,
Barmunc töb legyen soc szaz ezernél,
Mind városon falun s' mezőn sílél.
Erőssen fapordgyanac ökreinc,
Városinkra ne úfsón ellenségin,
Földünk ből senki el ne vitesséc,
Utzáinkon panaf ne hallasséc.
7 O bodog nép, az kit igy megáld Istē!
Es kik nec illy jó fierenzét ad itten:
Az bodog nép az, és nem less fűksége,
Az melly nec az Ur az ő Istenē.

CXLV.

CXLV. Soltar T. B.

David diczéri az Istent nagy diczőségéről
és kegyességéről mindenkhez, kivált-
képpen az Isten felőkhöz.

M Agasztallac téged én Istenem,

Oh én királyom neved tisztelem,

Mindennap hirdetem diczéreted.

Es örökké áldom té fent neved,

Igen diczéretes és nagy az Isten,

Megfoghatatlan ó diczőségében,

Nemzetről nemzetre te dolgaidat

Mindenkor hirdetic nagy hatalmatat.

1 Hirdetem az te diczőségedet,
Az te fölséges diczéretedet,
Czuda tétidet minden népeknél,
En kibefellem mindenütt félel. (féc,

Hogy hatalmatat mindenec hirdes-
Mellyet dolgaidban esekben vesínek,
Diczőségedet én el nem halgatom,
Hanem mindeneknek előfámlálom.

3 Hogy hirdeséc az te jokedvedet,
Minden nép előt kegyességedet.
Az te igazságodat diczérjec,
Es félel mindenütt kihirdeséc,

Az Ur fölötte irgalmas kegyelmes,
Engedelmes, haragra kefedelmes,
Igen féled, az büntetésre késő,
Minden teremtetett rendinec kedvez ó.

* * 4 Azért az mit teremtetett mindé
Nagy hatalmatrol teged diczérjen,
De mindennél inkább az fent hivec
Az te diczőségedet diczérjec,

Hirdeséc orfágod fölséges voltat
Mindékor befellyéc nagy hatalmatat,
Hogy az emberec fiai érthetséc,
Orfágodnac diczőségét nezhetséc.

5 Örökké megáll az te orfágod,
Es mindenkor megtart uraságod,
Az Ur megtartya az eldölöket,
Es főlemeli az elefteket.

Uram mindenec fíemei rád néznee,
Es idein edelt adf nékiec,
Midőn fölnyitod áldott kezeidet
Böyen megelégites mindenecket.

6 Az Ur igaz minden uraiban,
Es fíentséges minden dolgaiban,
Közel vagyok ó azokhoz nyilván,
Az kic hozzá kiáltnac valoban.

Es az mit az Istenfelőc kívánnac,
Ó nékiec böyen megadattatnac,
Nagy kegyelmessen oket meghalgattya
Es idvőségét nékiec megmutartya.

7 Megtartya, az kic fíeretik ötet,
De mind elvesti az hitlenecket,
Az Ur diczéretit fíam hirdesse,
Az ó nevét minden test diczérje.

CXLVI. Soltar T. B.

Diczéreti az Istenec és tanúság az Isten
ben valo bizodalomrol.

A Ldgyad én lelkeim az Urat,

Hirdessec diczéretét,

Az Istenec adok hálát,

Valamig engem éltet,

En az Urnac éneklec

Mind addig miglen élec.

2 Ne legyen bizodalmatoc
Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bizzatoc,
Kiben segétség ninczen:

Mihelt lelke kimegyen.
Menten hamuvá leszen:

3 Minden dolga és fíandéka
Elvest azon nap véle,
Bodog az kinec otalma
Az Jacobnac Istene:
Az kinec mindenekben
Reménsége az Isten:

4 Az ki mind mennyet és földet,
Es az tengert teremte,
Es ezekben minédneket
Nagy hatalmával szerze,
Igalsága, s' hiysége,
Megmarad mind öröcké.

* * 5 Az kic méltatlan fenvedec
Megmenti az jó Isten,
Az nyomorult éhezöknek,
Ö elcdeit ádböven,
Az foglyokat kihozza,
Rabságból kioldozza.

6 Es az világtalanoknak
Megnyitja ő szemeket,
Az kic dőlefélben vadnac
Meggyámolítja őket:
Az igazakat híven
Szereti az Ur Isten.

7 Vefedelmében megmenti
Az nyavalyás jövevént,
Az árvákat megfegéti,
Kegyessen rájoc tekint.
Az sérelmes özvegyec
Tőle megenyhitetec.

8 Az hitleneket megrontya,
Öfvényöket elvesztven,
De megáll az ő orsfága
Most és minden időben,
Oh Sion az te Urad
Mind öröcké megmarad.

CXLVII. Soltar T. B.

*Intés az Istennek diczerivo, az ő sac jó te-
teményiért, melyeket elsőszámlál az
Soltárnac szerzője.*

A Z Urat diczerjéte, mert jó,

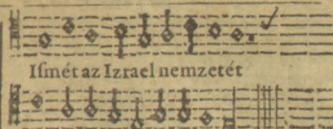
Es az Istent diczeri melto,

Kedves dolog az U Istennel,

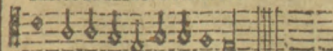
Hogy ötet diczerjéc egy fivvel,

Mert Jerusalemet az Isten

Megéppiti nagy kegyéimessen,

Ísmét az Izrael nemzetét

Öfve gyüiti eloflott népét.

2 Törődelmes fívet meggyogyit,
Sérelmes lelket ő megenyhít,
Békötözi az ő sebeket,
Mekgönnyebéti sérelmeket.

Az czillagokat megfámlálja
Es azoknac fámat joltudgya,
Es mindeniket ugy emeri,
Hogy tulaydon nevén nevezi.

3 Nagy az mi Urunc az Ur Isten,
Az kinél nagyob semmi ninczen,
Erősege kimondhatatlan,
Bölcsésege fámlalhatatlan.

Az együgyöket fölemeli,
Az feledeket erőíti,
Megalázza az hitleneket,
Az földre legyalázza őket.

4 Azért néki enekellyetec,
Hegedüccel zengedetec,
Ki az eget elfedi féllyel
Temerdecyizenyös főlhöccel.

Es az égről elsőököt boczat,
Mellyeket ez földre leszállat,
Megenyveseti az hegyeket,
Hogy böven teremtsenec fívet.

* * 5 Ki ételt ád minden állatnac,
Es az éh holló fiaczkáknac,
Kic ő fájokat réa tattyac
Kialtván ételeket várjac.

Ö néki semmi kedve ninczen
Az lónac ő erőssegeben,
Sem az ferfinac fáraiban,
Nem gyönyörködíc illy dologban.

6 Inkab azokban gyönyörködíc,
Az kic ötet igazán felic,
Kic tellyes fíyból kegyes voltát
Mindenkor reménlic igralmát.

Diczerd Jerusalemet az Urat,
Főlmagaztallyad nagy hatalmát,
Ez kegyes Urat, őh fient Sion,
Teis diczerd ahétarósson.

7 Mert kapuidra ő zavart vet,
Es híven megöriz tegedet.
Fiaidat benned megalggya,
Es dolgokat jora forditya.

Földedet áldgya bekesegeccel,
Hataridat Sep czendelésséccel,
Es teged Sep rísta buzaval
Megelegit, es böven táplál.

8 Kiboczatya erős igejet,

Ez földre leküldi befédét:
Sebeslen megyen az ő fava,
Hamarsággal egy helyről máfra.

Az földre szállat fejer havat,
Mint az őp falankozo gyapjat,
Es az ideresz zuzmarazokat,
Az földre hinti mint az hamvat.

9 Az kő esőket alá lövi,
Es falatonkint féllal hinti,
Az kinec hidegségít senki,
Töle irtozvan, nem türheti.

Ismér mihelyen ő egy főt föl,
Az jég mind előlvad es elfoly,
Ha ő feleit rá ereftri,
Az jeget folyo vizzé teszi.

10 Jacobnac ada fent igéjét,
Hogy ához fábnac életeteket,
Törvényit ada Izraelnac,
Hogy ők azoc fserint elnéec.

Nem tön így semmi pogán néppel,
Nem látá őket illy fseintséggel,
Szent fserzését ők nem értöttéc,
Azért Alleluja mondaséc.

CXLVIII. Soltar T. B.

*Intése minden állatoknac és az embereknac
az Istennec diczéretre.*

N Oh diczerjétec mindnyájan,

Az Urat az menyorfágban,

Diczerjétec őt az égben,

Az ő fölseges fsekiben,

Minden angyaloc őt diczerjéc,

Es minden mennyei seregec:

Az nap és hold őt diczerje,

Minden czillagockal őve.

2 Az Uratti magas egec,
Diczerjétec minden vizec,

Kic fön az égen levegtéc,
Az Ur nevet diczerjétec.

Mert mindenecket igéjével,
Oe teremte nagy erejével,
Mindent ugy megerőlite,
Hogy megallyon mind őrocke.

3 Mindeneknac modot ada,
Hogy kiki abban maradna,
Ti Cethalae, és melysegec,
Az Ur Istent diczerjétec.

Tüz, köeső, hó és az para,
Az Ur Istent fölmagasztallya,
Őt áldgyátoc fergőfelec,
Kic befédenecc engedtec.

4 Ti hegyec, halmoc és völgyec,
Nagy cedrusfac és egyebec,
Szeled barmoc, fene vadac,
Földi fergec, és madarac:

Es ez földön minden királyoc
Mindennépec valahol laktoc,
Es világi fejedelmec,
Kic nagy tisteket viseltec.

5 Ifjac, leányoc, és vénec
Az Ur Istent diczerjétec,
Mert nevenec diczó volta
Mennyet földet folyiul mullya.

Fölemeli faryát ne penece,
Minden fentek őtet diczerjéc,
Izrael válastott népe
Az Urnac nevet diczerje,

CXLIX. Soltar T. B.

Intése az Istennec diczéretre.

A Z Urnac nő énekellyetec

Uyenecket fent fölsegec,

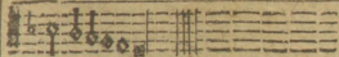
Az fentec gyülekezetiben

Diczerje őtet minden,

Az Izrael őtyendeezen,

Ő teremte Isteneben,

Királyoknac őrüillyenec

Az Sionbéléc.

2 Az Ur nevét sippal és dobbal,
Diczerjétec lanttal kobozzal,
Légyen hegedőknek zengése
Neve diczeretire.

Mert az Isten az ő népit
Igen szereti hiveit.

Az hegedőket fegeti,
Soc jockal szereti.

3 Szent hivei az Ur Istennec
Ékes gyönyörüséget nyernek,
Órülnek ő halo házokban
Az Urat magasztalván:

Diczeretet az Istennec
Az ő fájokban visellyéc,
Es kételb fegyvet lefésen
Nékiec kezekben.

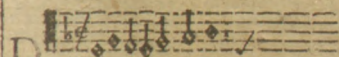
4 Mellyel az kevély ellenség
Bosfür allanac nagy merésben,
Es az népec megbüntettetnec,
Méltó jutalmat vesnec:

Eros kirallyokat nékiec,
Nagy lantzockal megkötözic,
Es minden ő fejedelmec
Vas békókban ésnec.

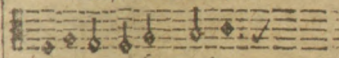
6 Hogy törvényel itéltesse nec,
Melly megvayon irván ellenec:
Mellyekből az istenes hivec
Diczeretet nyernek.

CL. Soltar T. B.

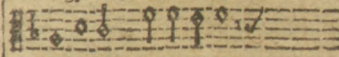
Az Istennec diczeretire valo imta.

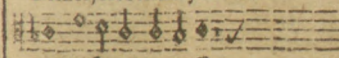
D Diczerjétec az Urat,

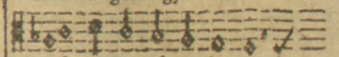
Adgyatoc ő fent voltat,

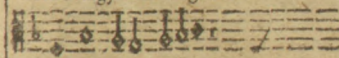
Diczerjétec mennyekben,

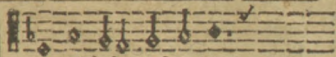
Hol orfágot kegyessen,

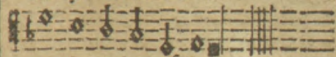
Az ő nagy diczóságében.

Diczerjétec hatalmat,

Mellyből ő diczó voltat

Minden veheti esében.

2 Diczerjétec őt kürtben,
Es ékes éneklesben,
Hegedőben lantokban,
Es hangos citerákban,
Az Urnac zengedezzetec:
Sipokban virginákban,
Es hangos orgonákban,
Órvendgyetec az Istennec.

3 Az Urat cymbalmokban
Es egyéb szerfámokban
Mindnyájan diczerjétec,
Citerát pengesetec,
Az Urnac nevét diczerýen,
Es minden lelkes állat
Diczerje az nagy Urat,
Diczóság Istennec, Amen.

Vége az Soltaroknac.

AZ ISTENNEK TIZPA-
rancelolattya.

Exod. XX. C. M.

Az CXL. Soltar notajara.

E Melfől fived, füled nyisd meg,
Te kemény nyakoz Izrael,
Isten parancelolattyát érts meg.
Tözvenyére figyelmezzél.

2 En vagyoc Istened egyedől,
Ki az Egyptombol téged,
Kihoztalic nagy insegedből,
Ne legyenec mas Istened.

3 Ne csinálly semmi balvány képer
Akarminémü dologbol,
Ne imadgyad se tífrelid őket,
Mert nagy haragom megindol.

4 Uradnac Istenednec neyet
Soha nevegyed hiában.

Mert az ki nem böczüllü nevét,
Megbünteti azt valóban.

5 Hat nap minden dolgotat tegyed,
Nyugodgyal az hetedikén,
Mert hogy teremte mindeneket,
Ez nap megnyugovec Isten.

6 Az te atyadat es anyadat,
Tífrellyed szeressd hiven,
Hogy hofsiu eletet, socjokat
Adgyon teneked az Isten.

7 Embert ne ölly, ne tégy vér ontást,
Paraznaságban ne lélegy,
Ne orozz gyülöllyed az lopást,

Megfábaditsam népemet,
Mert látom nyomorúságát,
Hallottam foházkodását,
Megállom néki bősűjút,
5 Nem hagyom az én népemet,
Eloltani fent nevemet :/
De megtartom én házamban,
Es válastott templomomban,
Hogy megfentelje fentimet,
Gerjesse nékic fivéket,
Biztassa és ő lelkeket.

6 Az Istenec fent igéje,
Tiftra minden ő beféde :/
Mint az próbátott ezüft,
Hétfier megöntertött ezüft,
Mert ennek az ő ereje,
Vagyon az kiferetetekben
Kereftnec viselésében.

7 Te vagy Ur Isten otalmoc,
Hatalmas kegyes gyámoloc :/
Az te hív tanitoidnac,
Szólódben plantáloidnac,
Te vagy őrzője népednec,
Erős otalma híveidnec,
Paisza te fent igédnec.

8 Azért néked mi most adunc,
Nagy halakat és ezt mondgyuc :/
Diczertessél atya Isten,
Szent fiaddal egyetemben,
Vigaztalo fent léleckel,
Nékünc édes yendégünckel,
Őrocke nagy diczóséggel.

XLVI, Soltar.

ERős várunc nékünc az Isten,
Es fegyverünc ellenség ellen :/
Megfábadit veszedelemtől,
Kic ranc jonec most mindenfelől,
Az mi régi ellenségünc,
Háborgat bennünc,
Erővel fegyverrel
Es csalárdfaggal,
Es minden nagy hatalmással.

2 Ninczen nékünc semmi hatalmunc,
Kivel néki ellene allynnc :/
Viaskodic az Ur érottünc
Kit az Isten boczatott nékünc,
Ha kérded ki legyen az,
Jesús Christus az
Seregeknek ura,
Kinel mincz töb Isten,
Annál vagyon az gyözödelem.

3 Ha ez világ mind őrdög volnc,
Es elnyelni minket akarna :/
Azert tőle semmit ne fellyünc,
Czac Christus otalmában bizzünc,

No bátor dihősködgyéc,
No fenckedgyéc
Ez világnac ura,
Nincz raytunc hatalma,
Urunc Christus ötet megbirtá.
4 Megáll az Istenec igéje,
Es nem alhat senki ellen :/
Az nagy Isten vagyon mivelünc,
Es fent lelke lakozic bennünc,
Ha testünc nékünc elvéf
Ha marhánc elvéf
Hirünc neyünc feleségünc,
Es minden gyermekünc,
Az meny, orfag megmarad nékünc.

L I. Soltar.

UR Isten irgalmazz nékem,
Az te irgalmasságod ferint :/
Mosed és töröld el bűndömet,
Mellyet en bánoc fivem ferint,
Hogy te ellened vétkeztem,
Bánom és keserü énnékem,
Meltán engem megirelhetf,
Te azért igaz Isten lehetf.

2 En az bűnben fogantattam,
Bűnben anyámtól faramzattam :/
Te czac feretf igazságot,
Es igérf irgalmasságot,
Hintf meg engemet isóppal,
Hónál fejerb léfcec előttd,
Viglesen lelkem te benned,
Teremim megvidulnac tőled.

3 Ne nézd Uram bűnceimet,
Töröld el minden vétkeimet :/
Teremts bennem tiftra fivert,
Es adgy énnékem fent lelket,
Ne veis el engem előled,
Es ne vedd el tőlem fent lelked,
Adgy énnékem idvőséget
Es jóra yezéklő fent lelket.

4 En miattam soc emberec
Az te utadra térülnc :/
Kic ő bűnöket elhadgyac,
Es eleteket megjobirtyac,
Szabadits Uram engemet
Vedd el rolam itéletedert,
Oldgyad meg az én nyelvemet
Hogy magaztalhasson régedet.

5 Aldozator tennéc néked,
Ha kedves volna előttd :/
De czac kiyánod én tőlem,
Hogy legyen törödelmes fivem,
Tekénts Ur Isten lelkemre,
Es tégy kegyelmessen ő vele,
Tégy jól az te egy házaddal,
Ki teged főgál igazsággal.

LVII. Soltar.

1 Irgalmazz Ur Isten immáran énnékem,
Irgalmazz Ur Isten immáran énnékem,
Mert te benned bizic Uram az én lélekem,
Es te benned nyugbic Uram az én szívem.

2 Száruvad alávetem az én remétségem,
Mig elmúlnac tölem az én ellenségim,
Es mig eltávoznac tölem én büncim,
Czac te benned leszen Uram én örömem.

3 Te hozzád kialtoc hatalmas Ur Isten,
Mert ninczen én velem ki most jolteheszen,
En ellenségimtől engem megmentheszen,
Es én dolgaimban kijora viheszen.

4 Velem én sient Atyám nagy fokokat törtél,
Mert menyből énnékem őrizőt küldöttél,
En ellenségimtől engem megmentettél,
Es az én szívemben örömet sietzettél.

5 Az hatalmas Isté nagy irgalmaságát
En hozzám boczátta ő nagy igazságot,
Es megmondhatatlan nagy hatalmaságot,
Hozzám megjelenté nagy jó akaratyat.

6 Nekem ellenségim mind az kicvalanac,
Fene oroflanoc mind megrontatánac,
Es te velem leven ők nem arthatánac,
Mert elvörtted Uram erejét azoknac.

7 De ennac felörtte emberc közzülis,
En ream támadtac fókac közzülökis,
Hamisagor soltac ellenem azokis,
De nem arthatánac énnékem azokis.

8 Ezeknac ő nyiloc es az ő fegyverc,
De semmi nem egyéb hanem az ő nyelvec.

Vermet atac nekem es őc belé estec,
Czalardsagoc miatt önnön magoc vesztetec.

9 Azert Uram téged én felmagasztalac,
Te diczőségdben hatalmasnac mondalac,
Mind az világ előtt irgalmasnac valalac,

Es jo akarónac én tégedet hívlac.

10 Késs most az én szívem néked enekelni,
Késs most jovoltodért nagyhálakat adni.

Es mindené előtt tégedet vallani,
Szent nevedet néked öröcké diczérni.

11 Kelly fel azért mostan én nagy diczőségem,
Légy mindenben nekem mostis segitsegem,
Erőtlességemben legy én erőfiségem,
Es veszedelmemben légy otalmom nekem.

12 En felmagasztalom irgalmaságodat,
Es mindenkör vallom te igazságotdat,
Mind ez egész földön irgalmaságodat,
Mindenkör hirdetem az te jovöltódat.

13 Szent David propheta az ő lévelében,
Ő ssep énekinec ötven hét részben,
Könyörög Istennec keferűségében,
Ellensége előtt valo rettenesben.

14 Egyetemben vele az mi sükségünkben,
Nyomorúlt voltunkban ez földön élünkben,
Diczérjuc az Istent ő diczőségében,
Az sient angyalockal énekellyünc menyben:

LXV. Soltar.

Azon notára vagy Az én életemre minden idej.

Soc jó tetemenyén nagyon czudalokozván,
Szent David propheta es e lálmelekodván,
Az nagy Ur Istennec nagy hálakat adván,
Felfoival kialta imezképpen mondván:

2 Tégedet Ur Isten, illet az diczérét,
Az Sionnac hegyén ünnepi sientetel,
Az Jerusalemben aldozat tíftelet,
Anyá sient egyházban tied az diczérret.

3 Azte sient igédet ott prédikáltatod,
Irgalmasagodat azzal megmutatod,
Hogy imatsagomat nekem meghalगतod,

Menden nézereket te hozzád juttatod.

4 Raytam hatalmaztat sokságos büneim,

Ellenem tamadtac fámtalan vétkeim,
Latom hogy az poklot nyilván erdemlenem.

De fent fiad által eltörölöd büneim.

5 Igen nagy bodogság kit te választottal
Hiveid közibe te melléd fámlaltál,
Az te fent házadban néki lakni adtál,
Minden jóvalddal elégedni tartál.

6 Nagyigafságodon igen álmélkodunc,

Hogy te vagy minékünc megtart o Istenunc,

Minden bukfeüünkben mi nagy reménsegünc.

Mert te meghalगतod ha néked könyörgünc.

7 Valakic lakoznac az feles világban,
Ez egész vilagnac minden házariban,
Nagy méfise az feles tenger figetiben,
Hozzad reménkednec, vadnac te kezdedben.

8 Soc hegyec havafoc te toled tártarnac

Az te hatalmaddal meggyamolitatnac,
Tenger nec habjai azzal állitatnac,

Népek nec hadjai azzal lenyomatnac.

9 Fel nec és retteg nec föld nec határiban,

Czuda tételid nec gyakran látásiban,
Az nap nac es hold nac feltamadásiban,
Minden népet vadnac nagy vigasztalásban.

10 Ez földet meglátod, éfsóvel öntözöd,

Szép firos füveckel megajándékozod,
Termő gabonával és meggazdagítod.

Az sok vizeket fépen megaratod.

11. Czudalatosképpen az te jovoltoddal,

Az egész estendőt nagy sokféle serral,
Te meggazdagítod soc áldomással,
Pusztakat, halmokat, ekes ruházattal.

12 Juhóckal barmóckal az mezőt betöltöd,

Sokféle vadackal és megbővesítod,
Egi madarackal fellyül ekesítod,

Az buzát völgyeken nagy bőve tereted.

13 Te neked mind ezec oly igen örövendnec,

Az ő modgyoc fértent néked éne kel nec
Az te jovoltodért tégedet diczen nec,
Nagy hálaadafra neked minket int nec.

14 Szent David propheta az énekibe
Az nagy U Istenben való örömeben

Ezeket beírta nagy fépen veser kben,
Eneklő könyvé nec harvan őt re fében.

Szegedi István.

○ Mint keferegnec most az Keresztynec,

Ninczen ő nékiec femmi békeség ec,
Mert elhatalmaztanac az soc hietlenec

2 Kic az Jესus Christust el nem fé nved-
Es az ő fé kiből őtet elleveric,

Az ő érdemében hitőket nem vetic.

3 Egy felől környülünec az fent érdemé-
més ec,

Más felől környülünec idegen nemzet-
Kik nec az Christusnac solgai neverség ec.

4 Szidalmaztat ezec az Christusnac
név ec,

Nem különbben tarttyac mint eretne-
Az kic az Christusban vetett ec hárd ket ec.

5 Ne hadgy azert minket te hatalmas
Isten,

Mert az te néped nec ninczen segítség ec,
Nincz otalmazója ninczen fejedelm ec.

6 Hogy megésmernehesse Christusnac
Egyháza,

Hogy czac te vagy néki kegyelmes otal-
Es minden arvaknac kegyes táplaloja.

7 Diczértéssel atya mindenható Iste,
Es az te fent fiad veled egyetembe,

Es fent Lelec Isten öröckön öröck ec.

LXXIX. Soltar.

Notája: *Keserves szívet. &c.*

F Elséges Isten néked jelenttyünc mi
nagy nyavalyankat,

Panafozkod van előted mondgyünc mi
bőfuságinkat.

2 Mert elbejüttec az pogány népet te
örökségedbe,

Megferteztetéc fent templomod az
te hivedbe.

3 Te solgáidnac vetéc tisteket égi ma-
daraknac,

Es te féntid nec tagait adac kegyetlen
vadaknac.

4 Mind elpusztítac Jerusalemet az Ke-
restyénség ec,

Más felől bennünec Christust kergetic
az egy idvőseget.

5 Kibontac félliel mint az bev vizet ezek-
nec véreket,

Nem találtatéc ki eltemetné az ő holt
testeket.

6 Vagyunc immáran czac nagy fidaló
mi fombéd ságinknac,
Es megczufolas minden népeknek kic
kornyúlúnc lakknac.
7 Meddig haragfól felséges Isten vég-
telen ellenünc,
Boffíu állafod mint az sebes tüz felger-
jed ellenünc.
8 Fordítsad immár te haragodat az po-
gány népekre,
Kic nem esmernece téged Ur Isten ő id-
vóségekre.
9 Az orfagokra kic segédsegül neve-
det nem hívjac,
Mert őc megévéc Kerefszénfégét he-
lyét el pusztítac.
10 Ne emlekezzél régi bününkről, de
nagyhamar minket.
Elől vegyenece irgalmasságid, sánd
meginfegunket.
11 Oh idvözítő edes Istenünc, segél-
ly megmár minket,
Az te neveducc diczösegeért fba-
dits meg minket.
12 Es légy kegyelmes te fient neve-
dett az mi büne inkuec.
Hogy ne mondhaszac az pogány népec
hol vagyon istenece?
13 Telenteffec ki minden nepec közt
te fsemeid előtt,
Boffíu állafod te folgaidnac vétec hul-
lafact.
14 Iuffon eledbe fohakodásoc az fe-
gény foglyoknac,
Te hatalmaddal ments meg mind az
kic halakra tartatnac.
15 Büntesá meg az mi ellenségniket,
hétképpen Ur Isten,
Az fidaloméért kit raytad tesfnec felsé-
ges Ur Isten.
16 Mi pedig földenc kic te juhaid és né-
peid vagyunc,
Kiket legeltetté te fient igéddel néked
halat adunc.
17 Es nemzetsegről nemzetsegekre
tégedet hirdetünc,
Nagy hatalmadat diczösegedet öröcké
dicérjünc.
18 Igyen könyörge anya fient egyház
ellenfégi ellen,
Mint irvan vagyoc az soltaroc közt
hervenkilentzedben.

LXXXVI. Soltar.

Notája: Menyei felségrec; vagy Irgal-
maz. Ur Isten.

A Z jo hitü embérfeléd ez világon,
Senkire nem támad bátor boffíu
láfion,
Megeléggic azzal hogy az Urra fuffion,
Ellensége ellen, és imigyen ffolyon.
2 Figyelmezzel Uram kérécc ide hoz-
zam.
Mert ha megtekinred nagy az én nya-
valyam,
Szegény fejcem immár finte megalá-
zam,
Hogy ellenfé gimnec magamat lehaytá.
3 Az artatlanfagnac ellene nem vétec,
Türefemmel inkább foc ideig elec,
De te réad nézyén maydan elmerülece,
Megfabaduláfert miglen hozzád érec.
4 Azérte folgádnac fiefs otalmara,
Hogy az gonofockal ne juffac halakra,
Czac tégedet várlac az én váltságomra,
Es raytoc érettem boffíu állafokra.
5 Engemetis immár vidamits meg
egyfer,
Hogy elvegye folgyát az faytalá ember,
Hiveid romlafat ne örüllye többfer,
Kiért meg epedté én nagy foc ezerfer.
6 Vigasztald meg az te folgádat Ur Iste,
Mert lelkem emeltem te hozzád fűn-
telen,
Lám czac te vagy az jo kegyelmes Ur
Isten,
Mindenekhez az kic vadnac igaz hitbé
7 Végheretlen az te jo teted mi hozzác,
Menyből is ez feldre fsemed néz mi ró-
anc
Mikoron imádunc fiefs ide hozzánc,
Hogy meg ne eméfen fiantalan nya-
valyanc.
8 Soc Istenec közzül kiket ez vilag
néz,
Nincz senki hafonlo hozzád ki czudát
tesz.
Temerdec foc népet mellyet egyedül
birfi,
Szét tiffeteledre czac temagdért hívfi,
9 Azert engedelmes néked minden
állat,
Valamelly te ffeles kezedben akadhat,
Defellyeb az ember okos és fő állat,
Iovoltodért téged mindenüt imadhat.
10 Mert czac te vagy felség ez ffeles vi-
lágban,
Kinenc massá minczen uralkodáfában,
Mindent arra vihettí hatalmasságodbá,
Kiket egyedül birfi fabad akaratban,
11 Utáidra oktafs engemet Ur Isten,
Hogy ellyec ez földön te esmeretedben

Efőits naponkint az te félelmedben.

Hogy én fivem áldgyon téged igaz hitben,

12 Diczérlekis inkább fivemből öröckül,

Mert jovoltod látom hozzám minde-
neftül,

Hála légyen néked hogy lelkem én-
fejből.

Megmented fejemet halálos veszelből.

13 Soc faytalá népec imé rám omlanac
Kic nagy erőfackal reám támadtanac.

De hogy fient neveden semit nem a-
dánac,

Azert mind fejenkint megalázta-
tanac.

14 Mert kéfi vagy Ur Isten te az ke-
gyelemre,

Haylando az jóra, mi segidsegünkre,
De soc türes után ha téré büntetéstre,

Gonosoc elvesz nec csak hamar végtéte

15 Te nagy jovoltodban és fogad-
sodban,

Könyörtülly én rayram az en nyavaly-
ámban,

Réfeltefd fogádat te áldomásodban,
Tarts meg foglaldnac fiat az halálbá.

16 Hogy az kic gyüldönc életemet
bánván,

Legyenc miártam mind meggyaláz-
tavan,

Láffac meg hogy engem feretf Uram
nyilvan,

Keterüségéből örömet támasztván,

17 Ez az fient Davidnac kevély népec
ellen,

Buzgo imádfaga ez földön élteben,
Irta bé nyoltzván hat fép diczétetibé,

Hogy nyomoraságban tanullyunc mi-
ebben,

C III. Soltar.

No diczérd lelkem az Urat,
Bennem minden áldgya nevét:

Mert soc jótémenent mutat,
Ne felelyts fivem jó kedvét:

Megboczátya büneidet,
Gyogyittyá ferelmed,

Es megtartya étedet,
Szárnya alatt téged

Megvigaztal kegyessen,
Mint az saft megifjét,

Ez kiraly bitja híven,
Ó segény sereget,

2 Szent törvényét meg jelenté,
Nékünc, és ő nagy jovoltat:

Es raytunc megerősité.

Mondhatatlan nagy irgalmát,

Megfünic az ő haragja,

Nem vér bününce ferént,

Irgalmát raytunc nyuytya.

Szannya az erőleat,

Nagy azokhoz kegyelme.

Az kic félic öter,

Földtől az ég melly mesífse,

Elveti bününket.

3 Mikent könyörtül az atya,

Az ő ferelmes fiain:

Igy az Urnac nagy irgalma,

Megmarad raytunc hívein,

Iol tudgya gyarol éltünket,

Hogy czac poroc voyyunc,

Mint az elsőn nőtt füvet,

Kit az mezön latunc,

Ha megfuvallya az féel,

Semmi vé tétetic,

Az emberis ki most él,

Menten elenyéfcic.

4 De az Istenec kegyelme,

Megmarad minden időbe:

Es híveizhez jó kedve,

El nem fogy soha öröcke:

Kic megtarttyac ő kötésef,

Mennyekben örül nec,

Ti angyaloc fient nevét,

Aldgyatoc Istenec,

Szolgyallatoc ő neki.

Terjesztvén igéjét,

En lelkemis hirdeti,

Ó fient diczérérit,

C XII. Soltar.

Notaia: Mindenkoron áldom az:

Bodog az ilyen ember ő lelkeben,

Az ki az Istenet hísi befédeben,

Féli tiszteli öter igaz hitben,

Szent David mondgya ezt az soltár
könyvben.

2 Ennec mindenkor nagy gyönyörü-
lége.

Czac ő Uranac kegyelmes beféde,

Nincz rettegésbe soha az ő fíve,

Mert mindenkoron bizic Istenebe.

3 Noha vétkezciz tudatlanságabol,

Elefcig gyakran erőtlensegebol,

Nem marad, félkel hamar az vétekből,

Az Ur Istenec nagy segedelmeből,

4 Ennec ez földön soc jósfága léfen.

Bövség gazdagfag ő házában léfen,

Isten aldása haza népén léfen,

Kevesből neki mindenkor soc léfen.

5 Diczéric öter tellyes életiben

Örül nec neki elömentiben,

Kará nem léfen hireben nevében

Mellette lesne nagy tíftefében,
 6 Igen táplállyá ő az fegényeket,
 Jelesben pedig az Kereftýeneket,
 Senki nem láttya az ő fűkségeket,
 Isten aldása gazdagittyá őket,
 7 Czelekedete czacaz Iftentől függ,
 Gazdagságában felnem fuvalkodic,
 Kírvallásában ő nem boffionkodic,
 Hífi Iftentől hogy czac probaltatic,
 8 Tamad réája sokféle kísértet,
 Soc hamis hír név soc hamis izenet,
 De soha fíve attul meg nem ijed,
 Istenbe bizic semmitől nem retteg,
 9 Vigasztálása nagy vagon fívénc.
 Mert erőlsége nagy vagon hitinec,
 Noha réája sokan irégykedne,
 De fándékokban elő nem mehetne.
 10 Soc nyomorultnac volt ő táplaloja,
 Tudgya miczoda az ő hivatallya,
 Haza népére fíorgalmatos gondgya,
 Hogy fűkségeket senki ne mondhasfa.
 11 Pus taságáról ő az fíent egyhaznac,
 Nagy fűkvoltáról az hiv tanitoknac,
 Fő gondot visel hogy maradékinac,
 Mennyekben gyüjtsön kinczet fiainac.
 12 Az fíegényeknek nagy gondgyát
 vífeli,

Szomjuhozni nem hadgya és ehezni,
 Iftennec akar jó sáfara lenni,
 Czac azért akar mindennel jól tenni.
 13 Paranczolattyát az Iftennec feli,
 Verétékével az kenyeret éfí,
 Marhájat adgya igazán és véfí,
 Azzal jófagát fíaporává téfí.
 14 Isten beféde nála nagy gazdagság,
 Az keves jófág lesfen nagy fokaság,
 Békével lakás nála nagy uraság,
 De békeség nála az haboruság.
 15 Kereftýenséget híjában né hánya,
 Az kiben az hit magát kimutattya,
 Híjaba valo Kereftýennec mondgya,
 Kiben gyümölcsézt az hit né mutattya,
 16 Innen megértyuc Kereftýensé-
 günkne.
 Bizonyos jegyét mi ídvéfségünkne,
 Mert ha fíeretet peczéte hitünkne,
 Igy az írégség hitetlenségünkne,
 17 Ezeket írta fíent David könyvében,
 Szaz tizenkettődic diczeretiben,
 Hogy á Kereftýent megismerd hitibé,
 Kívíl pediglen czelekedetiben,

CX XVIII. Soltar.

Notája: Adgyunc halát az Ur-
 nac mert.

Minden hiv Kereftýenec meghal-
 lyátoc,
 Mílegyentökéllétes bodogságtoc:
 2 Fellyétec Uratokat Iftenteket,
 Az ő paranczolattyát fíeréfsétec.
 3 Ellyetec igazán kézi munkával,
 Igy éltec jól és igaz bodogsággal.
 4 Tinéktec feleségtec házatokban,
 Szül jámbor fiakat gyarapodásban.
 5 Kickel megékefíti házatokat,
 Mint az földő gerezdec véfíőjeket.
 6 Abtaltoc környül ülne ti magzattoc
 Mint az fíép olafánac ékes ágoc.
 7 Ecképpen áldgya meg az ember Ifté,
 Valaki féli őtet igaz hitben.
 8 Aldgyon meg titeket az őtóc Isten,
 Kí lakic az te gyülekezettekben.
 9 Az Isten fíaporítsá jófágtokat,
 Es adgyon fiatoknac jó fiakat. (ban,
 10 Békeség legyen anya fíent egyhaz-
 Ugy légyen mondgya minden ember
 bizyan,

CXL. Psalmus.

Notája Láfs hozzam, vagy Boclásá
 meg Ur Isten, &c.

Végtelé irgalmu Ifté hozzád kiáltoc
 Es nagy mélségékből fíabadulást
 kívánoc,
 Erts meg kéréfímet, érjec fíüleidet
 Ennyi foczokogásoc.
 2 Igafságod fíerint ha czelekedé ve-
 lünc, (vertünc,
 Ha mind fíamán tartod az mit ellened
 Senki nem állhattya fulyos kez ed miá,
 Tőled ha büntettenünc, (melség,
 3 Fólótte bevséges nálad az kegyel-
 Atyai kegyfség felid engedelméfség,
 Hogy néked fíentektül s földi embe-
 rektül
 Adafség nagy tíftefség, (Urat,
 4 Az Urat ohaytom, várja lelke az
 Szivem fíomjuhozván hogy mutafsá
 jovoltat,
 Igéjéből értem, mellyben remenfégem
 Nem fogja meg irgalmát,
 5 Lelkem az Ut Iftent buzgósággal
 ohaytya.
 Mint éyjeli fírása nap költét aleg
 varja,
 Reggelről reggelre, estvéről estvéről
 Iftent fíivem úgy varja.
 6 Valakic az Urnac valaftot fíenti
 vattoc,

Egyedül czac benne legyen bizodalma-
toc, (ság.)

Mert ő nata váltáság, s' vagyon irgolma-
Lésen néktec atyátoc,

7 Izraelt megvaltya az az kereszty-
énséget,

Hivec fereginec megboczátya vét-
keket,

Minden nyavalyából az öröc halából,
Megmenti z lelkeket.

8 Ezzel az ſent David ſántalan bü-
neiből,

S' azockal érdemlett méltó bünteté-
séből,

ſzabaduláſt kíván, mint meg vagyon
irván

ſzáz harminczad ſoltárban.

CXLVI. Soltar.

Diczerd az Iſtent moſtan oh én
lelkem,

Diczerem ötet mig léſen életem;

Fejedelmekben reméſégem

Nem léſen ember en idvőſégem,

2 Mert őc meghalnac es mind földé
leſnec,

Ez földiekről meg nem emlekezne,

Azért bodogoc azoc leſnec,

Az kic Iſtenben erőſſen hiſnec.

3 Ennec nagy gondgya vagyon min-
denekre,

Mind menyre földre és á nagy tengerre,

Ezekben valo ſoc rendekre,

Ez földön valo ſoc ſégényekre.

4 Az igazaknac ő megörizője,

Kegyert leneknec erőſ büntetője,

Az ſégényeknec ſegítője,

Az ehezökne ő eltetője.

5 Megſzabadíttya Iſten az foglyokat,

Világosíttya az ſégény vakokat,

Felemeli tántorottakat

Igen ſereti az igazakat.

6 Es megörizi az jóvevényeket,

Szegény árvákat és az özvegyeket,

De megbünteti bünöſeket,

Földről eltörli ő öſvényeket.

7 Uralkodol te azért Uram Iſten,

Te ſent fiaddal öröcké mennyekben,

Az ſent Lelecek egyetemben,

Diczerőnc téged diczőſégedben.

8 Szent David írta ezt az ſoltár kö-
nyben,

ſzáz négyen és hatodie énekében,

Hálákat ad ez diczererben,

Miis diczerjüc Iſtent lelkünkben.

CXLVII. Soltar.

D Rága dolog az Ur Iſtent diczerőnc,
Szine előtt kegyeſſen énekelni,

Ekes dolog ſent nevet magaz talni,

Az hiveknec ő előtte ſolgálni.

2 Az Jeruſalemet lám ő ſereté,

Any ſent egyházat ſépen épité.

Törvényével bodogul ékeſité,

Az Jzrael fiait egybegyűjté.

3 Ó gogyit meg ſomorodott ſíyeket,

Vigaztallya az megájult lelkeket,

Ő enyhít meg ſoc keſerűſégeket,

Mind lelki és teſti betegſégeket.

4 Nagy ſámot tart ő válaſtott né-
pére,

Mert tudára czillagoknakis neve,

Göndöt viſel ennyi ſántalan rendre,

Azért hogy ne tekintene népére.

5 Felséges Ur az mi mennyei U-
runc.

Olly nagy erőſ őſ hatalmas királyunc,

Kinec bolczesögötül távol állunc,

Ertelmében mert véget nem találunc.

6 Ez ő néki czudálatos tanácsza,

Hogy az ſelédeket felmagasztallya,

De az kevély gonofokat urallya,

Es őket mind az földig legalázza.

7 Enekellyunc néki háladáſſal,

Vigafságos hangiczáló ſerſálmmal,

Befelgeſűnc az mi kegyes Urunc-
kal,

Magasztalván ötet imátfáguncal.

8 Ö vonſa bé az egeket fölhöckel,

Es az ködöt megterheli eſöckel,

Mellyet leſármaytat az földre ſellyel,

Hogy gyümölcsöt füvet hozzon bőv-
ſeggel.

9 Az hegyeken völgyeken telceket,

Ő ad az barmoknac eledeleket,

Az holló fiaknakis éhségeket

Ő tölti bé, megadgyu keréſeket.

10 Semmi ő magában akarmi erő,

Az lónac ereje néki nem kellő.

Sem emberi ſerénſégre nem néző,

Mert egyedül elégséges ſegítő.

11 Kedve vagyon czac az ötet fe-
lőkben,

Gyönyörködic az igaz emberekben,

Hatalmasb azoknál minden kezében,

Otalom ez világi erő ellen.

12 Diczerd azért Jeruſalem Uradat,

Magasztald Kreftyenſég megválto-
dat,

Aldgyad Sion mennyei királyodat,

Hivekneknece ferege te fient atyadot.
 13 Ó teneked bátorságod mindenben,
 Kapuid zarjait birja erőssen,
 Polgáridat megáldgya egyyen egyyen,
 Réfésfityén fóc jo tétéményiben.
 14 Határidat bereti bekeséggel,
 Megáldotta földeidet bevéséggel.
 Meg nem fogyatkozhat semmi fűk-
 séggel.

Taplal teged semlye tzipo kenyérral,
 15 Hamarságos az ó paranczolattya,
 Minden ható bölcseséges tanacza,
 Az földreis alá fármazic fáva,
 És legottan megléfen akarattya.
 16 Mint az fejer és fálankozó gyapjat.
 Ó méltattya fűp gyengeden az havat,
 És miképpen egy povalyozó hamvát,
 Szé apronságos az ó paranczolattya,
 Szé apronságos az ó paranczolattya,
 17 Miként ismét az darabold jegeket.
 Ide alá hánnya az köesföket,
 Egyetemben hordoz nagy hidegeket,
 Kiket soha lám fenki el nem tühret.

18 Vifont mikor paranczolattya ad-
 Leben mind ezeknek eltágulása, (gya,
 Ha eleftő feleit föltámasztja,
 Az jegeket folyovizzé olvasztja.

19 Iacobnac kimutatá fient berzését,
 Fiaival közlé áldott ingéjét,
 Ó felsége az Izraelnek népét,
 Igazgattya néki adván törvényét.

20 Nem czelekedet így seminemzettel,
 Meg nem ekefített ennyi fienséggel,
 Minkent reánc tekinte nagy jo kedvel,
 Kiért áldgyuc dröcke diczóséggel.

21 Ez éneket az fient David propheta,
 Száz negyven heged énekében írta,
 Tanuságul és ki nyilatkozhatta,
 Mert az Urnac berelme arra vonta,

Anna affony háláado éneke, Istentől
 kért fiaért Samuelért. 1. Sam. 2.

Az 7. Soltar nac Franciaí notájáva,

Ó Rül az én fivem az Urban,
 Fejem felemeltet abban,
 Szájam megnyilt örömben,
 Az én ellenfegim ellen,

Mert az te fábáditásodban,
 Örvezdec hálá adásban,
 Úram sohol semmi pinczen,
 Az mint te olly erős Isten.

2 Ne ffollyatoc azért ez után,
 Kevely ffockal felsüvalkodván,
 Mert az Ur mindentrud és lát,
 Véghez yífi minden dolgát.

Az erőfieknece kezivjeget,
 Ó megrontya kevelsegeket,

Es tőle az erőtle nec.

Hatalommal épitetnece.
 3 Az betöltéc fűkségbe efnece,
 De az fűkölködő fűgényec.
 Megelégefnece bevéséggel,
 Kic kenyéft kérestec fűllet,

Es az kit magtalannac véltéc,
 Annac feles gyermekki lettec,
 Es kinece fóc volt gyermeke,
 Az megfogyatkozott végre,
 4 Az Ur nagy hirtelen megölhet,
 Es ismét meglevenithet,
 O az pokolra ala vét,

Es vifontag felhoz onnét,
 Az Ur az ki fűngennyé tefen,
 Es ó megázdagit nagy könnyen,
 Az fűgent az pörböl végre,
 Felemeli diczóségre.

5 Mert az Uré mind hofsa vége,
 Ez egész földnece kéréksege,
 Az mellynece ó vetett hatart,
 Kit megöriz az nem val kart,

Az ó hivelit ó megtartya,
 De az hitleneket megrontya,
 Kic az önnön erejekben,
 Biztanac vakmerőképpen.

6 Az kic az Ur ellen feddődnece,
 Ez földről oc eltöröltetnece:
 Az Ur ez feles világon,
 Mindent megitel jo módon,

Erő ad az ó királyának,
 Es felemeli fejét annac,
 Tifftefségre diczóségre,
 Oftán öröc idvőségre,

Szűz Marianac Eneke. Luc. 1.

Az 146. Soltarnac Franciaí notájáva,

M Agasztallya az én fivem,
 Az Urat mind eltiglen,

Es örvezdec az én lalkem,
 Megtarto Isteneiben,
 Hirdetem kegyfséget,
 Es nagy jótétéményét-

2 Mert kegyeffen megtekinté,
 Oc ffolgólóleányát,
 Ió voltabol meg nem veté,
 Hiv alazatos voltát,

Mert imé mindén nemzet,
 Bódognac mond engemet.

3 Mert én velem nagy dolgakat
 Tön az hatalmas Isten,
 Midön egyigyü voltamat
 Felemelc kegyeffen,

Szent azért az ó neve,
 Aldando diczósége.

4 Es az ó igalma vágyon

Nemzetségről nemzetre,
 Oerőcké néz irtalmassón
 Minden őtet felökre.
 Hatalmas dolgót szerze,
 Oe karjánac ereje,
 5 Az kevély gondolatúknac,
 Ménten efséket vesté,
 Dihős fándékár azoknac
 Az jokra nem érefité,
 Engemis nagy irtalma
 Megtartá nagy hatalma.
 6 Az hatalmas gonosfokat
 Oe fécékből levoná,
 Es az alázatosfokat
 Hivén felmagasztalá.
 Mert fseret egyigyöket,
 Es gyűlöl kevélyöket.
 7 Az nyomorult éhezöket
 Minden jóckal bétölté.
 Az gazdagsággal tölteket
 Üressen elercsité,
 Mert ő tőle mindence
 Bölczen vezéreltetnec.
 8 Izraelt az ő szolgáját
 Hivén hozzá fogadá
 Enmlitvén irtalmalságát,
 Népét meglatogata.
 Rájoc nyuytván kegyelmét
 Bétölté igéretét.
 9 Az miképpen szolott vala,
 Mi első atyáinknac,
 Abrahamnac mit megmonda
 Es ő maradékinac,
 Im mind megtelleyesité,
 Kiért ajdgyuc öröcké,

Az Te Deum laudamus, Ambrosii & Augustini summa szernit. Notája: Felsőges Isten hozzád kiáltunc.

TEged Ur Isten mi Keresztényenec diczerünc és áldunc,
 Atya és fiu. fent Léleknc vallunc.
 2 Nekéd az tista és nagy hatalmu angyaloc szolgálnac,
 Szüntelen valo felsőval kiáltnac:
 3 Szent, fent, fent Isten te seregenec vágy hatalmas Ura,
 Diczóségeddel mind meny és föld rakva,
 4 Apasztaloknac és prophetáknac diczöfent serege,
 Martyromoknac seregi diczernc.
 5 Téged ez földön Atya Ur Isten az fent gyülekezet,
 Mindenkor diczer hirdetvén nevedet.
 6 Es veled eggyütt az I E S V S

CHRISTVST á te fent fiadat,
 Szent Lélec, Istent mi vigaztalonkat.
 7 Te diczóségnc Ur Iesus Christus vagy öröc királlya,
 Atya Istennec egyetlen egy fia.
 8 Otalmazzad megvefedelemtől az te népeidet,
 Otalmazz büntől minden koron minket.
 9 Diczerünc téged mennyei Atyánc az te fent fiaddal,
 Es fent Lélekkal mi vigaztalonckal.

*Catechismusi Tanúságról valo Enekc.
 Az Tíz paranczalat. Exod. XX.*

O Izrael fserető népem,
 Halgassad az én törvényem,
 Te sived meg ne keményölyön,
 Lelked ebben gyönyörködgyön,
 2 Egyptombeli nagy rabságból,
 Ifonyu vas kementzéből,
 Tégedet ki fšabadítalac,
 Es magamnac választalac,
 3 Idegen Istenid kivölem,
 Ne legyenec én ellenem,
 Szüklegedbe meg talals engem,
 Ne kételkedgyel en bennem.
 4 Az mennyen földön vizben valo,
 Teremtett allathoz hasonlo
 Arany ezüst se drága köböl,
 Bályant ne czinally ezekből.
 5 Elöttöc magad meg ne horgazd,
 Tér ded fejed meg ne haytsad.
 Szemedet rajoc se ferditsad,
 Se tiffellyed se imadgyad.
 6 Mert bossfuálló Ur vagyoc én,
 Ki atyánc vétkét fiakon,
 Harmad negyed uno kaiokon,
 Meg feddem gyűlölöimén.
 7 Visfontag nagy irtalmaságom,
 Ezer izig unokakon
 Megmarad engem fseretőkön,
 Paranczolatim őrzökön.
 8 Uradnac Istenednc nevé,
 Hijába neved besfédet,
 Mért Urad ezt büntetéfnélkül,
 Nem fšenvedi feddésnélkül.
 9 Megemlekezzél az fšombatrol
 Istened nyugodalmtárol,
 Hat nap kedvedre munkálkodgyál,
 Hetediken megnyugodgyál.
 10 Te magad és fiad leanyod,
 Szolgad, szolgád, jobbagyod-
 Es minden munkálkodo barmod,
 Dologtul megnyugodgyatoc.
 11 Mert mind menyet földet es tégert,

Azert bizván mondgyuc Amen.

Azon Imádás, az 117. Soltarnac Franciái notájára.

MITyáné ő kegyes Isten,
Ki vagy az magas mennyekben,
Szenteltetse c neved fíyyel,
Az te orfagod jövjön el,
Te akaratod meglegyen,
Ez földön mikeppen menyben.
2 Minden napi kenyérünket.
Add meg boczadd meg vetkünké,
Az mit miis megbozárunc,
Azoknac kiktől bántatunc
Es ne vígy az kísértetben,
De fabaíts gonofi ellen.
3 Mert tied Urat az orfág,
Tied minden, hatalmasság,
Megadhatí azért minekunc,
Mindent az mit tőled kerunc,
Tied az diczőség Amen,
Most es öröcké ugy legyen.

Keresztsegkor valo enec, Az 36. Soltarnac, Franciái notájára.

UR Isten kérünc tégedet,
Keresztelly es mois meg minket,
Es tistíts meg kegyessén:
Az Christusnac ö vérevel,
Nagy bűneinket tőrtől el
Szent lelked erejében:
Az mit ez fent fordó jegvez
Mindent mi bennünc megfetezz,
Vegy környül berel neddel,
Hogy az te fővetségedben,
Megmaradgyunc mind veglegen,
Mindn mi gyermekinkel.

Az Ur vaczorája előtt Az 50. Soltarnac Franciái notájára.

IAlgadd meg Ur Isten kérefemet,
Es vilagosíts meg en fivemet,
Hogy süntelen read figyelmezzen,
Lelkem ferelmedre gerjedezzen,
Es fent fiadat veled egyeremben,
Fellyem, es tartsam mindenütt el-
mémben.
2 Ur Christus menyből ertem lesállál,
Az keresztes fan bünömet meghalál,
Te fent véreddel ertem aldozal,
Az halál töriből kioldozál,
Adolságomnac bünömnec fokságát,
Megengeded elörölven rutsagat.
3 Azert vagyoc már Aryad kedvében,
Szent orfáganac örökségében,
Erdenem kivől ki velem így tön,

Nagy jovoltabol kegyelmébe von,
Szent ferelmével ugy megkönyeköze,
Bünt es ördögert tőlem tavol üze.
4 Hogy pedig ezt nyilvánban hihefsem,
Tőled Ur Isten erőfistitefsem,
Kenyérrel, borral fent Vaczorában,
Mellyel az hívec élne hazadban,
Ez ec jegyei az te jo kedvednec,
Mellyeket tőled halá adással vessec.
5 Velem Ur Iesus ezt ezelekedgyed,
Hogy én egyesülhessec te veled,
Szent lelked által, egész életben,
Semmi tőled el ne térítsen
Sem jo se gonofi felelem es jofág,
Ne arthaslon, de kellyen czac meny-
orfág.

6 Minden gondomat néked ajánlom,
Az halálbánnis vagy vizagtalom,
Az életre nékem ayiot nyitattí,
Orfágodban bodogságra juttattí,
Az iteletre lelkem felruházod
Ez testvel, es örömré koronázod.

*Az szent vaczora után, az 8. Psal.
notájára.*

OH én lelkem diczérjed Istenedet,
A z ki illy jól ráplállya életedet,
Mint az hiv atya ferelmes fiát,
Kíért örömmel ne kiadgy haláé
2 Es ez földön te magad ugy viselleyed,
Isten orfágát hogy te is terjessfed,
Arra süntelen nagy gondod légyen,
Mellyel tartozic minden Keresztyen.
3 Mint az kenyert soc buza magbol
fütic,
Es az bortis soc főlöfsemből füric,
Igy lélec berint ez vaczoraban,
Egy testé vérré lesbunc mindnyajan,
4 Szerefd hat ember az te feleidet,
Gyakran jelentyen jóté teményidet,
Gyűlöség, harag, benned ne légyen,
Mellyet erőssen megtilt az Isten.
5 Az ő fent igejeben gyönyörköd-
gyel,
Ki téged visontrag megáld bevségel,
Szent lelke által gerjess te benned,
Buzgo ferelmet es kedvel téged,
6 Végre tégedet ez árnyec vilagból,
Felvisen az mennykebe innálol,
Holott az ő valasztott fentivel,
Öröc bodogsában élí örömmel,
7 Lelkem süntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár fent zálagot vettél,
Ha ezzel magad gyakran biztatod,
Boldogol lesen elted es holtod.

Ünnepi Enekek.

*Adventre, az az: Eljövételre való ének,
Veni redemptor gentium.*

O Népeknek megváltoja,
Jövel süz nec s'ent magzattya,

Ezt mind ez vilag czudallya,
Istentől süz nec les' fia.

2 De nem ferhu magbol,
Hanem Lelki s'ent titokbol,
Testé lön Isten igeje,
Gyümölcsözéc süz nec méhe.

3 Ez s'ep süz terehben eséc,
Szüzzessege megtartatéc,
Tündökléc soc jószágokkal,
Istennec jelen voltával.

4 Kimene ágyas házából,
Királyi palotájából,
Isten s' ember egy femélyben
Hogy megfutna ösvényében.

5 Atyáru lön kijövése,
Es ához les' megterése,
Pokolig lön les'állása,
De felmégyen menyórs'ágra.

6 Ki Atyához vagy egyenlő,
Testben légy nagy győzödelmő,
Te Isteni nagy erődből,
Ments meg erőrlenségünköt.

7 Az te jás'fod immár fénlic,
Az éy felvilágosodíc,
Homály setetség tayozzéc,
Az hit nec vilaga fényéc.

8 Diczőség legyen Atyának
Es egyetlen egy Fiának,
Szent Lélekkal egyetemben,
Most es mind öröcké, Amen.

Azonrol.

AZ Keres'nyénségben,
Igaz vallás az hitben,
Hogy hidgyünc egy Istenben,
Atya su es s'ent lélekben,
Meynec föld nec tengernec
Ö teremőjében:

2 His'ünc az Christusban,
Istennec egy Fiában,
Mi kegyes bos'olónkban,
Idvözitő Jesus Christusban,
Kit Adamnacigére
Az paradiczomban.

3 Gabriel Archangyal,
Nazaretbe küldetéc
Az süz megyümölcsözéc
Szent Lélektől terehben eséc,
Jo hi nekünc mondatéc,
Hogy megváltónc sületéc.

4 Betlehemben sületéc,
Angyaloc megjelentéc,
Pastoroknac hirdetéc,
Hogy ur Christus nékünc sületéc,
Nagy öröm hirdettetéc,
Idvőség megadatéc.

5 Jás'fokban fekévec,
Az pástoroc megletéc,
Az angyaloc diczeréc,
Diczóséget ott megjelentéc,
Békeség jo akarat
Ez földön hirdettetéc.

6 Ez Christus kint valla,
Az keres' fán meghala,
Ö s'ent vére kiomla,
Mi halálunc ottan mégromla,
Harmad nap feltámada,
Minket megigazita.

7 Mennyekbe felméne,
Az öröc diczőségbe,
Ott nökünc helyet berze,
Eljövendő az iteletre,
Ott megfizet mindenec,
Az kimnit érdemlette.

8 His'ec s'ent Lélekbe
Vigaztalo Istenbe
His'em az s'ent egyházat
Es szentek nec ö eggyécséget,
His'em Christus kedvéert
Bününk nec boczánattyát.

9 His'em az holt test nec
Testben feltámadáfat,
His'em az diczóséget,
His'em én az öröc életet,
Ez hittel bátoritom,
En minden életemet.

*Nagy karacsonra, vagy Christus sületésénec
innepire való enkek.*

Diczéretes az gyermek
Ki ez nap sületéc. :f:
Egy s'ep'lötelen süztől
Vigaztálásunkra.
Ha nem sületett volna
Mi mind el ves'tünc volna
O mi idvőségünc,
Egyetlen egy Jesusunc
Ki mi ertünc sülettel
Otmazz pokolul.

2 Esaias propheta
Ezt régen megirta,
Születtetic egy süztül,
Ugy mond, az Mefsias,
Kinec s'ent sületésén,
Az angyaloc örül nec,
Melly idvözitő nec

16 Ó életnek adója,
Szívnek vigasztalója,
Lelkünknek világosítója.
17 Az kic benne nem bizna
Söt bizni sem akarnac,
Órde halállal mind meghalna.
18 Mi azért ez folségnek,
Emberré lott Istennek,
Hidgyunc mi nagy reménségünknek.
19 Ki nekünc igéretet,
Es érettünc fületet,
Mondgyunc neki uy diézéretet.
20 Ó Attyával egyetemben,
Szent haromság inehnyekben,
Diczértéséc egy igaz hitben.

Hála adás az, Christus születeséért és ő általa lott valtságunkért.

Grates nuñc omnes &c. Gal. 3.

HAlát adgyunc mindnyájan az Ur Istennek,
Kiminket fületesével megfabadított
ördögnek hatalmagságából.
Ennec illic hogy énekellyünc, az Angyalokkal,
Diczóság Ur Isten tenékéd magaságban.

Kis karácsonra vagy Uy estendőre való ének.

NEkünc fületéc mennyei kiraly,
Kit idvözítőnek monda az Angyal:
Uy estendőben mi vigadgyunc,
Született Jesust mi imadgyunc.
2 Régen megirtac ezt az prophétác
Hogy nat fülné egy nemes virag: Uy est: &c.
3 Szüz Mariától gyermek fületéc,
De sient Lélektől ő fogantatéc: Uy estend.
4 Nagy hatalmas lón ez kised gyermek,
Megtörténecc scc ellenségecc, Uy estend.
5 Győzdelmet von az kárhozonon,
Győzdelmet von örde halalon, Uy estend.
6 Njncz az bünnek hatalmá raytunc,
Kiknek az gyermec leszen otalmunc,
Uy est.
7 Hálát adgyunc az Ur Istennek,
Es idvözítő Jesus Christusnac: Uy est.
8 Diczértéséc az sient haromság,
Adgya minékünc sient ajandekat.
Uy estend.

CHRISTVS SZENVEDESENEC

es halálának historiaja az négy Evangelistác irása szerint.

Az 26. Soltarnac Franciai notájára.

Sirasd meg ember bünödött,
Mellyért Christus ez földre jött,
Mennyei diczőségből: /:
Es emberré lón érettünc,
S' közbenjárone lott minékünc
Attyának jo kedvéből.

Soc kórokat meggyogya,
Halottakat feltámaszta,
Mig az időre jutaa,
Hogy értünc megáldoztatnéa
Terhünc vallára vettetnéc
Veretvén kerestfara.

2 Mert hogy az hufvét eljönne
Christus fölvévé melleje
Tanítványit, ezt mondván: /:
Imé az embernek fia,
Elarultatic, s' halala
Les néki az kerefrfan.

Az Simonnac ő házaba,
Egy asfny kenetet hozza,
Es azt az Urra önté,
Az tanítványoc azt feddec,
De az Christustol mentetéc,
Az Judas ezt iregylé:

3 Az fő papokhoz járulá,
Hogy az Christust el arulja,
Vón harmintz pénzt ő töléc: /:
Christus az hufveti barát,
Tanítványival egy arant,
Megövé, és előttéc

Szerzé ő testamentomát,
Hogy megemlitsec halalat,
Es labokat megmofa,
Példazván hiv sisetetet
S' hogy el fogjac hagyni őtet;
Ő nekic megmonda.

4 Felmene az olayhegyre,
Ott rettegecsel könyörge,
Mondván: oh vigyazzatoc: /:
Es egy kő hagyira fira
Töléc elméne és monda:
Atyam hozzád kiáltoc:

Tölem ez pohar mullyéc el,
Mert lám te birs mindeneckel,
De legyen akaratom:
Es így háromfor könyörgött,
Ismet tanítványihoz jött,
Kikét álom elnyómott.

5 Monda nekic, mit alustoc:
Az óra eljött, láttyatoc,
Hogy az embernek fia: /:

Az bünöknek kezekben
Adásé azéért felkellyen
Mindentec imádságára.

Hogy még fölna, Judas juta,
Nagy sereget véle hozza,
Fegyverekkel, botokkal,
Az áruló jegyet ada
Hogy az kit ő megczókolna,
Azt fogná batorsággal.
6 Jesus mindeneket tudván,
Eleikbe méne bátran,
S' monda nekik kegyessen :/:
Kit kerestek fegyverrel ti ?
Jesust, minden azt feleli,
Es ledőlénec sörnyen.

Judas ötet megczokola,
Es az sereg megragada,
S' megkötözé dühössen,
Péter kiranta fegyverét,
Malchusnac elvágá fülét.
Jesus fölita menten :
7 Tedd helyére te s' blyadat,
Megkell innom poháromat,
Az s' fogat meggyogyita :/
Az sereg ötét Hannashoz :
Ez elvive Cajaphashoz,
Megkötözve és fogya.

Peteris béméne halkal,
Az esmért tanítvány által.
Háromszor tagadást tön,
Jesust kerdezi az püspéc,
Hamistanukas keresnee.
Hogy kárhozatának mentön.
8 Nem felel Christus ő nékie
S' az fő papról így kerdetic :
Mit felelsz mind ezekre :/
Az Istenre keferitlec,
Te vagyé ő fia mondd meg,
Jesus bátran felele:
En vagyoc és ti ezután,
Az embernek fiát nyilván
Meglattyátoc földökben,
Attyanac jobjáról jöni;
Kez de az fő pap s' agatni
Ruháját nagy hirtelen.

9 Mondván im ti hallortatoc,
Hogy káromlast tön : mit vartoc ?
Mondánac : megkell halni :/
Es ortzáját megpökdöfoc,
Kegyetlenül artzul veréc,
S' kezdec s' idni, gunyolni.
Szent ortzáját beburitac,
Es ököllet meczapdosac,
Mondván : ki üte téged ?
Az sereg regelt e kelven,
Kerdezé Jesust socképpen,

Minden ellene gerjed.

10 Pilatusnac adác menten,
Melly dolgot Judas megértven,
Kerdezé dolgot megbanni :/
Penzét papoknac megadá,
Igen vértkeztem, azt monda,
Büne kerdezé furdalni.

Magát felakasztá sörnyen,
Papoc tanaczkozna ezen,
Hogy az penz hova kellyen,
Fazekasföldét megvövec,
Hól jövevény temetkeznee,
Mint az iras fölít régen.

11 Hogy Pilatus előt volna :
Illy fölval vádollyac vala :
Az népet elhideti :/
Tiltya az Czašar adáját,
Es nyilván mondgya ő magát
Isten fiának lenni,

Pilatus ötet kerdezi,
De Christus nem felel nékie,
Pilatus ezt czudalván,
Jesust Herodeshez küldi,
Es ezt Herodes örüli,
Mert czudát látni kíván.

12 De Jesus nem felel ittis,
Czufollya őt Herodesis,
S' Pilatusnac megküldé :/
Pilatus Sidoknac monda :
Ezt az Herodesis latta,
S' artatlannac itelé.

Imé s'okástoc tükétee,
Hogy egy foglyot el crebšee
Im Jesust bozátom el.
Felkiálta mind az sereg,
Az Jesus fešiféséc meg,
Barrabást bozástadel.

13 Jesust megoštoroztatá
Pilatus, s' Sidoknac adá,
Jesus vala Barfonba :/
Tövis koronát fonyánae,
Mellyet fešebe nyománnae
Naddal veréc azonba :
Es őt királnac köšöntéc,
Czufolác és megpökdöšec,
Artatlan fešét veréc :
Pilatus monda; Lásátoc
Ez embert, kit vadoltatoc,
En bünt benne nem lölec.

14 Az Sidosereg kiáltya
Fešits, fešéts keresšfara,
Ugy légy czašar barattyja :/
Pilatus hogy ez s'ót hallá
Christust kezekbe bozátá,
S' kezét vizzel megmosá :

Az Barrabást elerešité,

Jესűt keresztre ítélé,
 Hamis kívánságokra,
 Ruhájában öltöztetéc,
 Nagy kiáltással kivívéc,
 Vállan az nagy keresztté.
 15 Hogy vele elkimennénc,
 Egy Simont kezesíténc,
 Hogy az kereszttet vinné: /:
 Sok ábszony népec, s' férfiac
 Keservesen sirankoznac,
 Kikhez Jესűs térüle:
 Mondván: raytam ne sirjatoc,
 Magatokat sirásatoc
 Es ti gyermekiteket,
 Mert még ez után mondgyatoc:
 Bodogoc az magtalanoc,
 Látván ellenségteket.
 16 Jutván az kaponya helyre,
 Két gonosf tevőd véle
 Eggyüt megfésíténc: /:
 Jobja es balkeze felől,
 Mint az propheta s'olt erről,
 Jესűstől illy fésíténc:
 Attyám botzals meg nékiec,
 Mert nem tudgyac mit mivelnec,
 Pilatus jegyzétt ira
 Sido, Görög s' Deac nyelven:
 Jესűs király Sido népen,
 Papi rend ezt bosfullá.
 17 Mihelt Jესűst megfésítéc,
 O ruhája megostatéc
 Sorsval az örzöc közdött: /:
 Hogy Jესűs annyár ott látá,
 Es Janost, annyánac mondá:
 Ábszony ez fiad nékód:
 Az tanitvannakis s'ola,
 Te anyad ez, mátol fogva,
 Mellyet János hozzá von.
 Az fő Papoc czufolodnac,
 Es fokban káromlást s'olnac:
 Ezé az ki czudát tón?
 18 Hogy ha Isten fia vagy te,
 Az keresztt farol most s'allyle,
 Az latrokis így tónc: /:
 Kiknec az eggyic megtérvén,
 Christust igaznac esmervén,
 Monda, Emlekezzel meg
 Rolam, ha jut s' országodba,
 Ma velem les' Christus monda,
 Az s'ent Paradiczomban.
 Setét lón hat ora után,
 Az Ur Christus kilentz orán,
 Így kiálta kinnyában:
 19 En Istenem, en Istenem,
 Miert hagyal el így engem?
 S' erzet adatéc innya: /:

Kit hogy megkostola, monda,
 Bétölt az idyőségg dolga,
 Es fejet lebozátá.

En Attyám te kezeidben,
 Ayanlom lelkeket menyben.
 Ezt felsőval kiáltá,
 Es így lelket kibozátá,
 S' az templomnac suporláltya,
 Ottan kétté hafada.
 20 Föld indula, szakadoznac
 Kősziklac, koporsoc nyilnac,
 Az hadnagy vitézivel: /:
 Mond ez ember bizonyára
 Igaz, es Istenec fia
 Vervén mellyöket kézzel.

Az latroc czontyát megrottá,
 Megholt Jესűsét nem bantac,
 Oldalát egy likastrá;
 Kiből vér es víz czordula,
 Az ki látta, bizonyitya,
 Mint régen megvolt irva.
 21 Estve felé Ioseph jöve,
 Christus teste temetése,
 Az keresztről levöve;
 Nicodemus jöve ostán,
 Aloest es Myrrhat hozván
 Hogy azt Jესűsra kenné,

Betakarác tíftha gyolczban,
 Es helyhetéc koporsóban,
 Melly kőből volt vágatyan,
 Mellybe hogy Jესűst betevéc,
 Arra nagy kö emelteteté,
 Es elmenenéc onnan.

22 S. Hogy az Sidoc harmad napig,
 Az koporsót őriztetéc,
 Feltamad Christus Urunc: /:
 Hogy minket hivecké tenné,
 Es országába bevinné,
 S' ö lenne bodogságunc.

Azert illic hogy örvendgyünc,
 Hogy Christus mi idyőséggunc,
 Es mi diadal munc lón,
 Ertünc bünön es halálon,
 Ördögön es öröc poklón
 Illy nagy gyözdödelmet von.

*Hisz Jutva az nagy Christus feldámádása
 napjára valo Enekec.*

Christus feltá mada igaságunkra,
 Utat szerzemeny országra,
 Öertöc bodogságra.

2 Az első atyankban mind bünben
 esénc,
 Aa Istennek jó kedvéből,
 Ottan elki esénc.

3 Deaz Christus Jესus kedvében eyte,
Emberre lőn és az bűnnek
Ottan véget vete.

4 Mind ez világ terhét vállára vevé,
Az hatalmas atya Istent
Ertűnc megköveté,

5 Örögnec hatalmá vala mi raytunc,
Mert mind az első embereket
Az almában ertűnc. (séc,

6 Mind az alma miatt fogunc megvá-
reanc álla az nagy bűnert
Minden keferűség.

7 Gyűlösegi irigység minden kevelség,
Faradságos nagy lőc munka,
Es minden beregség. (ság,

8 De lám ezt nem ertti az hálaadatlan-
Emberekre honnan állott
Ennyi nyomoruság.

9 Azert nem fogadgya Isten befédét,
Jora into fent igéjét,
Christus idvősejét,

10 Christus feltamada igen kiáltyc
Deaz bűnnek undokságot
Mi meg nem urallyuc.

11 Tudyán bűnben élűnc semit nem
Azert az Christus halál (felűnc,
Nem hasfál minékűnc.

12 Tamadgyűnc felteftben azért az
Ki miatt kirekestretűnc, (bűnből,
Az nagy diczőségből.

13 Vegyűnc nagy jó kedvel Christus jó-
Atya isten előtt való (voltat,
Kedves aldozattyát,

14 Diczőség mennyekben az Ur Istent-
Atya, fiu fent Lélekneç (nec,
Mind öröcké, Amen.

Már,

Christus feltamada,
Mi bűnűnket elmosá,

Es kiket ő szerete,
Menyortfágra felveve,
Ur Istent megvalta mind

Ez világot fent halálával,
2 Mindenható Ur Istent,
Halottáiból föltamada,

Miis őtet diczerjűc
Vigaságos énekeccel. Ur Istent &c.

3 Koptofban fekűvéc
Harmintz hat oraiglan,
Az után feltamada
Kit felkölte fent Attya. Ur Istent &c.

4 Christus feltamada,
Nékűnc példat ugy hagyta,
Vele őstve vigadgyűnc. Ur Istent &c.

5 O jövendő fent biro,

Ki Atyáképpen vagy hato,
Itellyed ez világot,

Jokat és gonofakot, Ur Istent,
6 Közben jaro Christufunc,

Atya Istennec fent fia,
Kerjed te fent Atyadat
Hogy idvőzitsen minket, Ur Ist.

*AZ CHRISTVS MENYBE
menésérül.*

A Z Christus menybe felimene,
Hogy nekűnc helyet szerzene,
Attyával megbékeltetne,

Elerre bévinne,
2 Mert menyből lesfallott vala,
Minékűnc fületett vala,

Erettűnc fenvedett vala,
Feltamodott vala.

3 Sokat fenvede errettűnc,
Sokat nyomorga közörtűnc,
Hogy ő megváltana benűnc,
Kif ő benne hisűnc.

4 Mindennél fidalmasb vala,
Mindennec ffolgája vala,
De ő lőn mindennec Ura,
Hatalmas királlyá.

5 Mert menybe elfelvitetéc,
Attya mellé ültettedéc,
Meny és föld neki adatéc,
Hogy ő uralkodnéc:

6 Örögen poklon halálon,
Mennyei hatalmasagon,
Urakon és Czafárokon,
Hatalmasagokon.

7 Ne fellyűnc immar Atyától,
Se törvennec ő atkától,
Halaltul és karhozattól,
Megmentett ezektől.

8 De az ő fent Attyát kerjűc,
Hogy irlalmazzon minékűnc,
Tegyen jól fiaert velűnc,
Hogy véle elhesűnc.

9 O mi kegyelimes mesterűnc,
Emlekezzel meg mitolűnc,
Ki fenvedél mi errettűnc,
Légy jelen mivelűnc.

10 Kilárod menyből értűnket,
Es nagy keferűségűnket,
Vigazra id az mi felkűnket,
Hogy hidgyűnc tégedet.

11 Mert azt fogadat minékűnc,
Hogy les ő öröcké mi velűnc,
Adgyad fent lelked minékűnc.
Hogy téged hibessűnc.

12 Es otalmazz meg mindentől,

Szent Atyádnac haragjától,
Oerdőgtől és kárhozattól,
Minden dihátségtől.

13 Mert megesküvél minékünc,
Hogy megadod az mit kérünc,
Szent nevedert most könyörgünc,
Tégy jól itt mivelünc.

14 Tükints nagy gyarloságinkra,
Ez világ czaládságára,
Vigy be az nagy bodogságra,
Te fent orfágodba.

15 Egyetembe Keresztýénc,
Az Ur Christust diczerjétec,
Oeneki hálar adgyatoc,
Oet magafstallyatoc.

16 Diczeret legyen Atyánac,
Es ő fiánac Christusnac,
Es az mi vigasztalonknac,
Az Szent Haromsagnac.

PÜNKESD INNEPERE.

A Z pünkösfnec jeles napján,
Szent lelec Isten küldeté,
Erősíteni fíveket
Az Apasztaloknac.

2 Mellyet nekic ígért vala,
Christus az tanítványoknac,
Mennyországba mikor menne
Mindenecc lattara.

3 Tüzes nyelveknek fofáloc,
Ugy mint feleknek zugafoe,
Lefálla az ő fejekre,
Nagy hitelenségel.

4 Megtelvén őc fent Léleccel,
Kezdénc fofni nyelveken,
Mint ő nekic az fent Lélec,
Ad vala foflani.

5 Oerüllýünc azért ő neki
Mondván fíep diczereteke,
Felmagafstallyán ő nevét,
Oerőckön öröké.

6 Diczerétfél Atya Isten,
Es megvalto fíu Isten,
Szent Léleccel egyetemben,
Mind öröcké, Amen.

Már.

Yóvel fent Lélec Isten,
Tarts meg minket igédben,
Ne légyünc fetétségben,
Maradgyunc igaz hitben.

2 Szenteld meg mi fívüncet,
Vilagoíts elminket,
Hogy érthésünc igédet,
Mi edes mesterünket.

3 Adgy Isteni felelmet,
Es bizonyos értelmet,
Igcdel taníts minket

Gerjeld fel mi fívüncet.

4 Vigasztald meg elminket,
Mindenben fegets minket,
Oeregbítfed hitünket,
Tavoztassd bününket.

6 Hogy téged az Atyával,
Es az ő fent Fiával,
Diczerhésünc mindnyájan,
Az fenyes menyorfágbán.

HUSZAR GALE.

Könyörgünc az Istenec fent Lel-

kénc, (gát,
Boczálsa ki magas menyből az ő vila-
Vegye el mi fívüncnek midé hamályát
Hogy érthésünc Istenünknec mindenbē
akarattyát. (atty,

2 O fent Lélec, árváknac kegyelmes
Szegény gyarlo bünösöknek batoritoja,
Hitekben elestek nec erös gyamola,
Es az ő gyenge hitőknek czac te vagy
raplaloja. (dege,

3 Te vagy az mi felkünknek edes ven-
Az mi fíomorü fívüncnek igaz öröme,
Lelki haboruinknac czendefítöje,
Az örök életnek bennünc czac te vagy
elkezdöje.

4 Te tanítád régenten az prophétákat,
Igazgatád ő nyelveket és irásokat,
Te totted bölcze az fent Apasztalokat,
Hogy megterítséc te hozzád mind az
fíeles világot. (gét,

5 Vedd el az mi fívüncnek hitelensé-
Vilagoíts meg elmenknet nagy feté-
séget, (gét,

Rönts el az gyülöségnek kegyetlensé-
Engedd az te fent hitednek mindenütf
eggyeségét. (mul,

6 Válasz minket magadnac élő templo-
Vegyed mi könyörgesünket fent áldo-
zatul, (bol,

Vedd ki mind ez világot az kárhozat-
Engedgy igaz hitből valo kimulást ez
világból.

7 Diczerétfél felséges atya Ur Isten,
Legyen áldott az te neved fíu Ur Isten,
Ezeckel egyetemben fent Lélec Isten,
Maradgyon az te áldafod az te bünös
népeden.

Már azon notára.

Mindenható felséges atya Ur Isten,
Czar te hozzád fohazkodunc nag'
fíükségünkben, (sünkben,

Halgafs meg mostan minket könyörgé-
Hogy tégedet diczerhésünc mind-
kör életünkben. (tunc,

2 Soc nyavalya, háboru, vagy on mityay-

Nagy nyomorásban immár elfogyatkozotunc,

Ha azért né könyörülj Urámi raytunc

Az Kétségben esés miatt mindnyájan elkárhozunc.

3 Vigasztaljad azértan az mi szívünket.

Uyítsad meg az mi somorodott le-

Tarts meg az fős enesébe te ferededet,

Hogy nagy örömmel vehesűc te aldott fent igédet.

4 Ronts meg köztűnc az Sátannac birodalmát,

Az átkozott gyűlöfegnec uralkodását,

Adgyad az fét léleknc vigasztalását,

Hogy midenkor mi te rolad tehetsűnc igaz vallást.

5 Tavoztas el mi tölűnc minden te-

Hirdettesd igazā köztűnc te fét igédet,

Gyámoltsad, Ur Iste gyége hitünket,

Engedd hogy megismerhesűc mi egy idvözétönket.

6 Elmeinket uyíts meg te fent lelked-

Hogy mi egymáshoz lehetsűnc nagy fere-

retettel,

Mindeneckel elhetsűnc nagy béke-

Mindér elis fèvevehetsűnc jo lelki es-

merettel.

7 Pradicáltsd minékűnc áldott igé-

Mellyből nyilván megérthetsűnc idvöl-

ségünket,

Es csak benned vethetsűc remenség-

Tarts meg Urám mind holtunkig az

igaz hitbē minket.

8 Nagy diczélet és áldás néked adasűc,

Te fent neved mind az egig magasztal-

sasűc,

Szent fiad fent Leleckeleggyűtt áldas-

Az egy Isten háromságban öröcké tíf-

teltesűc.

Mégu más azon notára.

J Arullyunc mi az Istenec fent fiához,

Az mi idvözítő Urunc Jesus Christus-

hoz.

Mint kegyes és hatalmas fiabatrítónk-

Telű lelki nyavalyánkban csak egy vi-

gasztalónkhoz.

2 Oh igalmas megválto fűi Ur Isten,

Ki őrságolj fent Atyaddal földén és

mennyen,

Te hozzád esedezőnc könyörgésűnk-

Segédséggel legy minékűnc mostani

Szēt lelked erőfsege legyen mi velűnc,

Mogy az igaz tudományban epületes

vehetsűnc.

4 Mi elménknec homályát tavoztas-

Ajándékozz ēgedelmes fűivel lélecke-

Hogy az te fēt igédet vegyűc jo kedvel-

Tanulhassűc és eltűnkbe követsűc

nagy örömmel.

5 Öregbitsed nevollyed bennűnc az

Es adgy igaz fēretetet adgy remensűc,

Adgy minden jóra valo igyekezetet,

Tífra lelki esmeretet, és fētseges eletet

6 Szent nevedet engedgyed nyilván

valhassűc

Az őrdögöt ez világot megutalhassűc,

Es te fent őrságodban kívánkozhaf-

sűnc,

Felsegéddeleggyetemben öröcké vigad-

7 Legyen néked diczélet és nagy tíf-

teltség,

Ki Atyával fent léleckeleggyetűnk

Felseges hatalmasűc öröcfenyűc,

Téged illet mind öröcké vehetetlen

diczűc.

A SZENT HÁROMSÁGROL.

S Zent háromsűc és csak egy Istenűc,

Kit emberi elme meg nem foghat,

Chac hiveknec hitűc téged valhat,

Egy Istenűc három fűemelyűnc.

2 Téget vallunc egy örűc Istenűc,

Kozdérnélhű valo terműfűtűnc,

Atya fűi fent Lélec Istenűc,

Allat fűrint de egy Istenűc.

3 Te teremted az mennyet es földet,

Es ezekben valo ēkűsűc,

Te fent fiad vère valtott minket,

Segedsűc kűc hivunc tégedet.

4 Szívűnkbe boczátad fent Lelkedet.

Megfűntelven az mi eletűnket,

Batortíván somoru fűvűnket,

Es megtartaf mind végig bennűnket.

5 Felseges Isten kűrűnc tégedet,

Add esmernűnc az te fent Fiadat,

Magasztalunc te fent felsegedet,

Es vehernűnc az örűc örűmet.

6 Diczűtelűc tellyes fent háromság,

Atya, Fűi, fent Lélec Ur Isten,

Ki magadat nekűnc megjűlened,

Tarts meg minket mind végig az hitbē.

Már.

A Tya Isten tarts meg minket,

Es fent igűdben hitűnket,

Ronts meg mi ellensűgűnket,

Es minden kegyetlenűket.

2 Kűc az Christűt haborgatni,

Es fent fűkiből lűvetűi,

Akarjác ötet rontani,
 Oehiveiben kergetni.
 3 Christus kivagy Ura knac Ura,
 Es Czáfároknac Czáfara,
 Jelents meg Istensegedet,
 Es törd meg ellenségedet.
 4 Tarts meg minden hivedet,
 Te szegény Keresztényidét,
 Hogy diczerhessünc tegedet,
 Tarts egyféségben népédet.
 5 Oh szent Lelec áldó Istén,
 Vigasztally minket ez földön,
 Legy jelen mi búkségünkben,
 S' Minden keserűségünkben.
 6 Nevelly minket igaz hitben
 Christusnac emereriben,
 Vegy minket szent szerelmedbe,
 Es holtünc után örömbbe.

Da pacem Domine

Adgy békeseget Ur Istén,
 Az mi időnkben ez földön,
 Mert ninczen nekünc tob fenki
 Bayvionc hadakozonc,
 Haünc czac te Ur Istén.

Más Enec.

OMennyei nagy bodogság,
 Te vagy fenlö vilagság,
 Menyorságban egy uraság.
 2 Teget vallunc es diczerünc,
 Te vagy örök időféségünc,
 Te vagy istén egy érdemünc.
 3 Ura'ko szent haramság,
 Te vagy fenlö vilagság,
 Földön mennyen egy uraság.
 4 Adgy minékünc igaz hitet
 Szeretetet egyféséget,
 Orsá gunkban békeseget
 5 Diczerhessünc szent nevedet,
 Tanulhassünc szent igédet,
 Nyerhessünc öröksegédet,
 6 Tarts meg köztünc az bölczeket,
 Látod Istén búkségünket,
 Öregbitsed mi hitünket.
 7 Benned legyen bizodalünc,
 Rolad legyen tanúságünc,
 Igaz legyen tudományünc.
 8 Legy minékünc egy érdemünc,
 Uyráséc mi szentsegünc,
 Ne arthasson ellenségünc.
 9 Batorítsad mi lelkünket,
 Binad jora mi szivünket,
 Jövel tars meg életünket.
 10 Diczertelsec Istenseged,

Megadasséc tíftefséget,
 Maradgyon meg diczösséget.

Más.

MEg batunc Istén büntelē tegedet,
 Mert nem örizzünc az te Szent l-
 gédet
 Socvetkeincel ingerlünc tegedet,
 De kegyelmes vagy ne hadgy azért
 minket.
 2 Mert mi emberec földből terem-
 tettünc,
 Az gonosszagra es haylándoc vagyunc,
 Mennyeiekre nem igyekezhettünc,
 Mint felvetett kö a földre szettünc.
 3 Halgass meg azért kegyelmes Ur I-
 stén,
 Tekents mi reanc ki vagy erőf Istén,
 Te szent Lelkoddal vigasztally Ur Istén
 Hogy te szent Iged legyen bölczületben
 4 Diczeret legyen neked örök Istén,
 Ki mosta reác nezz nagy kegyelmessé,
 Es ne háfíz minket szent ígertedben,
 De meglatogass szent Lelec Isténben.

*Az Sareptabéli özvegy asz szonyrol; notája:
 O felszeges Istén kegyelmei; Atjam.*

Soehála adással mi most tartozünc,
 Az nagy Ur Isténec ezzel áldozünc
 Egyeb jot mert bennünc nem talál-
 hatünc
 Ez keserves völgyben az kie nyomor-
 günc.
 Azert emlékezzünc Istén dolgárol,
 O törvenben esert czuda dologrol,
 Az ötet felökneç taplalasarol,
 Eledeiröl való szaporodásrol.
 3 Nagy éhség drágaság Sidoc közt vala
 Mert solöttoc az ég eítze lött vala,
 Es alattoc az föld vassá lött vala,
 Sem fü sem gabona nem terem vala.
 4 Istén Prophetája szent Illyes vala,
 Ki az népec köztöt szellel jár vala,
 Penitenciára mindent int vala,
 Mert az éhség köztöt igen nagy vala.
 5 Sarepta városban ő el küldetec,
 Egy özvegy affentul ő eltatatec
 Isténec czudája ott jelentetec,
 Keves liszt es olaj szaporitatec
 6 Mikor az városba szent Illyes juta,
 Egy affont találta ki fiat szed vala,
 Kenyeret ő töle Illyes ker vala
 Mert hol' u ut miat chezött vala.

7 Szegény affony monda: el az na-
Isten,

Hogy nekem kenyerem egy falat sin-
czen, (tem,

De házamban vagyon egy keyés list-
Es korsomban vagyon kalan olájom.

8 Hogy azt pogaczaul egyfiser meg
süsssem,

Es én gyermekemmel egyfiser ehessem,
Ehfejnec halála ortan elvegyen,

Mert semmi életem ennél töb nin-
9 Az Propheta erre neki felele, (czen,

Hogy az keves listből pogaczat sütne,
Elsőfor ő neki abból refit tenne,

Az uran fiával ő ennek benne. (tec,

10 Oly nagy czuda dolog ort mutta-
Mert nagy áldás menyből neki adatéc,

Keves list és aloy faporitatéc,
Ezzel soc napiglan ő tápláltatéc. (toc,

11 O fősvény gazdagoc ezt gondolna
Az fegény affonyról példát vennetec

Istennec fegényit fegelenetec,
Terhes lekeretec könnyebitnetec.

12 Isten igéjere ha fienetec,
Es fivetec fferent azt halgatnatoc

Az meghallott igét megtartanatoc,
Iambor tanitoktul megáldatnatoc.

13 De valahol Isten igéje nem kell,
Ott nagy nyomoruság az nepekre kél

Kegyetlen nép közöt nyomorgani kell,
Az éhség miattis puffulnia kell, (unc,

14 Azert diczeretet mi mostan modgy-
Az nagy Ur Istenec ugy könyörögjünc,

Hogy az ő fient lelkét adgya minekünc
Kárhozó vakságban ne legyen lelkünc.

*Az Istennec atyai Gondvise-
léséről,*

Mire bánkodal oh en fivem,
Töröd magadat ilyen igen,

Im az testi jokert?
Bizzal czac az Ur Istenben

Ki u ralkodic mennyekben.

2 Az nagy Ur Isten nem hagy tégedet,
Tudgya ő minden fűkségedet,

Mind ez világ övé,
Azert minden fűkségedben

Bizzal czac az Istenben.

3 En Uram és en Istenem te vagy.
Szegény folgadat engémet ne hagy,

Oh en édes atyám,
En te fegény fiad vagyoc,

Sénkiben bizni nem tudoc.

4 Az gazdag bizic az ő kinczében,
De én bizom czac az nagy Istenben,

Noha fegény vagyoc,

Mert az ki ő benne bizic
Soha meg nem czalarkozic.

5 Illyes Prophetat vallyons' ki tartá,
Mikor fokáig első nem vala,

Az drága időben,
Egy özvegy affonyhoz méne

Ki neki gondgyat viselé.

6 Egy fa alatt hogy elalutt vala,
Egy angyal ő hozza jött vala,

Etelt hoza véle,
Mellyel negyven nap megére,

Mig föl méne Horeb hegyre.

7 Az Danieröl sem feletkezcé,
Mikor verembe ő bé vettetéc

Az orofslanyoknac:
De neki etelt küldé

Szolgájatal Habacuktul.

8 Joseph Egyiptomban eladattatéc,
Ott az királytul fogva tartatéc,

Ő jámborságaért,
De őt fsten elkimenté

Egyptomban Urta tévé.

9 Nem hagyá az kegyelmes Ur Isten
Amaz három ifiat hagy megégjen

Tüzes kémentzében,
De őket éppen meg tartá,

Es onnat kifabadirá.

10 Oh Isten mostis ugyan azon vagy
Regi hatalmad mostis olyan nagy,

Kerlec engem ne hagy,
Add meg lelki fűkségemet

Es ald meg életemet.

11 Nem keretec tőled én gazdagságot,
Az mi fűkségem azt jól tudod,

Mert mindeneker lésfi,
De foképpen erte kerlec

Uram hogy veled legyec.

12 Minden az mi ez vilagon vagyon,
Arany ezüst és egyeb marha,

Akarmi legyen az,
Czac egykevés ideig tart,

Es idvőiséget nem adhat.

13 Nagy halát adoc Uram tenéked,
Hogy értenem adtad mindezeket,

Az te fient igédből,
Adgy czac végig megmaradást

Es idvőséges kimulást.

Mar ugyan az onról, az on notára.

Meg foghatatlan kegyes Istenség,
Oeröcke valo mennyei fűlség,

Egef föld kerekseg,
Czac te tőled taplaltatic,

Minden féle nemzetség.

2 Az fegény árvac hozzád kiáltnac,
Es az özvegyec téged ohaytnac,

Czac hozzád folyamnac,

Nyomorultac fűkőkódóc
 Tehozzád főhazkódnac.
 3 Rementelenség nem haborgattya,
 Ki felsegedtül otalmat várja,
 Nincz annac bántása,
 Szeretnemel nyilván látom
 Hogy árvaknac vagy artya.
 4 Gondvifeleled kiterjert bevéség,
 Szűkőkódóknec nálad elégség,
 Gazdagság békeség,
 Mindenfele étel, ital,
 Ruha, és jó égéség.
 5 Az madarakot vollyons kitartya,
 Nincz kiaz földet közzülóc bántsa,
 Vagy fonást tanulna,
 Megis minczen ehel somjal
 Ki közölóc meghalna.
 6 Reamis tudom vagyon nagy gond-
 Ki felsegének vagyoc árvája, gya,
 Képe abrazattya,
 Ellegéltet fárnynainac,
 Szép kedves árnyékaba.
 7 Etem ittomat bőven megadgya,
 Arva fejemet meg nem utállja,
 Vagyoc szolgálója,
 Ha az hollo fiakat
 Es verebeket eltartya.
 8 Testem és lelkem néked ajánlom,
 Mert nincz ez földön senki gyamolom
 Uram légy tutorom,
 Mert ha elhagyandás elfogy
 Ottan én bátorságom.
 9 Hiszem ha adtál anyám méheben,
 Gondod volt ream kicszinságemben,
 S' ilyen fűkségemben,
 Máran inkább gondor viselés
 Hogy ne essem kétségben.
 10 Az én szívem most somoru látod,
 Könyveim hulnac tudom hogy bánod,
 Vagyon ream gondod,
 Biazony hiszem, noha mostan
 Arya fejem próbálad.
 11 Vigaságomat megadod tudom,
 Mikor akarod bizonnyal vallom,
 Ugy vifeled gondom,
 Ackor ostán halát adván
 Ellévettem én gyásom.
 12 Szinte mint fogoly setét tömlőtzből
 Elki szabadul minden körélből,
 Igy szívem ezekből,
 Mihélt bent lelked boczáod
 Vigasztaloul menyből.
 13 Kiért öröcké halákat adoc,
 Minden nap Uram elődben álloc,
 Te néked szolgálóc,
 Tízta szívből felsegednea,

Diczeretket mondoc.

14 Diczeret néked Arya Ur Isten,
 Az te fiaddal ki lakol menyben,
 Bodog fényességben,
 Szent Léleccel mind öröcké
 Egy igaz Istenségben.

*Hafáságról vale enec Az. 65. Sol-
 tár notajára.*

KÉz derben hogy Isten Adámot
 Képeré teremtet:

Réa boczáta nagy mély álmod,
 Es czontyát kivové.

Kiből egy afísonyi állatot,
 Szerzeférelmessen,
 Es Adamnac ez vele társot,
 Ajánlá kegyessen.

2 Mondvan: együt élyyetez híven,
 Es saporodgyatoc !:
 Engem tisztellyetez fűntelen,
 Törvényem tartásatoc.

Minden teremtet állatokon,
 Ti uralkodgyatoc,
 Halakon és az madarakon,
 Légyen hatalmatoc.

3 Minden gyünölcziével élyyetez
 Ez Paradiczomnac !:
 Es paranczolatom tegyétec,
 Mellyel im megtiltac:

Hogy az jó és gonofrudásnac,
 Faját ne bántásatoc,
 Mert ha bekét nem hadtoc annac,
 Halálal meghaltoc.

4 O melly bodogul elhet vala
 Az ember ez helyben !:
 Hol Istenec kedvében vala,
 Artatlanul élven.

De lám amaz merges kigyótól,
 Ottan meczalatoc,
 Es megfosztatván nagy soc jótol,
 Az halalban esec.

5 Ennec ó mérge elragada
 Szíyünkre elménkre !:
 Es tellyességgel elarada,
 Minden nemzetségre,

Az Isten ez dolgod megfánván,
 Fiat értünc küilde,
 Ki dolgunkat megigazitván,
 Bűnünket eltörle.

6 Halá legyen az jó Istenec
 Oeröckön öröcké !:
 Hogy pokolnac, halálnac, bűnec,
 Erejét eltöré.

Hadgya hogy járjunc ó utában,
 Mellyet nekünc mutat,
 Es megáld minket s' orfágában.
 Bodogságra jurtat.

7 Engedgye ezéket tinéktec
 Az teremto Isten !:
 Hog foká égyütt élhesselec
 Nagy jo szerenczében,
 Es házasságtoknac gyümölcsét,
 Láthatoc jokor,
 Kic veletec az Uranac nevét,
 Diczérjéc mindenkor.
*Hazasac diczérére. az Tobias vagy
 Aeneas notájára.*

Seregeknek Ura és erős Istene,
 Széles ez világnac gondgya vifelője
 Az te hivednecc kegyelmes vezére,
 Czac te beñed vagyon fivē reménség
 2 Irgalmas Ur Isten vagy termésc
 tedben,
 Es igen igaz vagy fient igéretedben,
 Nem lehet változás semni béfédedben
 Azért benned biztam ilyen nagy igy
 emben.

3 Read biztrá Urá Isten én magamat,
 Neked ajánlottam minden dolgaimat
 Mert czac töled tartom Uram minder
 jomat,

Azert kérlec hald meg én imádságmat.
 4 Az fient házasságra mutafs tarfor né-
 Es akarodat ad véle értene, (kem,
 Lehessen kedvedent Ur Isten életem,
 Es soc éstrendeig engedd véle életem.

5 Kegyelmesegedet imé megmutatád
 Es könyörgésemet Uram meghalगतád
 Az éa utaimat jora igazगतád,
 Mert mit töled kértem azt nekem meg
 adád,

6 Immár jelen vagyon kiért könyör-
 göttem,
 Te fient felségednecc sokfor ésc dez tem
 Hogy örvédetes vig napomat érhessem
 Aldott az te neved mert megadtad ér-
 nem. (munc,

7 Bizodalmas fivvel te hozzád foly-
 Szerelmes tárformál tégedet imádunc,
 Velunc jo tétedről néked hálát adunc,
 Diczérunc és aldúc téged magafstaluc

8 Az mi életünkbe tartis megegefségbē
 Tifsta, beplöelkül egymás szerelmünk-
 ben, (névben
 Keresztynē nép között jo hirben és
 Erősít meg minket hóltig mi tistünk-
 ben.

9 Lásd meg kegyes Atyánc mi háza-
 ságunkat,

Lelki testi jokcal vig tárfaságunkat,
 Adgy te kedved berint nekunc magza-
 tokat.

Nagy szép égedelmes fiakat lyánokat.

10 Azokat mivelunc fokáig élteffed,
 Kegyelmeseggeddel öket legelteffed,
 Keresztynē nép között meggyökerezteff-
 Agakat terjesseffed és efféleffited. (sed,
 11 Soc gyenge veszőczkéc tölőc
 fármazzanac,
 Mint az szép törmőfac ugyan ágazza-
 nac. (nac,

Megvirágozzanac gyümölcsöt hozza-
 Kiket vénségünkbe fimeinec latsanac.
 12 De az te bölődbe öket bépiántal-
 lyad,

Gonosf ellenségtől öket otalmazad,
 Ö igyekben szépen férgektől tistirtsád,
 Az ö gyümölcsötök magadnac takarjad
 3 Igy legy mi gyámolunc téllyes e-
 letünkben,

Hogy bizvást folyamjunc hozzád fűk-
 ségünkben,
 Mondhassuc hogy kegyes Atyánc vagy
 mennyekben.

Ki vezérel minket, és őriz igyünkben.
 14 Az mi nokáinc te rolad azt
 mondgyác, (tyánc,

Melly kegyelmes Istent imadott az a-
 Kinec áldomása bőven fallott réánc,
 Ném illic hogy másnac mi hálakat ad-
 nanc, (kérunc,

15 Kegyes Atyánc téged igaz hitből
 As te fient nevedért engedgyed meg
 meg nekunc, (örgunc,
 Ez kisded énekben az miért köny-
 Ezecknecc utánna hogy hozzád me-
 heffunc,

*Germekek vengetésére Bornemisza Péteré.
 Notája: Mennysököt szol: vagy.
 Az gonosz természet érc.*

Szenteltéséc Urá az te fient neved,
 Diczérjenc az czecczópóc tégedet
 Adgyad Uram ö nekic fient letkedet,
 Szent Fiaddal esmerjenc tégedet.

2 Ur vagy fient bölez jo irgalmas atty-
 oc vagy,

Kiczinyeknecc gongya vifelője vagy,
 Sőt mindennecc életője czac te vagy,
 Kérlec azért ez kiczinket elnehád.

3 Lám ez világ meg ingyen soha nem
 volt,

Mikor néked erről szép tanázod volt.
 Embert az te tistéségedre valót.
 Teremtenél diczőségedre valót.

Oh!melly szépen ékesítéd Adamot,
 Az te fined keped am kitezéc ott,
 Az emberben gyönyörködél akor ott,
 Néki adád édes Paradiczomot.

5 Keveset lón Adam az édes kertbē,
Mert az kigyó megezalá elméjébe,
Azert fegény eséc ördög rőribe,
Eva fiüle fiat keserűségbe.
6 Aldott legyen Urá az té fent neved,
Hogy akkoron nem hagyád fegényeket
Szent Fiadat mert nektec ígered,
Kivel őket megelevenitened.
7 Nagy czudalatoságom vagyón arra,
Hogy á kigyó felmá' a alma fara,
Az Ur Christust fésítetec kerest fara,
Ezenképpen Adam helyére álla.
8 No azért ti mindnyajan kis gyerme-
Ne fellyetec, de Istent diczérjétec (kec,
Szent háért mert irgalmas tinéktec,
Az keréfség eről bizonság néktec.
9 Alufson el őfent lelke tégedet,
Vilagosítsa meg az te elmédet,
Vigasztallya mindenkoron sívedet,
Es nevellyen tíftefségre tégedet.

REGELI DICZERET.

Diczérlec Uram téged,
Hogy ez elmúlt éyjel 7:
Életem megőrizted,
Hatalmas kezdedel.
Szeretség nec törőből,
Melly környűlvott vala,
Imé engemet kivől,
Oh mindennec Ura!
2 Neked adoc hálatat,
En kegyes Istenem 7:
Es kerlec mint Atyamat,
Mais tarts meg engem.
Hogy szolgálhásac néked,
Akáratod szerint,
Életemet vezérlyed,
Legyelem oránkint.
3 Hogy el ne tévőledgyem,
Az te őfvényedről 7:
Neartson ellenségem,
Orizkedgyem büntől.
Orizz meg jóvoltódból,
Grem téged kerlec,
Orizog álnokságotól
Hogy semmit ne fellyec.
4 Adgyad hogy erős hittel,
Bizhas am fene hadban 7:
Büncimet törőld el
Tarts meg irgalmasban.
Hiém hogy ezt megadod,
Az mint megígérted,
Büncünket megboczádot,
Ha könyörögünec néked.
5 Szeréfs jó reménységel,

Melly nem éyr fegényben 7:
Atyafi szeretettel,
Épits életemben.
Hogy sívből betethestem,
Felebarátomat,
Es ebben ne keressem
Czac az én háfnomat.
6 Enged hogy fent ígédet
Bátran megvalhassám 7:
Tíftebben hívségemet
Neked megtarthassám.
Senki engem ez földön
Tőled el ne vonnyon,
Hiveid seregében
Felséged megtartson.
7 Hogy fent diczéretedre,
Végerzem ez napot 7:
Tőled ne térjéc felte,
Vezérlyed utamot.
Ald meg termo földünket,
Oerizz életünkben,
Mert minden szerenczenket,
Ajánlyut kezdedben.

Más az. 23. Soltar horájara.

Halát adoc néked menybéli Isten,
Szent fiadnac az Christusnac nevé-
Hogy égemet ez éyjel megőriztél, (bē:
Minden vesedelemtől megmentettél;
Tarts meg, kerlec, ez naponnis életem,
Büntől és minden kártól ments meg
engem.
2 Mert Uram én te kezdedben ajánlom,
Mind testem lelkem és minden jófá-
gom,
Az te fent angyalod legyen en velem,
Es soha el ne tavozzéc én tőlem,
Hogy az gonofsátánnc semmiképpē,
Raytam semmi hatalma ne lehesen.

ESTVELI ENEC,

az on notyra.

Halát adoc néked menybéli Isten,
Szent fiadnac az Christusnac nevé-
ben.
Hogy engemet ez napon megőriztél,
Minden vesedelemtől megmentettél,
Boczasd meg, kerlec, minden bünei-
met.
Es ez éyjelis orizz meg engemet.
2 Mert Uram én te kezdedben ajánló,
Mind testem, lelkē és minden jófagó,
Az te fent Angyalod legyen en velem,
Es soha el ne tavozzéc én tőlem,
Hogy az czatard ördög nec semmiképpen,
Raytam semmi hatalma ne lehesen.

Ez következendő két vers, mind az reggeli
és estveli diczeretec uránna mondat-
hatic, az on notára.

3 **K**önyörgőc Uram minden embe-
rekért,

De főkeppen az hív Kerestényénekért,
Minden rokonimért kic téged fejnec,
Az kic vagy itt, vagy messze földön el-
nec,

Minden gonofitol őketis őrizd meg,
Es minden jóvaiddal látogasd meg.

4 Az fege ny rabekát és betegeket,
Kic énségeken obaytnac tégedet,
Utam vigaz tald meg őket fivekben.
Oe kiányokból vegre ments ki kegyesfe
Es téríts meg az fege ny bűnösöket,
Adgyad hog' jo véghez, vigyüc éltünkét.

*Más estveli diczeret, Christe qui lux
es &c.*

Christus ki vagy nap és világ,
Minket ferétségben ne hadgy,

Igaz világofság te vagy,
Karthozatná mennünc ne hagy.

2 Téged kérünc fient Ur Isten,
Otal mazz minket ez eyjel,

Nyugodalminc benned legyen,
Az mi lélkünc el ne vesén.

3 Nehez alom el ne nyomjon,
Az ellenség meg ne czallyon,

Tesztünc hozzá ne hajollyon,
Es haragodban ne hozzon.

4 Mi feméinc ha alufinat,
Sziyünc réad vigyazzanac,

Te hatalmadnac ereje,
Legyen híveknc őzöje.

5 Ur Isten hozzád kialtunc,
Légy kegyelmes gondviselőnc,

Oerizz meg ellenséginktől.
Oerdőgnec czalardsagától.

6 Paranczollyad Angyalidnac,
Hogy minket megörizzenec

Az mi gonof ellesegünc,
Hogy tavol járjon mi tölünc.

7 Emlkezzél még mirölünc,
Jól tudod melly gyatlóc vagyünc,

Kiket vereddel megváltál,
Ur Isten kérünc ne hagy el.

8 Diczőség legyen Atyanac,
Oe fient fianac Christusnac,

Szent leléckel egyetemben,
Oeröckön öröcké, Amen.

Az istal áldás vagy Etelebit való diczeret.

Notaja: Halgasd meg Atya Isten.

Hozzád kialtalsunk at

Halgasd meg Ur Isten :/:

Szorgalmatofsagunkat

Kifsebits fivünkben,
Add meg mi kenyerünket,

Táplállyad élerünket,

Szenteld meg lelkünket.

2 Ald meg éledelünket

Mint ajándékidat, :/:

Tarts meg egésegünket

Kerünc mint Urunkat.

Hogy néked szolgálhassunc

Tiftrünkben eljárhassunc,

Joknac használhassunc.

3 Mutasd hozzánk kedvedet,

Mindenekel tégy jól :/:

Az fege ny éhezöket

Etess jóvoltodból.

Hogy diczerhessünc téged

Minden jot várjunc tőled,

Hálát adván néked.

Etel után való diczeret.

Adgyunc halat az Urnac mert érdeli,
Mert mindé gazdagságát velünc

közi.

2 Es mit bőv irgalmu kegyelmes Atya,
Fiait testben lelekben megaldgya.

3 Enckellyünc énnec egy akarattal,
Diczőség Atya Isten fient Fjaddal.

4 Ki ételt adtal alkalmas időben,
Megruházatal meztelenségünkben.

5 Adgyad hogy tégedet megefmerhes-
sünc:

Szent fiad által tőled megnyerhesünc:

6 Hogy fient igéd hirdettesec közöt-
tunc, (künc.

Hogy éhbel meg ne hallyó az mi lel-

7 Halákar adunc ezekért Atyánkac,
Jesús Christusnac mi közbéjaronknac.

8 Szent lelec Istennel egyenlőkeppen,
Ki minket vigasztallyon; mondgyuc,

Amen.

Utón járónac éneke joutért.

URam Isten ki igertel otalmat,
Hiveidnec fegetséget, nyugodalmat

Es utokban jo ferenczet jo hasuot
Minden-nemő dolgokban diadalmot.

2 Látod Uram én igyekezetemet,
Nem kívánom gonoful etemet,

Tudod nyilván az én gondolatimat,
Fordits jóra az én akaratomot.

3 Sokat gondol ember ő életire,
Ki nem esic az te tisztességére,

De magamat hagyom nagy jóvotodra,
Akaratom az te akaratomra:

4 Egyptomból az Sidoc kijöyénec,

Mert te fient igeretednec hívénc,
Kic nem hünc utokban elvefenec,

Az kic hünc igert földön élénec.

5 Engedd Uram hogy enis hihesselec
 Utaimban so hól ne tevelegjec,
 Es sivemben mindenüt viselleyec,
 Hogy ne légyen helye ellensegemnec,
 6 Mint Abraham folgájána ó utát,
 Te angyalod igazgata járását,
 Azonképpen vezérlyed én utamat,
 Eltávoztafid ellensegem fiádekát.
 7 Szent Angyalid ferege velem járjon,
 Hegyen völgyön és yizen igazgasson,
 Mert azoc Uram jarnac czac te fódón.
 Semminemü emberi akaraton:
 8 Eyjel nappal környülé ugy forogjó,
 Hogy az órdog engemet me ne czallyó,
 Ez világi hamisság el ne nyomjon,
 Hitelenség én sivemben ne szálljon.
 9 Legyen nőked Ur Isten diczőség,
 Földön meñyen minden igaz tisztesség
 Mert czac tied Uram, az hatalmaság,
 Foghatatlan kegefég, irgalmaság.

Más. Notaja: Az. en életemre minden &c.

EMberi nemzetec te igaz órzője,
 Meñec és az földnec nimes teretője
 Minden állatoknac kegyes eltetője,
 Az utonjáróknac irgalmas vezére.

2 Semmi félelem nincz te órzéfed
 alat,

Senki bátorsággal azkivól nem járhat,
 Szent Angyalid által vezérled utokat,
 Azoknac kic read bizzac ómagókat.

3 Kegyelmeffégedből ez utó járafom
 Legyő jo ferenczés mindé faratságom
 Hogy az hova megyec mostani utatmó
 Mindennemü dolgó végezzé jo modó.

4 Térhessec meg onnet nagy jo egéf-
 ségben,

Hálákat adhassac azokkal egyemben,
 Az kic órvendeznec én mégtérefemen
 Add meg ezt énnékem kegyes Isten,
 Amen.

Mindennemü haboruság ellen Az. 35.

Soltárnac Froncias notajara.

UR Isten melly foka vadnac,
 Kik engemet haborgatnac,
 Es mindenkoron igyekezec,
 Miként engem elvesztessenc.

En pedig egyedül vagyoc,
 Nagy nyavalyamban jaygatoc,
 Minden barátim elhadnac,
 Es czac magokra gondolnac.

2 Első ellenség az satan,
 Ki mint az sivo oróflán,
 Utannam jár nagy álnoksággal,
 Hogy bényelhesien eh torkával.

Mindenütt ellenem lest vét,
 Mert tud ezer mesterséget,

Ha egyickel hijában jár,

Az másic által prédát vár.

3 Gazdagsággal fengésséggel,

Világi gyönyörúséggel,

Félelemmelis gyakran kísért,

Ugy hogy elmemben czac nē megsért.

Honnan nehéz gondolatban,

Leikem esic nagy bánatban,

Noha nem árthat ezzelis,

Ugyan nem nyughatic mégis.

4 Másodíc ez czalárd vilag,

Ki en fíemem eldőt villag,

Gonof példával és intéffel,

Mind czac az gonofra vezérel,

Mosolyog reám édesfen,

Hogy engem hozzá hitesien,

Es vigyen az feles utra

Melly megyen az rut polkolra.

5 Harmad ellensegem tongal,

Ki még eyjelis nálam hál,

Es sokasittya nyavalyamat,

Gyakran elfakasztja almómat,

Szüntelen int gonofságra,

Leikemet kistí próbára,

Ez én gyarlo termefetem,

Az kibem én fűlettettem,

6 Ur Isten ez gyors oróflánt,

Verd hátra ez dihós sátánt,

Leiki fegyvert adgy én kezemben,

Ki ellen fíemmit ne tehesfen.

Ha álnoksággal visgális,

Ne ártson nékem azzalis.

Se retentsen erejével,

Mellyel dihóskódic fíellel.

7 Felseged engem megtartson,

Ez világ hogy ne árthasson,

Es ne járjac az test kedvére,

Hanem nézzec fíent törvényedre,

Es ahhoz fíabjam éltemet,

Mellyel lelhessem kedvedet,

Es használjac feleimnec,

Kic velem téged féllyenec.

Más enec.

IRgalmaságnac Isterc,

Mindenknec teremője,

Jóknac vagy kegyes vezére,

Gonofoknac büntetője.

2 Kérlec és hozzád kiáltoc,

Es tóled otalmat vároc,

Mert vérével fíent fiadnac

Szépen megtisztulyán vagyoc.

3 Noha most az én testamben,

Kint fíenedec életemben,

Nem hatf elvesísem bünömben,

Azért verél meg ez földem,

4 Lás hozzáám kegyelmes Isten,
Vigasztally sient lelec Isten,
Hogy az Christus érdemében,
Bizhassam idvőseggemben.
5 Mert sanyarusag testemben,
Nagy vagyon én életemben,
Ugy hogy elmeniben süntelen,
Félcse eséstől kétségben,
6 De sient siadnac kedveért,
Az Christusnac érdemeért,
Az te fogadáod sferint,
Ne büntels érdemem sferint.
7 Ha néked tíf tessgedre,
Es nékem idvőseggemre,
Lésen ez kis könyörgesem
Indullyfői kegyelmességre.
8 Adgy egészséget testemben,
Es sfelédséget elmémben,
Igédnec megörzésében,
Foglallyam magam életemben.
9 Hagy az te csmeretedre,
Es Keresztýen életemre,
Az népeknek idvőseggere,
Sierhessece életembe.
10 Mi hasznod gyótródésemben,
Es én kinfenvedésemben,
Ha sient nevedet ezekben,
Meg bántom keserűségben.
11 Ostorodnac sullyoságát,
Es haragodnac nagy voltát,
Esmerem raytam czapasát,
Az bünért bosszu allását.
12 De hogy kétségben ne essem,
Söt békével sfenydedhessem,
Szent lelkednec erejével,
Eroíts engem Istenem.
13 Elegedgyél meg immáran,
Szenvedesemmel ez világban,
Hogy téged hála adással,
Diczerjelec vigasággal.
14 Légyen néked nagy diczőség,
Uram Isten, és tíf téség,
Angyaloc és az amberec,
Magasztallyanac tégedet.

*Hála adás á meg halgatásért azon
notára.*

Vártam Istennec kegyelmét,
Hogy Ki sferjessze rám kezét,
Végye el síyem kétségét
Töltse bé sient igeretét.
2 Noha kéfért meghalगतott,
Megkeserülte kinomot,
Hallotta kialtásomot,
Egészségre utar nyitott.
3 Mint atyám engem büntetött,
Mert látta soc esetimeret,

Azzal akarta hitemet,
Probálni mint félem ötet.
4 Keszedelmetis mutatott,
Hogy már ő engem elhagyott,
Ugyan utalni láttatott,
Öregbitvén nyavalyamot.
5 De nagy sferelme Istennec,
Veszedelmet ő senkinec,
Nem kívánnyia söt mindennec,
Jelenti magát kegyesnec.
6 Bánatom fordult örömré,
Az betegség egészségre,
Az Urnac eddig volt kedve,
Hogy legyec én gyótrelembe.
7 De azt kívánnyia én tölem,
Hogy legyen hála adó síyem.
Erről igen elmélkedgyem,
Büntől magam mint örizzem.
8 Hálát adoc azért neki,
Miglen ez testet eltetí.
Szívem azt el nem feleyti,
Szent kegyelmét hogy most érzi.
9 Szent és könyörülő Isten,
Diczertessél az mennyekben,
Hiveidet mind végiglen,
Tarts meg te nagy jó kedvedben.

Bűn boczanatát.

Boczásd meg Ur Isten ifjuságomnac
vétket,
Soc hitetlenségét undoc fertelméséget,
Töröld el rutságát, minden álnok-
ságát,
Könnyebíts lelkem terhét.
2 Az ön busult lelkem én nyavallyas
testemben,
Téroya budo sic mint madár az sílvész-
ben,
Tóled olly igen fél, néked síolni tem
mér,
Akar esni kétségben.
3 Látván magan valo síántalan jó
voidat,
Kiért visfont téged mint síolgált jó tött
Urat,
Hála adatlanságát, Latván háiságát,
Ugyan utállya magát. (ni,
4 Akarna tehozzad ísmer örömeft ter-
De soc bűne miát nē mér elődbe jóni,
Tóled eljedött, tudván hogy soc bünt
Szined igen rettegi. (tött,
5 Semmie nincz pedig, mivel elődbe
jóyjon,
Kivel jó tédedért visfont téged tíf tel-
lyön,

Nagy alázatossan, méltó haragotban
Tegeged megengesztellyön.

6 Soc kísértett éri, gyakorta ijegeti,
Töled rettegetti kétségre siettetti,
Ki miát mayd el vesz ha véle jolnem
Magát pokolra gyti. (tész)

7 Jaygatván gyakorta emléti fient
nevedet, (engemet,

Moudvan, vayha az Ur hozzá venne
Bizony kedvét lennem, mert ötet kö-
Mint édes Istenemet. (vetnem

7 Batorítsad URam azért bizato
foddal, (zattyával,

Mit ha a snálfi fiegénec örök kárho-
Hadd inkább diczerjén, ez földön élte-
Téged hála adással. (ben

9 Az te fődöt URam mihelyen meg-
halhattya,

Ottá fient nevedet hála adással kiáltya
Kiterjesztet kézzel, sürtökönves fient,
Magát read boczattya. (mel,

10 Legörögyn könyve ortzáján ugy
megkövet,

Te magadis hánád Látván mint ke-
feredet, (kal

Nágy zokogásockal, siralmas szép boc-
Kértejenec kegyelmet. (tetzic.

11 Irgalmasság odis annál inkább meg-
Mentől töb büneinc nekünc meg-
gedtetie.

Mit engedhetnél meg, hanem verkez-
Te ellend az hivec. (nénc

12 No tudom haragjat tovább raytam-
nem tartya, (tya,

Mert az ő job kezét békeségre kinyuy-
De czac ő ollyanoknak, kic utanna jár-
Mert ő mindennec Ura. (nac

13 Térj azért én lelkem mostan te
Istenedhez, (kezehez,

Szép könyörgéseckel békéllyel fient
Mert ő hazafogad, czac reabizd ma-
Igen irgalmas Ur ez. (gad,

14 Hidgyünc mind öröcké igazán
czac ő benne, (töle,

Büntől öríz kedgyünc, ne távozzunc el
Aldott az Ur neve, öröcké menyekbe,
Ki ma megkegyelmeze. (fiyvel,

15 Eneklem ezeket megkeferedett
Várván Ur kegyelmet fejemre fient
lelkevel,

Tétova budosván vét kemét siratván,
Tufakodván ördöggel.

Bátoritástért halál ellen.

Néked mennyei fient Atyánc kö-
nyörgünc,

Lelki faydalmainkbá, kérünc legyvelunc
Megigért fient orfagód add meg nekünc
Mellyet te fient igédből megertett ünc

2 Adgyad itelet napjat kesien varuc
Szent fiadnac keg ves savát hallanunc
Az örök menyorsfagot hogy valhasfünc,
Es az régi fient Atyakat láthasfünc,

3 Védelmeg meg nagy retentettségöl,
Halalunc idején az kísértettöl,
Otalmazz meg az ketsegeben esettöl,
Ne szakadgyunc el az örök elettöl.

4 Istennec nagy jóvolta diczeretes,
Oe fient neve mind öröcké fientseges,
Földön menyé mindenkor diczőseges
Legyen mind öröcké nagy tisztetseges

5 Diczerseféc örök Atya Ur Isten,
Oe igeje álott sin Ur Isten,
Egyetembe az fient Lelkec Ur Isten,
Szent háromságe egy bizony örök Isten.

Bodog kimulástért való Kímiergét.

Iesus Christus Istennec fia,
Bűnösöc igaz megváltó ja
Kerest fan ki haláloddal,
Atyad kedvében jutatal.

2 Keferves kin vallásodért,,
Kegyelmezz néken haláloddert,
Halálá lbay viváfomban,
Biztasd lelkem kimultomban.

3 Szemem nec világofsága,
Fül nec mikor megfogy hallásaf
Nyelvec eljö megállaf,
Közelget szív nec romlásaf,

4 Bodolni ha kezd én elmém,
Eltávoznac tölem tege dim,
Ne hády, ne hagy ő Christusom,
Segélly utolsó orámon.

5 Ez élet nec árnyékabol,
Végy ki halálnac nagy kennyábol,
Oerdög nec csalá rdsá gatul
Otalmazz a lnoksá gatul.

6 Lelkem nec adgy jó kimulást,
Kezedben adom azt nagy bizvasf,
Teftem nec föld en nyugovasf,
Eljötöd ig adgy aluvásf.

7 Az te itileréd napján,
Allasf elődb en engem bátran,
Szófosolóm legy akkor nekem,
Az életet add meg nekem.

8 Mint igédben fölfogad tad,
Esküvéssal bizonyítottad,
Bizony bizony mondom nektec,
Igemben leszen élettec.

9 Ha ti azt megtartandgyatoc,
Nem foythat meg soba halaltoc,
Es ha finten, most meghaltoc,
Czacalom lefent halaltoc.

10 Az én hatalmas kezemmel,
Abbol kibozlac nagy erömmel,
Országomban ti lakoztoc,
Oeröcké megmaradhattoc:

11 Velem lefen örömetec,
Kit czac enferzettem tinékrec,
Vadozic keferüségtec,
Bodogfag lefen tiectec.

12 Engedd nekünc mind ezeket,
Ur Jépus ki nyerted ezeket,
Boczásd meg mi büneinket,
Adgyad valhaffuc ezeket.

13 Mikor halálunc orája,
Eljö lelkünknc kimulása,
Iged táplallya hitünket,
Czac te vedd hozzád lelkünket.

Halott temeteskör való Enek.

Media vita &c.

AZ mi életünknc közepette,

Halálta környülvétetünc,
Kit mit kerefsünc segédelmül
Ki minket vigasztaljon?
Czac tégedet Uram,

Ki mi büneinkert igazán,
Most mi reánc haragudtál,
Szent áldott Ur Isten,
Szent erös Ur Isten,

Szent idvözítő irgalmas urunc
Oh öröc Isten,
De ne hagy minket büneinkert
Gonosul elveszünc.

De mi halálunknac idején,
Legy minékünc nagy fegedelmünc,
Irgalmaz nekünc.

Más.

Tudgyuc Uram Isten hog' mind meg
kell hálnunc,

De hiszünc hogy öröc életre ismét mind
feltamadunc,

Mert te vagy életünc te bűnéd halálunc
Te vagy feltam adafunc. (lotta,

2 Soha sem nem látta, fül és nem hal-
Embereknc sive gondolattya azt meg
nem godolhattya,

Melly nagy diczöseget az Ur Isten fer-
zett,

Az ötet feretöknc.

3 Elörli az Isten könyhullatáinkat,
Es eltavoztattya mi tölünc mi fomo-
ruságinkat,

Mert bánat nem lefen fáydalom sem
Czac nagy diczőség lefen. (lefen.

4 Holott Uralkodic az atya Ur Isten,
Az ő áldott diczö sient Fiával, az mi
Urunc Christuffal,

Szent Lélec Istennel mind egy hatalö-
Mind öröckön öröcké. (mal,

Ugyan azonnal.

ADgy idvöséges kimulást,
Ur Isten, és elnyugovást,
Testünc sferint jo meghalást,

Mind holtig adgy igaz vallást.
2 Nincz itt lakozo várofunc,
De jövendöt kell kívánnunc,

Oeröc életet mi várunc,
Ez remenségben kimulunc.

3 Deföldön olyan életünc,
Miként az virág kit nézünc,

Elváltozic mi életünc,
Koporfoba bététetünc.

4 Rothadando test enyéfic,
Földé ismét elváltozic,

Lelkünc Istenben nyugosfic.
Mig ez világ végeztetic.

5 Ertelmünc nincz eröl nekünc,
Mikor végezic életünc,

Christustol azért inretünc,
Hogy mindenkör kéffec legyünc.

6 Azért tellyes keffülettel,
Várjuc Christust igaz hittel:

Hogy ki müllyunc nagy örömmel,
Bémehesünc bölcz süzzecel.

7 Senki magát el ne bizza,
Lelkét Istennec ajánlya,

Nagy bizodalommal vallya,
Hogy Christust ez testben láttya.

8 De nagy diczösegec lefen,
Hiveknc az itéleten,

Hogy feltamadnac ez testben,
Lefinec az öröc életben.

9 Ezen testvel feltamadunc,
Ezen kézzel lábbal állünc,

Christusnac ackor udvarlunc,
Régi sienteket meglarunc.

10 Semmi faratsag testünkben,
De mint az fennyseg nap lefen,

Neheségünc ott nem lefen.
De nagy gyorsasagunc lefen.

11 Istennec-kegyelmes sava,
Hiveket ackor behivja,

Oeröcké való orfagra,
Es angyalí tarfáságral.

12 Istennel öröcké lefünc,
Testestül lelkestöl elünc,

Mind öröcké ott örülünc,

Ki most kinem jelenthetünc.
 1. Diczertéssel Atya Isten,
 Te bent Fiaddal mennyekben,
 Szent Lelekel egyetemben,
 Örökön öröcké. Amen.

Már.

J Er temesüc el az testet,
 Kiról né legyen kétségünc,
 Hogy az ítelenec napian,
 Föl nem támadna igazán.

2. Föld és az földből való ő,
 Földé vífontag leendő,
 De földből ísmeg feltámad,
 Urnac favát mikor hallya.

3. Az ő lelke öröcké él,
 Az más világon Istennél,
 Ki bent Fianac általa,
 Ötet bünből megváltotta.

4. Az ő nagy nyavalyasága,
 Jutott immár bodogságra,
 Vifelte Christus igáját
 Az halál néki nem arthat,

5. Lelke czendefétségben nyugfic,
 Teste az földben alusfic,
 Honnan ítélet napjára
 Felámad nagy vigaságra.

6. Itt volt ő nagy félelemben,
 De ott leben czendefétségben,
 Öröcké való örömben,
 Es hatalmas fényességben.

7. Jer hadgyuc itt őt alunni,
 Christus Jesusban nyugodni,
 Es forgalmaslon vigyázzunc,
 Mert nekünkis meg kell halnunc.

8. Erre Christus adgyon erőt,
 Ki verevel minket kivött,
 Az veszedelmes pokolból,
 Es az véghetetlen kínból,

9. Oe mi toliúne diczertétséc
 Oeröcké magazaltatséc
 Egyelemben az Atyával,
 Es bent Lelec Ur Istennel.

Más.

E Mlekezzünc ni Keresztény népec,
 Hogymeg hallyunc testünkben vet-
 künknek,

Uy életet viselleyünc hitünknek.
 Kimulását várjuc mi lelkünknek.

2. Az bent irás vigaztal bennüket,
 Negyötörjuc süntelen testüncet,
 Ne sírassuc ugy az halottakat,
 Mint pogányoc régen pogányokat.

3. Hidgyüc Iesust érettünc hogy meg-
 holt,
 Föltámadott, ugy mint megmonta
 volt,

Azonkeppen az bünnec ki megholt,
 Uy életre Cristussal az felkölt:

4. Mint Adamban mindnyajan meg-
 holtünc,

Az Christusban ugyan megéledünc,
 Mert az Christus első támadsuc,
 Oe utánna miis feltamadunc.

5. Christus lesáll magas menyorságból
 Szent Attyanac paranczolattyaól,
 Mint mennyei jószágoc az égből,
 Diszertetic Angyaloc faváól.

6. Kic Christusban hit által nyugof-
 nac,

Legelőfber azoc földámadnac,
 Ekeiben vitetnec Urunknac,
 Nagy hirtelen miheld elragdtatnac.

7. Az Ur Christus orsfagat ajánlya,
 Szent Attyanac azt mikoron adgya,
 Ellenségét hogy mind megbirandgya,
 Es hatalmaságat elrontandgya.

8. Keresztényec mind felserkennyetec,
 Meglátsatoc hogy ne vetkezetec,
 Szent íráfra igen siesetec,
 Hogy ne legyen hit kivől élletec.

9. Ha vifeltüc Adámnac ábrázat-
 tyat,

Christusnakis viselleyüc ábrázattyat,
 Ez test és vér az Isten orsfagát,
 Nem birhattya semmi vigaságát.

10. Feltámadunc mindnyajan ité-
 letkor,

De mi mind elváltoztatunc ackor,
 Az Istennél lesünc mi mindenkor,
 Ez ígékre nézzünc mi mindenkor.

10. Ez ígékét az nagy bent Pál írta,
 Hirtelenec ellen támasztotta,
 Tanuságra mindennec kiadta,
 Kiből nekünc örömet támaszta.

11. Diczertétséc az Atya Ut Isten,
 Oe igéje az fia Ur Isten,
 Egyetemben bent Lelec Ur Isten,
 Szent háromág egy bizony Ur Isten.

V E G E

REGI-

REGISTRÖM AZ PSALMV SOKNAC,
ES ENEKEKNEC.

A	Pfal.	Fol.	Pfal.	Fol.	Pfal.	
Z ki nem jár hitlenec táncsz.	1	55	Bizonyára jo az Isten	73	47 Halgard meg Uram könyör.	64
Az Istenben bizom jo rem.	11	86	Bodog ember az ki az Isten	112	50 Hogy ha földindol az Isten	68
Az bolond igyszol az ő sziv.	14	99	Bodog az ember nyitvan	128	59 Halagi en népem az en törvé.	78
Az egéc beszélic, Es nyil	19	117	Bodog az illyen emb. ő lel.	112	62 Halgard meg Izrael pasztor	80
Az Ur tegedet meghalgasson	20		Encc.		66 Hayts hozzam Uram	86
Az Ur ennekem oriz. ő paszi	23		B		76 Halgard meg Uram k. velem	102
Az Ur bir ez egész földdel	24	139	Boezásd meg Ur Isten ifjus.		86 Halát adoc Uram néked	111
Az Ur Isten az en vila.	27		C		87 Hogy Izrael kijöt Egyptum.	114
Az gonosz tévő nec dolgán	36	128	Christus feltamado igazunk		98 Hogy ha ember házát épít	127
Az Isten az mi remenstgunc	46	129	Christus feltam mi bűnünk		103 Hogy az Babiloni víz eknél.	137
Az erős Isten Uraknac Ura	50	137	Christus ki vagy nap es vilag.		106 Halgard meg Uram kéreje.	143
Az bolond igyszol az ő szí.	53		D		Enecek.	
Az én lelkem szép cz. endeszi.	62	8	Diczerlec teged Ur Isten	9	122 Hisz az az menybéli egy Isten	
Az Siomnac hegyen Ur Isten	65	22	Diczerlec Uram tegedet	30	123 Halgard meg Ur Isten kérei.	
Az Istenhez az én szomat.	77	57	Diczerlanc tegid Isten	75	126 Halát adgyunc mindnyajan	
Az Isten áll ő seregében	82	82	Diczerjetez az Urat Mert	107	136 Halát adoc néked menybela	
Az jo bitü ember szelid.	86	102	Diczerjetez az Urat, mert	136	137 Hozad kialtasunkat.	
Az Ur Isten az ő lako	87	104	Diczer teged tellyes szívem	138		
Az Urnac irgalmat örökke	98	111	Diczerjetez az Urat	150	I	
Az ki az fölséges Urnac	91	119	Diczerd az Isten mostan	146	34 Itély meg engemet Ur Isten	43
Az Ur Isten regnál	97	119	Drága dolog az Ur Isten	147	43 Irgalmaz Uram irgalmaz	57
Az Ur országot Es regnál	99		Enecek.		114 Irgalmaz Ur Isten Imre.	
Algyad lelkem Uradat	103	124	Diczeretes az gyermek. ki		47 Isten te vagy en Istenem	68
Algyad lelkem az Urat es	104	136	Diczerlec Uram tegedet		72 Jeriek örventyunc mindnyáján	95
Adgyatoc halát az Istenec	105		E		101 Imé mely jo es mely nagy	133
Az Urat algyatoc mert jo	106	4	En igazsagomnac Isten	4	Enecek.	
Az Ur Isten monda az en	110	16	En Istenem én erős Istenem	22	125 Jer mindnyáján örülhünc	
Az Urat tö szolgái	113	35	Egy szép bolgot hoz. elő az en	45	130 Jóvel szent Lélec Ur Ist.	
Az Urat minden nemzetec	117	123	Erős végyunc nekünc	46	131 Járulhunc mi az Isten	
Adgyatoc háládat az Urnac	118	57	Esmeretes az Ur Isten	76	138 Irgalmasiágnac Isten	
Az olly emberec nyitván bo.	119	71	Eker dolog diczer mi Uram	92	140 Jesus Christus Istenec fia	
Az Izrael ez nyitván mód.	124	73	Enekellyetez mind en vépec	96	142 Jer temesünc el az testet.	
Az kic biznac az Ur	125	74	Enekellyetez ny éneket	98	K	
Algyatoc az Ur nevét	135	75	Ez földön ti minden népec	100	42 Kegyelmez meg nekem eu	56
Aldott az Ur ki kezémet	144	96	En az Ur Istenhez kiáltes	120	46 Kiáltasom bald meg Isten.	61
Algyad én lelkem az Urac	146	99	En ifjus igazomul fogva en.	129	Enecek.	
Az Urat diczerjetez mert	147	100	Emlekezzel meg Ur Isten	132	130 Könyörgöjunc az Isten	
Az Urnac no énekellyetez	149	110	En az Urhoz fölkiálec	142	134 Kezdeiben hogy Isten Adams.	
					137 Könyörgö Uram minden	
Enecek.			Enecek.		L	
Az Keresztységben,		111	Emeld fel szived, füled		19 Légy üctöm Uram	26
Az Christus menybe felm.		138	Embri nemzetec te igaz		M	
Az Pinkingetesi napjav		142	Emlekezzunc mi kereszty.		8 Miért rugoldnac az poza.	7
Az Isten tart meg minket			H		9 Mire távozoltólunc Ur Isten	10
Adgyunc bikeréget Ur Isten		12	Halgard meg imatagomat	17	10 Miglen felejtessel Uram	13
Adgyunc hálát az Urnac		21	Hozad kiáltoz kegyes Ur	28	21 Mostan ti hatalmasac	29
Az mi életünkéc közepette		29	Haragadnac nagy voltában	38	25 Mindenkoron áldoz	34
		34	Hallottuc Isten süleincel	44	31 Magamban elvégezém er mon.	39
B		38	Halgasatoc meg ez minden	49	33 Adni ez szép búcsu parakra	42
Bodog az olyan ember,		41	Halgard meg az én könyörgö.	55		
Bodog az ki az nyavalyást		41				

R E G I S T R O M.

Fol.	Pfal.	Fol.	Pfal.	Fol.	Pfal.
40		72		69	
Mit dicz ek edel gonosáiban	52	Oh eris boszszu alló Isten	94	Te benned biztunc eleitől fogva	
45		85		97	
Minket Ur Isten elhagyál	60	Oh Ur Isten én dicz régem	109	Te hozzád szemeimet Ur	
56		96		99	
Miért vet sz minket i y el Ur	74	Órölc az én szívemben	122	Te hozzád tellyes szívöböl	
75				106	
Mindennec ebte irgalmas.	101	Enekec.		Te hozzád kijátoe Ur Isten	
118		115			
Mintén hív keresztyen	128	O mint keserözne most á keresz		Enecc.	
98		120		141	
Mikor az Szent az Isten	126	Órül az én szívem az Urban		Tudgyuc Uram Isten	
108		121			
Magaz tallac teged en Istenő	145	O Izrael szerei nepem		U.	
N.		123		5	
		O én lel kem diczerjed		Ur Isten az én imátiágom	
24		124		6	
Nofza Isten felsz: bivoc	33	O nepek nec megváltója		Uram nagy haragodban	
28		132		11	
Ne boszsz onkodgyala az gon.	37	O mennyec nagy bodog ág		Uram ki leszen lákoja	
37		P.		22	
No minden népec örüendz	47	26		Uram én cz ac te bennéd bizt	
Nagy az Ur meltoiságában	48	Pörly Uram pírleimmel	35	Vár van vártam az föltögec	
65		S.		39	
Nagy kögyessen töl Uram	85	10		Ur Isten kegyelmecz meg em	
71		18		113	
Nagy hatalommal regnál az	93	Szabadits meg és tartis meg	12	Ur Isten irgalmaz nekem	
88		53		49	
Nem nekunc Uram nem né	115	Szívetemet hozzád cimelem	25	Ur Isten álgy meg jo valóidb	
117		44		52	
No dicz érd lelkem az Urat	103	Szabadits meg engem Ur Ist.	59	Ur Isten segetis és tartis meg	
110		114		54	
No dicz értetec mindnyájan	148	Sicri mentis meg Uram Isten	70	Uram az te iteledet	
Enekec.		88		64	
126		Szeretem és áldom az Ur Ist.	116	Uram ne halgass illy igen	
Nékano születec mennyec kir.		96		67	
140		Szenem az heg yekre vetem	121	Ur Isten én üdvözsegem	
Neked mennyec szent Attyanus		105		84	
O.		Szabadits meg engem Ur	140	Ur Isten kész az én szívem	
4		Enekec.		118	
O melly sokan vadnac	3	126		Végtelen irgalmu Ist.	
5		Sirásd meg ember bünédost		100	
Oh én Uram és én Istenem	7	131		Uram nem új nagyra szívö	
7		Szent háromság és cz ac egy		101	
Oh felszegec Ur mi kegyes Isten.	8	132		Urnac szolgál mindnyájan	
112		Soc háláadásal mi most		104	
Oh ur Isten tekintis hozz.	12	135		Uram te megváltasz engem	
12		Seregek nec Ura és erös		Enekec.	
Oh én Uram ki erös adisz énn.	18	135		112	
15		Szenteltselec Uram az te		Uram boczássad el	
15		T.		123	
15		11		Ur Isten kerunc segedet	
15		Tartis meg engemet oh én Istenő	16	125	
Oh melly bodog az olly ember	32	41		Ur Isten v. letec.	
19		Tartis meg Uram Isten engem	54	137	
19		43		Uram Isten ki igert el oltal	
19		Ti tanácsban ül szemeljec	58	138	
19		53		Ur Isten melly sokan vad.	
19		Té benned bizom én Istenem	71	139	
19				Várium Isten nec kegyelm.	

V E R E E